

КАНДИС БУШНЕЛ СЕКСЪТ И ГРАДЪТ

Превод от английски: Светлана Ахчийска, 2001

chitanka.info

*На Питър Стивънсън и Снupi, който веднъж ухапа
мечето си. И на всичките ми приятели.*

ПРЕДГОВОР

Преди да се превърне в книга и в телевизионен сериал, „Сексът и градът“ беше рубрика във в. „Ню Йорк обзървър“. Това беше през есента на 1994 г. — никога няма да забравя следобедта, когато главният редактор ме попита дали искам собствена рубрика. Тутакси се съгласих, а после едва ли не заподскачах на един крак от радост по „Парк авеню“. Нямах идея какво ще представлява рубриката ми, но бях убедена, че в известен смисъл ще е за мен и за приятелките ми — група неомъжени жени, всяка от които беше имала сякаш нескончаема поредица от странни и ужасяващи преживявания с мъже (понякога с едни и същи). С часове обсъждахме налудничавите си връзки и стигнахме до извода, че ако не можем да се шегуваме с тях, ще откачим.

Предполагам, че затова „Сексът и градът“ е такова несантиментално изследване на любовните връзки и брачните навици. Някои хора са обезпокоени от липсата на сантименталност и от жлъчния хумор, но това вероятно се дължи на факта, че книгата съдържа някаква универсална истина. Макар че рубриката беше предназначена главно за Ню Йорк (оттам и наличието на истории като „Моделоманите“ — за двама ексцентрични типове, които излизат с 18-годишни модели, но накрая те плащат сметката), установих, че героите на „Сексът и градът“ се срещат в различни разновидности в повечето големи градове по света. Още не съм решила дали това е страшно или не.

Но книгата си поставя за цел най-вече да отговори на парливия въпрос: защо сме още сами? Сега от перспективата на годините спокойно мога да заключа, че сме сами, защото така искаме.

Това издание на „Сексът и градът“ съдържа две нови глави, написани след публикуването на оригиналното произведение. Така книгата вече има реалистичен край, а именно — раздялата на Кари и Тузаря. Финалът е сладко-кисел — разпада се не само връзката на Кари с Тузаря, но и мечтата ѝ да намери мъж като него — който

практически не съществува. Ако четете внимателно, ще разберете, че дори самият той се смята за рожба на въображението на Кари, но човек не може да обича фантазия. Ще се разделим с Кари пред прага на новия ѝ живот, когато тя разбира, че ще трябва да намери себе си (без мъж) и в процеса на търсенето може да попадне на стабилна връзка.

Май не съм толкова несентиментално настроена, колкото си мислех.

1.

МОЕТО НЕСАНТИМЕНТАЛНО ОБУЧЕНИЕ: ЛЮБОВ В МАНХАТЪН? ЕДВА ЛИ...

Ще ви разкажа история за Деня на любовта. Слушайте.

В Ню Йорк пристигнала английска журналистка. Била привлекателна и остроумна и веднага свалила един от перспективните нюйоркски ергени. Тим бил на 42 г., работел в инвестиционна банка и печелел по пет милиона долара годишно. Две седмици се целували, държали се за ръце и един топъл есенен ден той я закарал да види къщата, която строил в Хамптън^[1]. Разгледали плановете с архитекта.

— Исках да кажа на архитекта да запълни парапета на втория етаж, за да не падат децата — обясни журналистката. — Очаквах Тим да ми направи предложение.

В неделя вечерта той я оставил в апартамента ѝ и ѝ напомнил, че са се уговорили във вторник да вечерят заедно. Във вторник ѝ звъннал, че се налага да го отложат. След като не я потърсил две седмици, тя му се обадила и казала:

— Доста дълго отлагаш.

Тим обещал да ѝ звънне през седмицата.

Разбира се, не я потърсил повече. Интересното за мен бе, че журналистката не проумяваше какво е станало. Обясни ми, че в Англия срещата с архитекта означава нещо. Тогава ми просветна. Естествено, тя е от Лондон. Никой не ѝ бе обяснил как приключва любовта в Манхатън. После си помислих: ще се научи.

Добре дошли в ерата на не-невинността. Бляскавите светлини на Манхатън, служили за фон на вълнуващите любовни срещи на Едит Уортън^[2], още блещукат, но сцената е празна. Вече няма закуски в „Тифани“ и запомнящи се любовни връзки. Вместо това закуваме в седем часа и се стараем бързо да забравим любовите си. Как стигнахме дотук?!

Труман Капоти^[3] е разбирал дилемата на деветдесетте — любов срещу сделка — твърде добре. В „Закуска в «Тифани»“ Холи Гоулайтли и Пол Варяк се сблъскват с ограничения — той е жиголо, тя е държанка, — но накрая ги преодоляват и избират любовта пред парите. Сега в Манхатън това се случва рядко. Всички сме държанки — на работата, на апартаментите си, а някои — на йерархията в „Мортимърс“ и „Роялтън“, на крайбрежния Хамптън, на билетите на първите редове в „Ковънт гардън“, — и това ни харесва. Самозащитата и успешните сделки са най-важни. Купидон е пропуснал квартала ви.

Кога за последен път сте чули някой да каже: „Обичам те!“, без да добавите (макар и наум) неизбежното „като приятел(ка)“? Кога за последен път сте видели двама души да се гледат в очите, без да си помислите: „Да, бе!“? Кога за последен път сте чули някой да обяви: „Аз съм лудо, безумно влюбен!“, без да си речете: „Почакай до понеделник сутринта“? И кой се оказа най-популярният коледен филм антидот на Тим Алън^[4]? „Разкриване“, заради който 10–15 млн. зрители гледаха нежелан, бездушен секс между корпоративни еротоманиаци. Едва ли това искаме да ни дойде наум, като си мислим за любов, но до голяма степен е същността на съвременната любовна връзка в Манхатън.

Тук все още се прави много секс, но по-скоро в резултат на приятелства и делови сделки, отколкото на любов. В наши дни всички имат приятели и колеги, а не любовници, дори да са спали заедно.

Да се върнем на английската журналистка. След шест месеца — още няколко „връзки“ и кратка афера с мъж, който ѝ се обаждал, че е извън града, но ще ѝ звънне, като се върне (и забравял), тя поумня.

— Връзките в Ню Йорк са по-скоро изолация — каза англичанката. — Но как да се обвържеш точно когато решиш, че искаш?

Скъпа, напусни града.

ЛЮБОВ В БАР „БАУЪРИ“: ПЪРВИ ЕПИЗОД

Петък вечер в бар „Бауъри“. Навън вали сняг, а вътре е шумно. Тук е актрисата от Лос Анджелис, изглеждаща очарователно не на място в сивото си винилово яке и минипола и с окичения със златни ланци и твърде загорял кавалер. Тук е актьорът, певецът и

купонджията Донован Лийч^[5] в пухено зелено яке и мъхеста бежова ушанка. На една маса седи Франсис-Форд Копола с жена си. При тях има свободен стол. Не просто свободен, а примамливо, изкусително, подигравателно, предизвикателно свободен. Толкова свободен, че е по-зает от всеки друг стол в бара. Но точно когато празнотата му заплашва да причини сцена, Донован Лийч сяда на него за кратък разговор. Всички изпитват мигновена завист. И раздразнение. Енергията в бара приема заплашителен уклон. Такава е любовта в Ню Йорк.

МЪЖЪТ С ЩАСТЛИВ БРАК

— Любовта значи да се сравниш с друг човек. Ами ако той се окаже бreme? — казваше мой приятел, един от неколцината ми познати с 12-годишен щастлив брак. — И колкото по-дълго гледаш назад, толкова по-прав виждаш, че си бил. После все повече и повече се отдалечаваш от идеята за връзка, освен ако не се случи нещо мащабно, което да те вразуми. Например смъртта на родителите ти.

— Нюйоркчани си изграждат непробиваема фасада — продължаваше той. — Добре че на мен ми провървя отрано, защото тук е толкова лесно да не установиш връзка. Почти невъзможно е да се върнеш назад.

ЖЕНАТА С (ДОНЯКЪДЕ) ЩАСТЛИВ БРАК

Обади ми се една омъжена приятелка.

— Не знам как се поддържа връзка в този град. Наистина е трудно. При толкова изкушения! Купони. Пиене. Дрога. Други хора. Искаш да се забавляваш. Ако сте двойка, какво? Ще си седите в тухлената кутийка и ще се зяпате ли? Когато си сам, е по-лесно — каза тя с лека тъга, примесена с копнеж. — Можеш да правиш каквото си искаш. Не е нужно да се прибираш.

ЕРГЕНЪТ ОТ „КОКО ПАЦО“

Преди години, когато беше един от най-търсените ергени в Ню Йорк, приятелят ми Капотти Дънкан сваляше всяка срещната жена. Тогава бяхме още достатъчно романтични, за да вярваме, че някоя ще успее да го впримчи. Мислехме си: един ден и той ще се влюби. Всички се влюбват, а когато се влюби и Капотти, то ще е в красива,

умна и преуспяла жена. Но красивите, умни и преуспели жени идваха и си отиваха. А той още не беше се влюбил.

Сбъркахме. Днес Капотти седи вечер в „Коко Пацо“^[6] и твърди, че е недостижим. Не желае да има връзка. Дори не му се ще да пробва. Не се интересува от романтични ангажименти. Не иска и да чува за неврози в чужди глави. Казва на жените, че ще им е приятел и че може да правят секс с него, но само толкова. Да не се надяват на повече.

И това му е достатъчно. Дори вече не се натъжава както по-рано.

ЛЮБОВ В БАР „БАУЪРИ“: ВТОРИ ЕПИЗОД

Седим на една маса в „Бауъри“ с 32-годишния Паркър, романист, който пише любовни истории с неизбежно фатален край; гаджето му Роджър; Скипър Джонсън, адвокат в шоубизнеса.

Скипър е на 25 г. и олицетворява пълното недоверие на поколението Х^[7] в любовта.

— Не мисля, че ще срещна подходящия човек и ще се ожена — каза той. — Връзките са твърде емоционални. Ако вярваш в любовта, очаква те голямо разочарование. На никого не можеш да се довериш. Днес хората са толкова порочни.

— Но това е единственият лъч надежда — възрази Паркър. — Надяваш се, че така ще се спасиш от цинизма.

Скипър не се предаваше.

— Сега светът е по-объркан, отколкото преди 25 години. Яд ме е, че принадлежа към това поколение и ми се случват такива неща. Пари, СПИН и любов — всички те са свързани. Повечето ми връстници не вярват, че ще си намерят сигурна работа. Когато се бои за финансовото си бъдеще, човек не желае да се обвързва.

Разбихах цинизма му. Неотдавна се хванах да казвам, че не искам връзка, защото накрая, освен ако случайно не се ожениш, оставаш с пръст в устата.

Скипър отпи от чашата си.

— Нямам никаква алтернатива — извика той. — Не желая незначителни връзки, затова не предприемам нищо. Не правя секс и не съм влюбен. Кому е притрябвало! Кому са нужни евентуални проблеми, като болести и бременност? Аз нямам проблеми. Не се боя

от болести, психопати или преследвачи. Защо да не съм само с приятели, с които да водя истински разговори и да си прекарвам добре!

— Ти си луд! — каза Паркър. — Не става дума за пари. Ако не финансово, може да си помогнем по друг начин. Емоциите не струват нищо. Има при кого да се връщаш вкъщи. Не си сам в живота.

Развила бях теорията, че любов и романтични отношения в Ню Йорк съществуват само в гей обществото — че на хомосексуалистите все още не са им чужди чудатостта и страстта, докато хетеросексуалната любов е станала затворена. Тази теория се дължеше отчасти на всичко, което бях чела и чула напоследък за мултимилionера, изоставил жена си заради по-млад мъж. Той нагло развеждаше младия си обожател из най-модните манхатънски ресторанти пред очите на светските хроникьори. Това, мислех си, е наистина влюбен човек.

И Паркър доказваше теорията ми. Например малко след като тръгна с Роджър, той се разболя. Роджър ходеше у тях да му готви и да се грижи за него. Хетеросексуален мъж не би допуснал това. Ако се разболее, а току-що е започнал нова връзка и жената поиска да се грижи за него, той ще откачи. Ще си помисли, че приятелката му се опитва да се вмъкне в живота му. И ще ѝ затръшне вратата.

— Любовта е опасна — каза Скипър.

— Ако съзнаваш, че е такава, ще я цениш и ще полагаш по-големи старания да я запазиш — отвърна Паркър.

— Но ние не можем да управляваме отношенията си — възрази Скипър.

— Ти си луд! — отсече Паркър.

Роджър продължи да обработва Скипър.

— А старомодните романтици?

Тук се намеси приятелката ми Кари. Тази порода ѝ беше позната.

— Когато някой мъж ми каже, че е романтик, иде ми да изкрещя. Това значи само, че храни романтична представа за теб и щом се превърнеш в реалност и спреш да се вписваш във фантазиите му, ще го разочароваш. Ето защо романтиците са опасни. Пазете се от тях.

В този момент на масата ни дойде един от опасните романтици.

ДАМСКА РЪКАВИЦА

— Презервативът уби романтиката, но с негова помощ много по-лесно стигаш до леглото — казва един приятел. — Употребата му кара жените да мислят, че това не е точно секс. Няма допир на кожа. И са по-склонни да легнат с теб.

ЛЮБОВ В БАР „БАУЪРИ“: ТРЕТИ ЕПИЗОД

25-годишният Баркли беше художник. С приятелката ми Кари излизаха от осем дена, което значи, че се разхождаха и се целуваха, и се гледаха в очите, и беше мило. След като всичките ни 35-годишни познати бяха пропити с изтънчен цинизъм, Кари реши да опита с по-млад мъж, който не беше живял достатъчно дълго в Ню Йорк и още не беше закоравял.

Баркли й казал, че е романтик, защото така го чувствал, както и че искал да напише сценарий по романа на Паркър. Кари предложила да ги запознае. Ето защо Баркли беше онази вечер в „Бауъри“.

Но когато се появи, с Кари се погледнаха... и не изпитаха нищо. Вероятно защото предчувстваше неизбежното, той беше си довел дама — странно момиче с лъснало лице.

Въпреки това като седна, Баркли каза:

— Аз вярвам безпрекословно в любовта. Иначе бих бил толкова потиснат! Хората са половинки. Любовта придава по-голяма значимост на всичко.

— Но после ти я отнемат и ти си прецакан — възрази Скипър.

— Ала се сдобиваш със свое пространство — продължи Баркли.

Скипър изложи целите си:

— Да живея в Монтана със сателитна чиния, с факс и с рейндж роувър. Така че си в безопасност.

— Може би искаш не това, което трябва — обади се Паркър. — Може би то те изпълва с неудобство.

— Искам красота. Трябва да съм с красива жена. По-силно е от мен — отвърна Баркли. — Ето защо много от момичетата, с които излизам, са глупави.

Със Скипър извадиха клетъчните си телефони.

— Телефонът ти е твърде голям — отбеляза Баркли.

По-късно с Кари отидоха в „Тунела“. Гледали красивите млади хора, пушили цигари и обръщали чашките. Баркли бил с момичето с лъснало лице, а Кари — с най-добрия му приятел Джак. Танцували, а

после се пързали в снега като луди, докато търсели такси. Кари дори не можела да види часовника си.

Баркли ѝ се обади следващия следобед.

— Какво има?

— Не знам. Ти позвъни.

— Казах ти, че не ми трябва гадже. Сама си си виновна. Знаеше какъв съм.

— Да, бе, да — искала да му отговори Кари. — Знаех, че си повърхностен долнопробен женкар, и точно затова излязох с теб.

Ала си замълча.

— Не спях с нея. Дори не я целунах — рече Баркли. — Не ми пука. Няма да я видя повече, ако не искаш.

— Пет пари не давам.

Страшното беше, че е истина.

През следващите четири часа обсъждали рисунките му.

— Мога да го върша непрекъснато, по цял ден — казал Баркли. — Много по-хубаво е от секса.

ИСКРЕНИЯТ

— Остава само работата — каза Робърт, 42-годишен редактор. — При такава заетост кой има време за романтика!

Той разказа как наскоро се увлякъл по жена, която наистина харесвал, но след месец и половина се разбрало, че няма да се получи нищо.

— Тя ме подложи на всякакви изпитания. Например трябваше да ѝ се обадя в сряда, за да излезем в петък. Но в сряда може да ми се иска да се самоубия, а един бог знае как ще се чувствам в петък. Тя копнееше да е с мъж, който е луд по нея. Разбирам я. Ала не мога да се преструвам, като не изпитвам нищо.

— Естествено, и досега сме добри приятели — добави приятелят ми. — Непрекъснато се срещаме. Просто не правим секс.

НАРЦИС В „ЧЕТИРИ СЕЗОНА“

Една неделя отидох на благотворителна вечер в „Четири сезона“. Темата беше „Ода на любовта“. Всяка маса беше кръстена на известна двойка — Тами Фей и Джим Бакър^[8], Нарцис и Нарцис, Екатерина

Велика и коня ѝ, Майкъл Джаксън и приятели. Ал д'Амато седеше на масата на Бил и Хилари. Масите бяха украсени по подходящ начин. Например на масата на Тами Фей-Бакър имаше фалшиви мигли, сини сенки за очи и свещи с форма на червило. На „Майкъл Джаксън“ — плюшена горилка и избелващ крем за лице.

Там беше и Боб Питман.

— Любовта не е мъртва, но цигарите са — каза усмихнат той. До него стоеше жена му Санди, а аз се криех зад изкуствения храсталак и се опитвах да изпафкам една цигара. Санди обясни, че ще катери планина в Нова Гвинея и няма да я има няколко седмици.

Аз се прибрах сама, но преди да тръгна, ми подадоха конската кост от масата на Екатерина Велика.

ЛЮБОВ В БАР „БАУЪРИ“: ЕПИЛОГ

Донован Лийч стана от масата на Франсис-Форд Копола и дойде при нас.

— О, не! — каза той. — Твърдо вярвам, че любовта надмогва всичко. Просто понякога се нуждае от по-голям простор. Ала точно това липсва в Манхатън.

Между другото, Боб и Санди се развеждат.

[1] Група градчета (Бриджхамптън, Ийст Хамптън, Саутхамптън) на Лонг Айланд — луксозен жилищен и курортен район — Б.пр. ↑

[2] Американска писателка (1862–1937), носителка на наградата „Пулицър“ за романа си „Ерата на невинността“. — Б.пр. ↑

[3] Американски писател (1924–1984). — Б.пр. ↑

[4] Американски комик, р. 1953 г. — Б.пр. ↑

[5] Режисьор, актьор и продуцент. — Б.пр. ↑

[6] Италиански ресторант между „Бродуей“ и Осмо авеню. — Б.пр. ↑

[7] Родените между 1961 и 1981 г. — Б.пр. ↑

[8] Телевангелист мултимилионер, осъден през 1988 г. за измама, и бившата му съпруга — телевизионна водеща. — Б.пр. ↑

2.

СЕКС БЕЗ ЗАДРЪЖКИ? ЕДВА ЛИ...

Всичко започна по обичайния начин: съвсем невинно. Седях в апартамента си и обядвах здравословно със солени бисквити и сардини, когато ми се обади един познат. Негов приятел отишъл в „Льо трапез“ — секс клуб за двойки, и се удивил. Голи хора правели секс. Пред очите му! За разлика от садо-мазо клубовете, където няма истински секс, това било повече от реално. Приятелката му едва не откачила. Макар че, когато в нея се отъркала гола жена, донякъде ѝ допаднало. Според гаджето ѝ.

Всъщност той толкова харесал клуба, че не искал да пиша за него от страх рекламата да не го съсипе като повечето свестни заведения в Ню Йорк.

Започнах да си представям разни неща. Красиви млади двойки със стегнати тела. Срамежливи милувки. Момичета с дълги чупливи руси коси и венци от лозови листа. Момчета с идеални бели зъби и препаски от лозови листа. Аз в съвсем къса рокля от лозови листа с една презрамка. Влизаме облечени, а излизаме просветени.

Телефонният секретар на клуба рязко ме върна към действителността.

— В „Льо трапез“ няма непознати, а само приятели, които още не сте срещнали — каза безполовият глас и добави, че има „безалкохолен бар и горещ и студен бюфет“ неща, които рядко свързвам със секса или голотата. В чест на Деня на благодарността на 19 ноември щяла да се организира ориенталска вечер. Стори ми се интересно, но се оказа, че това означава ориенталска храна, не ориенталци.

Още тогава трябваше да се откажа. Не биваше да слушам невероятно похотливата Сали Тисдейл, която в своята юпи-порно книга „Говори ми мръсотии“ възхвалява публичния, групов секс: „Това е табу в най-пълния смисъл на думата... Ако секс клубовете изпълняват предназначението си, ще има много новопокръстени. Да,

плашещото заличаване на границите... Центърът няма да издържи.“ Да бях се запитала кое му е забавното.

Но трябваше да видя с очите си. И така, в бележника ми за една неотдавнашна сряда бяха вписани следните ангажименти: 21 ч. — вечеря в чест на модния дизайнер Карл Лагерфелд, бар „Бауъри“; 22,30 ч. секс клуб „Льо трапез“, Източна 27-а улица.

РАЗХВЪРЛЯНИ ЖЕНИ. ТРИ ЧЕТВЪРТИ ЧОРАПИ

Изглежда, всички обичат да говорят за секс и вечерята в чест на Карл Лагерфелд, посетена от бляскави модели и модни редактори на служебна издръжка, не мина без тази тема. Всъщност тя едва не подлуди нашия край на масата. Една зашеметяваща млада жена с тъмна къдрава коса и преситено изражение, каквото могат да измъдрят само 20-годишните, твърдеше, че обичала да прекарва времето си в барове за монокини, но само в „долнопробни, като «Билис топлес»“, защото момичетата там били истински.

После всички се съгласиха, че малките гърди са по-хубави от фалшивите, и бе направено проучване кой от мъжете на масата е бил с жена със силиконов бюст. Никой не си призна, но един — около 35-годишен художник — не отрече особено усърдно.

— Ти си бил — обвини го друг — доста преуспял хотелиер с херувимско изражение — и най-лошото е... че... ти е... харесало.

— Напротив — възрази художникът. — Но и нямах нищо против.

За щастие сервираха предястието и всички напълниха чашите си за вино.

Следващ рунд. Разхвърляните жени по-добри ли са в леглото? Хотелиерът изложи теорията си.

— Ако видите, че в апартамента на една жена всичко е на мястото си, значи тя няма да иска да прекара цял ден в леглото, да си поръчат китайска храна и да я изядете там. Ще ви накара да станете и да ядете препечени филийки на кухненската маса.

Не знаех какво да отговоря, защото аз буквално съм най-разхвърляният човек на света. Вероятно в момента под леглото ми се въргаляха стари кутии от специалното пилешко на „Ген. Цо“. За съжаление бях го изяла сама. Така че теорията издишаше.

Сервираха пържолите.

— Аз — каза художникът — подлудявам, като видя жена с пола от шотландско каре и три четвърти чорапи, и после цял ден не мога да работя.

— Не — възрази хотелиерът, — най-лошо е, когато неволно тръгнеш след жена по улицата, а тя се обърне и се окаже толкова красива, колкото си си я представял. Тогава осъзнаваш колко неща ще пропуснеш в живота.

Художникът се наведе напред.

— Пет години не съм работил заради една жена.

Тишина. Никой не можеше да го обори.

Сервирах и шоколадовия мус и дойде време да тръгна за „Льо трапез“. Тъй като там пускаха само двойки — тоест мъж и жена, — бях помолила най-пряното си бивше гадже Сам — инвестиционен банкер, да ме придружи. Той беше добър избор, първо, защото бе единственият мъж, когото успях да навия да дойде с мен; второ, защото вече имаше опит в това отношение. Преди милион години отишъл в „Уединението на Платон“. Към него се приближила странна жена и му извадила мъжката гордост. Приятелката му, по чиято идея били там, избягала с вик.

Разговорът пое в неизбежната посока. Какви хора посещават секс клубовете? Аз май бях единствената, която нямаше представа. Макар никой да не бе ходил в секс клуб, всички бяха твърдо убедени, че на подобни места най-често се срещат „неудачници от Ню Джърси“. Някой посочи, че човек не влиза в секс клуб просто така, без основателна причина, т.е. че това е част от работата му. Още повече се стегнах. Поръчах на келнера да ми донесе текила.

Със Сам станахме да вървим. Писател, отразяващ масовата култура, ни даде последен съвет.

— Ще бъде ужасно — предупреди той, макар да не бе стъпвал в секс клуб. — Освен ако не овладеете положението. Трябва да поемете инициативата. Да я реализирате.

НОЩТА НА СЕКС-ЗОМБИТАТА

„Льо трапез“ се помещаваше в бяла сграда, изписана с графити. Входът беше дискретен, със заоблен метален парапет — евтин вариант на входа на хотел „Роялтън“. На влизане се разминахме с напускаща двойка. Като ни видя, жената закри лице с яката на палтото си.

— Забавно ли е? — попитах.

Тя ме погледна ужасена и изтича към таксито.

Вътре в малка будка седеше тъмнокос младеж с фланелка на райета. Имаше вид на 18-годишен. Не вдигна глава.

— На вас ли се плаща?

— По 8,50 на двойка.

— Кредитни карти приемате ли?

— Само в брой.

— Давате ли касови бележки?

— Не.

Трябваше да се подпишем, че ще спазваме правилата за безопасен секс. Получихме карти за временно членство, които ни напомняха, че проституцията, камерите и записващите устройства са забранени.

Очаквах разгорещен секс, а погледът ни попадна първо върху горещите ястия — вече споменатия студен и горещ бюфет. Нямаше никого, а над масата висеше надпис: „При хранене покрийте долната част на тялото си.“ Тogaва видяхме управителя Боб — едър брадат мъж в карирана риза и джинси, комуто повече прилягаше да завежда зоомагазин във Върмънт. Той ни каза, че клубът е оцелял 15 години благодарение на своята „дискретност“.

— Освен това — добави Боб — тук „не“ означава „не“.

Успокои ни да не се притесняваме, че ще воайорстваме, защото повечето посетители започвали така.

Какво видяхме? Ами голяма стая с огромен надуваем дюшек, на който няколко смътно различни двойки си вършеха енергично работата; „секс стол“ (празен), приличащ на паяк; бузеста жена по халат, която седеше до едно джакузи и пушеше; двойки с изцъклен поглед („Нощта на живите секс-зомбита“, помислих си аз); много мъже, на които явно им беше трудно да изпълнят своята част от сделката. Но най-вече проклетите димящи маси на бюфета (Какво имаше на тях? Минихотдогове ли?) и за жалост това е всичко, което ви е нужно да знаете.

„Льо трапез“ се оказа, както се изразяват французите, „Льо скубач“.

Към 1 ч. след полунощ хората се разотидоха. Една жена по халат ни уведоми, че е от окръг Насау, и ни посъветва да дойдем пак в

събота.

— Тогава — поясни тя — има богат асортимент.

Не попитах дали става дума за клиентите. Боях се, че говори за бюфета.

МРЪСНИ ПРИКАЗКИ В „МОРТИМЪРС“

След няколко дена бях поканена на дамски обяд в „Мортимърс“. Разговорът пак се насочи към секса и към впечатленията ми от секс клуба.

— Не ти ли хареса? — попита Шарлот, английската журналистка. — На мен много ми се ходи на такова място. Не се ли възбуди, като гледаше толкова хора да правят секс?

— Не — отговорих, натъпквайки си сандвич с хайвер от съомга в устата.

— Защо?

— Нищо не се виждаше — обясних.

— А мъжете?

— Това беше най-лошото. Половината приличаха на психоаналитици. Няма да мога да отида пак на сеанс, без да си представя брадат дебелак, легнал гол и с изцъклен поглед на рогозка на пода, който не може да свърши и след едночасов минет.

Да, обясних на Шарлот, съблякохме се, но се увихме с кърпи. Не, не правихме секс. Не, не се възбудих дори когато в общата стая влезе висока привлекателна тъмнокоса жена и предизвика вълнение. Надупи се като маймуна и бързо се загуби сред плетеница от ръце и крака. Това трябваше да изглежда секси, но ми напомни само за природонаучните филми по „Нашънъл джиографик“ за съвкупяващи се бабуини.

В действителност ексхибиционизмът и воайорството не са типични явления. Нито пък садомазохизмът, каквото и да сте чели напоследък другаде. Проблемът в клубовете обаче винаги е свързан с хората. Те са актриси, които не намират работа; неуспели оперни певци, художници и писатели; хора на ниско управленско ниво, които никога не стигат до средно. Хора, които ако ви стащят в бар, ще ви държат в плен с историите за бившите си половинки и за храносмилателните си проблеми. Хора, които не могат да се справят

със системата. Те са в периферията и сексуално, и в живота. И не са непременно тези, с които би споделил интимните си фантазии.

Е, не всички посетители в „Льо трапез“ бяха бледи дундести секс-зомбита. На тръгване от клуба със Сам срещнахме в съблекалнята високата привлекателна жена и кавалера ѝ. Той имаше чисти, типично американски черти на лицето и беше разговорлив. Каза, че бил от Манхатън и неотдавна си открил частна фирма. С жената били колеги. Докато тя навличаше жълт делови костюм, мъжът се усмихна и рече:

— Тази вечер осъществи фантазиите си.

Жената го изгледа свирепо и излезе гордо от съблекалнята.

След няколко дена Сам ми се обади и аз му се развиках. Тогава той попита това не беше ли моя идея.

И още: нищо ли не съм научила?

Отговорих:

— Да, научих.

Научила бях, че няма по-подходящо място за секс от дома.

— Но ти го знаеше, нали? Нали? Сам?

3.

ВЛЮБЕНИ В СЕРИЕН СВАЛЯЧ

Неотдавна в Манхатън на вино, сирене и цигари се събраха седем жени, за да обсъдят най-подробно това, което ги свързваше: един мъж. И по-точно — един манхатънски ерген, който беше доста изгодна партия и когото ще наречем Том Пери.

Том Пери е на 43 г., 1,78 м., с права кестенява коса. Във външния му вид няма нищо забележително, с изключение на увлечението му преди няколко години по черни костюми на Армани в съчетание със странни презрамки. Произхожда от богато фабрикантско семейство и е израсъл на Пето авеню и в Бедфорд, Ню Йорк. Живее в съвременен небостъргач на Пето авеню.

През последните 15 г. Пери, който е известен главно с фамилията си, се е превърнал в нещо като нюйоркска легенда. Той не е точно женкар, защото винаги се стреми да се ожени. Пери е по-скоро един от най-съвършените серийни ухажори в града, като има до 12 връзки годишно. Но след два дена или два месеца се случва неизбежното. Нещо се обърква и той казва: „Зарязаха ме.“

За определен тип жени — около 30-годишни, амбициозни, с добро социално положение — да излезеш с Пери или да избегнеш ухажването му, се е превърнало ни повече, ни по-малко в посвещение, в нещо като първа разходка с лимузина и първо ограбване, взети заедно.

Пери се отличава дори сред прословутите нюйоркски женкари. Първо, защото той сякаш държи доста по-малко козове. Не притежава нито изисканата хубост на граф Ерик Вахтмайстер, нито огромния капитал на Морт Цукерман.

Исках да разбера какво толкова му намират.

Всяка от жените, на които се обадох, е имала връзка с Пери — или интимна, или като обект на страстната му любов — и всяка заяви, че го е зарязала. Никоя не отхвърли молбата ми да се съберем и да

поговорим за него. Вероятно всички имаха какво да доизясняват. Може би искаха да се върне. Или пък да умре.

„КАТО ДАРИЛ ВАН ХОРН“

Събрахме се в дома на Сара, филмов режисьор и бивш модел, „докато не ми писна от тъпотииите и не наддадох девет кила“. Тя беше облечена в тъмен костюм на тънки райета.

— Като погледна списъка на мъжете, с които съм излизала, само връзката с Пери ми се вижда безсмислена — каза тя. — Питам се, за какво ми беше това?

Още преди да стигнем до пикантните подробности, направихме обезпокоително откритие. След неколкomesечно мълчание сутринта Пери беше позвънил на четири от тях.

— Едва ли се досеща. По-скоро е съвпадение — рече Магда.

С Пери са приятели от години. Всъщност с повечето от приятелките си Магда се е запознала чрез него — те са му бивши гаджета.

— Пери знае всичко за нас — обади се една жена. — Той е като Дарил ван Хорн от „Вещиците от Ийстуик“^[1].

— По-скоро Ван Хорни^[2] — възрази друга. Отворихме виното.

— Ето какво е особеното у Пери — започна Сара. — Той ти се струва толкова чаровен, защото, когато се запознаеш с него, е красноречив, забавен. И винаги е свободен, защото не работи. Има ли нещо по-забавно от мъж, който казва: „Да се видим на обяд“, а като се завърнеш на работа, пак звъни: „Хайде в шест да пием коктейли!“ Кога за последен път сте излизали с мъж, който всъщност иска да се виждате по три пъти на ден?

— „Коктейли“ е доста префърцунена дума — каза Магда. — Напомня ми за Катрин Хепбърн и Кари Грант.

Включи се и Джаки, редактор в списание.

— Когато се запознахме, веднага започнахме да излизаме — по пет пъти в седмицата. Той не те оставя на мира.

— Пери ти допада най-вече с това, че обича да говори по телефона — поясни Сара. — А жената си мисли: „Сигурно наистина си пада по мен“, защото ти се обаждат по десет пъти на ден. И вече не ти прави впечатление, че всъщност е едно смешно човече.

— После започваш да се заглеждаш в презрамките му и си казваш: „О, Боже!“ — включи се Мейв, поетеса, която е наполовина ирландка.

— Както и да осъзнаваш, че не е забавен — продължи Сара. — Има богат запас от вицове, но след като си ги чула милион пъти, стават ти досадни. Това е като примка. Сам си я нахлузва.

— Каза, че само аз от жените, с които е излизал, съм разбирала вицовете му — рече Мейв, — а не ги намирах за смешни.

— После виждаш апартамента му. Двайсет и петимата портиери... За какво са му?!

— Питаш се защо не изхвърли всички мебели и не отиде в магазин за врати.

— Веднъж ми показва какви халки за салфетки си е купил. Под формата на белезници. Сякаш смяташе така да съблазнява жените — с халки за салфетки.

ПЪРВА СРЕЩА: „44“

И така, как започна всичко?

Историята на Джаки беше обичайна.

— Чаках да се освободи маса в „Блу рибън“ — каза тя. — Пери се приближи и ме заговори. Веднага ми стана забавен. Помислих си: „Боже, определено си допадаме, но едва ли ще го видя пак.“

Всички кимнаха. На коя не ѝ се беше случвало!

— Звънна ми към осем на другата сутрин — продължи Джаки. — „Искаш ли да обядваме заедно?“, попита. Кани те на обяд в „44“ още на следващия ден!

Сафаяр, руса разведена майка, се засмя.

— Мен ме заведе в „44“ чак на втория ден.

— Все още го намираш за забавен и умен, когато те кани да заминете някъде за почивните дни — каза Джаки.

— Предложи ми да се оженим към десетия ден — обади се Сара. — Беше твърде бързо. Дори за него.

— На третата ни среща ме заведе на вечеря у техните — рече Брита, висока стройна брюнетка, която работи като фоторепортер и сега има щастлив брак. — Бяхме само ние, родителите му и икономът. Помня, че на другия ден седях на леглото му, а той ми показваше свои видеозаписи като дете. Умоляваше ме да се оженим. Казваше:

„Виждаш ли, мога да бъда и сериозен.“ А после поръча някаква китайска храна със сирене. Помислих си: „Да се омъжа за теб?! Да не си се надрусал!“

Рамона въздъхна.

— Аз пък току-що бях скъсала с гаджето си и бях доста разстроена. А Пери беше винаги до мен.

Очерта се определен модел на поведение. Жените, с които беше излизал Пери, току-що са били напуснали съпрузите си или дългогодишните си приятели, когато е попадал на тях. Или те — на него?

— Той е утешител — отсече Сара. — „Разстроена ли сте? Хайде да се сбlijим.“

— Пери е емоционален „Мейфлауър“^[3] — каза Мейв. — Пренася жените от т. А до т. Б. Слизаш при Плимут Рок^[4] доста по-добро емоционално състояние.

Силна негова страна е способността му да съпреживява. Често се повтаряше фразата: „Също като жена е“.

— Чете модни списания повече от жените — поясни Сара — и е готов да отстоява по-скоро твоите интереси, отколкото своите.

— Изключително самоуверен е — продължи Мейв. — Грешка е мъжете да се държат като безпомощни кретени, които не могат да си намерят дори чорапите. Пери заявява: „Стабилен съм. Опри се на мен.“ И ти си мислиш: „Какво облекчение!“ Всъщност жените искат точно това. Повечето мъже не го разбират. Пери поне е достатъчно умен да си придава вид, че го осъзнава.

Да не забравяме и секса.

— Страхотен е в леглото — каза Сара.

— Прави невероятен секс — обади се и Сафаяр.

— Смятате, че е страхотен? — попита Джаки. — Според мен е ужасен. Хайде да обсъдим краката му.

Въпреки това засега Пери сякаш олицетворяваше двете неща, които жените казват, че искат най-много — умение да разговаря и да проявява разбиране като жена, но и да се държи като мъж в леглото. Така че къде е проблемът?

ПЕРИ: РАЗМЕРЪТ (40-И) Е ОТ ЗНАЧЕНИЕ

— Ето каква е работата — каза Мейв. — Докато си невротична и обезумяла, той е страхотен. Но щом разреши всичките ти проблеми, сам се превръща в такъв.

— Става невероятно гаден — обади се една жена. Другите закимаха.

— Веднъж — рече Джаки, — когато споменах, че нося 40-и размер, той отвърна: „Не е възможно! Твоят размер е 42-и. Поне. Знам какво представлява 40-и размер и повярвай ми, ти не можеш да се побереш в него.“

— Все ме караше да сваля 7 кг — каза Сара, — а толкова слаба, колкото когато ходех с него, не бях била от години.

— Според мен, като подтикват жените да отслабват, мъжете отвличат вниманието от малкия размер на някои части от тялото си — допълни иронично една от жените.

Мейв се сети за една ски почивка в Сън Вали.

— Пери се представи блестящо. Купи билетите, запази хижата. Щеше да е прекрасно.

Но започнали да се карат още на път за летището — не могли да се разберат за местата. Като се качили на самолета, наложило се стюардесата да ги разтървава („Вече спорехме кой ще има повече въздух“, поясни Мейв). Карали се по пистите. На втория ден Мейв започнала да си събира багажа.

— Пери каза: „Ха, ха, ха, навън има виелица, не можеш да заминеш!“ — припомни си тя. — „Ха, ха, ха, ще хвана автобус.“

След месец Мейв се сдобрила със съпруга си. Не е единствената. Много от жените накрая са зарязали Пери само за да се върнат при мъжете, които са напуснали.

Но така не са се отървавали от него.

— Последваха факсове, писма и стотици обаждания — каза Сафаяр. — Беше ужасно! Той наистина има огромно сърце и някой ден ще стане страхотен мъж.

— Запазих писмата му — обади се Сара. — Бяха толкова трогателни! По тях едва ли не имаше следи от сълзи.

Тя излезе и след секунди се върна с писмо в ръка. Зачете на глас:

„Не ми дължиш любовта си, но се надявам да ти стигне смелост да се съгласиш да приемеш моята. Не ти изпращам цветя, защото не желая да поделя или да уроня любовта ти с предмети, които не съм създал сам.“

Сара се усмихна.

„ЩЕ СЕ ЖЕНИМ“

Жените твърдяха, че след Пери неизменно им провървяло. Джаки каза, че ходи с личния си тренъор; Магда беше издала първия си роман; Рамона беше семейна и чакаше дете; Мейв беше отворила кафене; Сафаяр беше преоткрила стара любов; Сара заяви, че ѝ доставя удоволствие да преследва 27-годишно хлапе.

Що се отнася до Пери, той наскоро беше заминал за чужбина да търси нови перспективи за брак. Една от жените чула, че бил зарязан от англичанка, която всъщност искала да се омъжи за херцог.

— Все на неподходящи жени попада — отбеляза Сафаяр.

Преди шест месеца Пери се върнал за малко и поканил Сара на вечеря.

— Хвана ръката ми — каза тя — и обясни на приятеля си: „Тя е единствената жена, която съм обичал.“ Заради доброто старо време отидох у тях да пием по едно и той ми предложи да се оженим толкова сериозно, че не можах да повярвам. Помислих, че лъже. И реших да го поизмъча.

Каза: „Не искам да се срещаш с други мъже. И аз няма да излизам с други жени.“

Отговорих: „Добре“, мислейки си, как ще стане? Той е в Европа, а аз съм в Ню Йорк. Но на сутринта ми се обади: „Съзнаваш ли, че вече си ми гадже?“

Отвърнах: „Добре, Пери, страхотно!“

Пери се върнал в Европа, а Сара забравила за тази история. Една сутрин била в леглото с новото си гадже, когато телефонът иззвънял. Бил Пери. Докато тя говорела с него, приятелят ѝ се обадил: „Искаш ли кафе?“ Пери откачил.

— Кой е там? — попитал.

— Приятел — отвърнала Сара.

— В десет часа сутринта? С друг ли спиш? Ще се женим, а ти спиш с друг?! — затворил, но след седмица пак позвънил.

— Готова ли си? — попитал.

— За какво? — казала Сара.

— Нали ще се женим? Да не ходиш пак с друг?

— Слушай, Пери, не виждам пръстен на ръката си — отговорила тя. — Защо не пратиш куриер до „Хари Уинстън“ да избере нещо подходящо и тогава ще говорим?

Пери не позвънил в „Хари Уинстън“ и цял месец не се обадил на Сара. Тя каза, че донякъде ѝ липсва.

— Обожавам го. Изпитвам състрадание към него, защото е объркан.

Стъмваше се, но на жените не им се тръгваше. Искаха да останат, омаяни от идеята за мъж като Том Пери, но да не е Том Пери.

[1] Роман от Джон Ъпдайк (1984 г.). — Б.пр. ↑

[2] Похотлив. — Б.пр. ↑

[3] Корабът, с който са пристигнали първите английски заселници в Америка (1620 г.). — Б.пр. ↑

[4] Мястото, където са слезли пилигримите в Плимут, Масачузетс. — Б.пр. ↑

4.

БРАК ПО МАНХАТЪНСКИ: НЕОМЪЖВАНИ ЖЕНИ, УЖАСНИ ЕРГЕНИ

Обяд на другия ден. Злобни клюки със съвсем пресен мой познат. Обсъждаме общи приятели — семейство. Той познава мъжа, аз — жената. Никога не съм срещала съпруга, а жената не съм виждала от години (освен ако не се засечем случайно на улицата), но както винаги знаех всичко по въпроса.

— Ще свършат зле — казах. — Той беше наивен. Провинциалист. Дойде от Бостън, не знаеше нищо за нея и тя се възползва от възможността. Беше преминала през толкова мъже в Ню Йорк, че ѝ се носеше славата. Никой нюйоркчанин не би се оженил за нея.

Нахвърлих се върху пърженото си пиле и задълбах по темата.

— Жените в Ню Йорк знаят. Знаят кога трябва да се омъжат — и действат. Вероятно са преспали с твърде много мъже или разбират, че няма да напреднат в кариерата, или пък наистина искат деца. Дотогава отлагат колкото могат. Но настъпва моментът и ако не се възползват... — Свих рамене. — Край! Възможно е никога да не се омъжат.

Другият мъж на масата — корпоративен служител с вид на любящ баща, който живее в Уинчестър, беше ужасен.

— А къде отиде любовта?

Погледнах го със съжаление.

— Няма такова нещо.

Когато се стигне до намиране на брачен партньор, Ню Йорк прилага свои особено жестоки ритуали за чифтосване — сложни и изтънчени като в роман на Едит Уортън. Всички знаят правилата, но не желаят да ги обсъждат. В резултат Ню Йорк е създал особен тип свободна жена — умна, привлекателна, преуспяла и... неомъжвана. Тя е около 40-те и ако емпиричното знание служи за нещо, вероятно никога няма да се омъжи.

Не става дума за статистика. Или за изключения. Чували сме за преуспелия драматург, дето се ожени за малко по-възрастната красива моделиерка. Но когато си красива, преуспяла и богата и „познаваш всички“, нормалните правила не важат.

А ако, от друга страна, си на 40 г., хубава си и си телевизионен продуцент или имаш фирма за връзки с обществеността, но още живееш в ателие и спиш на съгваем диван — нещо като Мери-Тайлър Мур на 90-те години? Само че за разлика от нея си преспала с всички тези мъже, вместо благопристойно да ги изриташ в 0:02 ч.? Какво ще стане с теб?

В Ню Йорк има хиляди, може би десетки хиляди такива жени. Познаваме мнозина от тях и ги намираме за страхотни. Те пътуват, плащат данъци и дават по 400 долара за чифт сандали на Маноло Бланик.

— Съвсем нормални жени — каза Джери, 39-годишен корпоративен адвокат, който се ожени именно за една от тези умни жени, с 3 години по-възрастна от него. — Те не са луди или невротички. Нито напомнят за „Фатално привличане“. — Замълча. — Защо познавам толкова много страхотни неомъжени жени и нито един страхотен мъж?! Честно казано, нюйоркските ергени са мухльовци.

M&M

— Нещата стоят така — поясни Джери. — За жените в Ню Йорк има един благоприятен период за брак. Между 26 и 35-годишна възраст. Или пък 36.

Съгласихме се, че жена, която се е омъжвала веднъж, може лесно да повтори, защото вече знае как да приключи сделката.

— Но когато жените навършат 37–38 години, изведнъж възниква проблем продължи Джери. — Миналото им. Твърде дълго са били в обръщение. Носи им се славата. Ако бях ерген и разберях, че една жена е ходила с Морт Цукерман или с Марвин (издател) — M&M, край! Кой ще иска да е 20-и поред! А ако ми излезе с още някой номер от сорта на извънбрачни деца или престой в клиника за алкохолици, това вече ще е проблем.

Джери ни разправи една история. Миналото лято бил на вечеря в Хамптън. Гостите били от телевизията и киното. Джери и жена му се опитвали да уредят 40-годишна бивша манекенка с един тип, който

току-що се бил развел. Двамата си говорели, когато изведнъж станало дума за Морт Цукерман, а после за Марвин и за изненада на Джери и жена му мъжът си тръгнал.

— В Ню Йорк циркулира списък на ужасните ергени — поясни Джери, — които са много опасни.

По-късно същия ден преразказах историята пред Ана, която е на 36 години и има навика да оспорва мъжките твърдения. Всички мъже искат да спят с нея и тя непрекъснато ги подиграва, че са повърхностни. Излизала е с М&М, познава и Джери. Когато ѝ разказах историята, тя извика:

— Джери просто завижда. Той би желал да е като тях, но няма достатъчно пари, нито сили да си го позволи. Дълбоко в себе си всеки нюйоркчанин иска да е Морт Цукерман.

Джордж, 36-годишен инвестиционен банкер, също смята ужасните ергени за проблем.

— Тези типове — пластичният хирург, редакторът на „Таймс“, откаченият собственик на клиники за изкуствено оплождане — се движат в един и същ кръг жени и не стигат доникъде — заяви той. — Да, ако срещна жена, която е излизала с всички тях, няма да ми хареса.

ДЕЦА ИЛИ БЕЛЪО?

— Ако си Даян Сойер^[1], няма да ти е трудно да се омъжиш — каза Джордж. Но дори жени от клас А може да пропуснат шанса си. Проблемът е, че нюйоркчани все повече и повече ограничават избора си. Става дума за група хора, които са невероятно привилегировани и имат изключително високи стандарти.

— Да не забравяме и приятелите. Вземи себе си — продължи Джордж. — Мъжете, с които излизаш, са съвсем нормални, но ние неизменно ги оплюваме.

Така беше. Всичките ми гаджета бяха прекрасни по свой начин, но приятелите ми вечно им придиряха и безмилостно ме критикуваха, че се примирявам, с който и да е от забележимите им, но по мое мнение простими недостатъци. Сега вече бях сама и приятелите ми бяха доволни.

След два дена срещнах Джордж на един купон.

— Всичко опира до децата — каза той. — Мъжът се жени, за да има деца, и не иска съпругата му да е по-възрастна от 35 години,

защото тогава ще се наложи да ги създадат веднага, това е.

Реших да се допитам и до Питър, 42-годишен писател, с когото бях излизала два пъти. Той се солидаризира с Джордж.

— Възрастта и биологията са важни — поясни. — Не можеш да разбереш колко огромно е първоначалното привличане към жена в детеродна възраст. С по-възрастна, 40-годишна жена ще е по-трудно, защото няма да изпиташ това силно първоначално привличане. Нужни са доста срещи, преди да поискаш да спиш с нея, и то ще е заради нещо друго.

Заради сексапилно белъо например?

— Мисля, че проблемът с неомъжените жени на възраст е може би най-сериозният в Ню Йорк — отсече Питър, а после добави замислено: — Той измъчва толкова много жени, но и доста го отричат.

Разказа ми една история. Той има приятелка на 41 години, която ходела все с невероятно сексапилни мъже и просто си прекарвала добре. Но когато тръгнала с 20-годишно момче, оплюли я безмилостно. Сменила го със сексапилен тип на своята възраст, ала той я изоставил и жената повече не си намерила гадже. Получила пълен физически срив, уволнили я от работа и се наложило да се върне при майка си в Айова. Това надхвърля и най-ужасните кошмари на жените, а и на мъжете им става кофти.

ВЕРСИЯТА НА РОДЖЪР

Роджър седеше в ресторант на Горна източна улица в добро настроение и пиеше червено вино. Той е на 39 години, управлява свой собствен фонд и живее в класически шестстаен апартамент на „Парк авеню“. Разсъждаваше над това, което наричам „смяна на ролите към средата на 30-те“.

— Когато си на 20 години и в началото на 30-те, връзката се управлява от жените — обясни той. — Към 40-те, когато си станал подходяща партия за брак, те едва ли не ще те изядат.

С други думи, ролите са се сменили. Това може да се случи за миг.

Роджър разказа, че по-рано вечерта бил на коктейл. Когато отишъл, там имало седем неомъжени жени, между 35-и 40-годишни, все блондинки от Горна източна улица в черни официални рокли, коя от коя по-умни.

— Знаеш, че каквото и да кажеш, няма да сбъркаш — обясни той. — При жените това е съчетание от отчаяние и достигането на половия им максимум. Доста нестабилна комбинация. Виждаш погледа в очите им — желание да те притежават на всяка цена, примесено със здравословно уважение към парите ти и имаш чувството, че щом излезеш, ще те разнищят. Най-лошото е, че повечето от тези жени наистина са интересни, защото не са избързали да се омъжат. Но като видиш погледа в очите им, как да изпиташ страст!

Да се върнем на Питър, който беше изпаднал в потрес заради Алек Болдуин.

— Проблемът е в очакванията. По-възрастните жени не искат да се задоволят с наличното. Като не могат да си намерят готини и жизнени мъже, казват си: „Майната му! По-добре да съм сама.“ Не, не ми е жал за хора, които имат неоправдани очаквания. Жал ми е за неудачниците, които жените не желаят да погледнат. Те търсят Алек Болдуин. В Ню Йорк няма жена, която да не е отхвърлила поне десет прекрасни, нежни мъже само защото са твърде дебели или недостатъчно властни, или не толкова богати или безразлични. А действително сексапилните мъже, по които копнеят, се интересуват от 25-годишни момичета.

Питър вече крещеше:

— Защо не се омъжат за дебелак?! За огромна тлъста буца лой!

ДОБРИ ПРИЯТЕЛИ, КОФТИ СЪПРУЗИ

Зададох този въпрос на Шарлот, английската журналистка.

— Ще ти обясня защо — каза тя. — Излизала съм и с такива мъже — ниски, дебели и грозни — и няма никакво значение. Те са не по-малко безразлични и егоцентрични от красивите.

— Като наближиш 35-годишна възраст и още не си омъжена, мислиш си: „Защо да се задомявам?“ — заключи Шарлот и допълни, че току-що отказала покана за среща с красив, многообещаващ, наскоро разведен 41-годишен банкер, защото инструментът му бил твърде малък.

— Показалецът — въздъхна тя.

Тогава звънна Сара. Току-що беше получила пари да заснеме първия си самостоятелен филм и беше в екстаз.

— Защо жените не могат да се омъжат ли? Твърде незначителен проблем. Не ми се занимава с него. Ако искаш да пипнеш някой мъж, просто мълчи. Седи и мълчи, и се съгласявай с всичко, което ти казва.

За щастие обади се приятелката ми Амалита и ми обясни. Обясни ми защо страхотни жени често са сами и не са много доволни, но не са и отчаяни.

— О, скъпа — изгука тя в слушалката. Беше в добро настроение, защото предишната вечер беше правила секс с 24-годишен студент по право. — Всеизвестен факт е, че нюйоркчани са страхотни приятели и кофти съпрузи. В родната ми Южна Америка казваме: „По-добре сам, отколкото в лоша компания.“

[1] Известна телевизионна водеща. — Б.пр. ↑

5.

МЪЖЕТЕ, КОИТО СПЯТ С МАНЕКЕНКИ

Влизането на Грегъри Роук, конспиративния филмов продуцент, в бар „Бауъри“ една петъчна вечер неотдавна предизвика съвсем леко раздвижване. Авторът на такива спорни филми, като „ДРФ“ (Джералд-Рудолф Форд) и „Маймуните“, беше облечен във влажно яке от твид и вървеше с наведена глава. Около него пърхаше рояк от шест момичета — нови манекенки от известна агенция. Те нямаха 21 години (две бяха дори на по 16), повечето не бяха гледали филмите на г-н Роук, а и, честно казано, не им пукаше.

За влекачи, които движеха и пазеха рояка цял, служеха моделоманите Джак и Бен — двама инвеститори на свободна практика, току-що прехвърлили 30-те, мъже с безлични черти, ако изключим стърчащите зъби на единия и модната шиповидна прическа на другия.

На пръв поглед това беше весела група. Момичетата се усмихваха. Г-н Роук се разположи в едно сепаре, Красиците го наобиколиха, а младите мъже седнаха на столове до пътеката, сякаш за да отпъждат натрапниците, които можеше да се опитат да заговорят г-н Роук или, още по-лошо, да откраднат някое момиче.

Г-н Роук се накланяше към една или друга манекенка и разменяше по няколко реплики с нея. Младите мъже бяха весели. Но в действителност картинката не беше чак толкова идилична. Първо, при по-внимателен поглед към момичетата се забелязваше, че ги мъчи скука, която сякаш състаряваше лицата им. Те нямаше какво да кажат на г-н Роук, а една на друга — още по-малко. Но всички около масата имаха работа и си я вършеха. Поседяха така в сепарето, а после се качиха на лимузината на г-н Роук и отпрашиха към „Тънъл“, където той танцувал унило с едно от момичетата, а после осъзнал, че му е адски тъпо, и се прибрал сам. Манекенките останали още малко и се надрусали, а Джак — с шиповидната прическа — грабнал едната и рекъл:

— Ти, тъпа курво!

Тя тръгнала с него. Джак ѝ дал още дрога, а момичето му направило „свирка“.

Този сценарий се разиграва почти всяка вечер в нийоркските ресторанти и клубове. Те постоянно са пълни с красиви млади манекенки, които налитат на Ню Йорк като мухи на мед, и с придружителите им — мъже като Джак и Бен, за които практически е станало професия да ги хранят и поят, и — с различен успех — да ги свалят. Запознайте се с моделоманите.

Моделоманите са особена порода. Те са с една стъпка по-напред от женкарите, които спят с почти всичко живо в пола. Моделоманите си падат не по жените въобще, а по манекенките. Обичат ги заради красотата им и ги мразят заради всичко останало.

— Глупостта, ексцентричността, липсата на ценности, аферите им — пояснява Джак.

Моделоманите населяват нещо като успоредна вселена със свои планети („Нобу“, „Бауъри“, „Табак“, „Флауърс“, „Тънъл“, „Експо“, „Метрополис“), спътници (различните апартаменти, особено край площад „Юниън“, наети от големите модни агенции за манекените им) и богини (Линда, Наоми, Кристи, Ел, Бриджет).

Добре дошли в техния свят! Той не е красив.

МОДЕЛОМАНИТЕ

Не всеки мъж може да стане моделоман.

— За да спечелиш манекенка, трябва да си богат, да изглеждаш повече от добре и/или да се занимаваш с изкуство — казва Баркли.

Той е обещаващ художник с лице като ангел на Ботичели и с руси коси с прическа на паж. Седи в мансардата си в Сохо, за която плащат родителите му, поели и всичките му разходи — баща му е магнат, производител на закачалки в Минеаполис. Това е добре за Баркли, тъй като да си моделоман, не е евтино. Трябва да се плащат питиетата в клубовете, вечери, таксите от един клуб до друг и дрога — предимно марихуана, а понякога хероин и кокаин. Това отнема и време, много време. Родителите му мислят, че рисува, но денем той е твърде зает да организира вечерите си с манекенките.

— Честно казано, те донякъде ме объркват — твърди Баркли. Крачи из мансардата си по кожени дънки, без риза. Косата му е току-

що измита, а по гърдите си има към три косъма. Манекенките го обожават. Смятат го за страстен и готин.

— Трябва да се отнасяш с тях като с нормални момичета — казва още той.

После пали цигара и продължава:

— Трябва също да имаш достъп навсякъде и да се насочиш към най-готината манекенка, иначе с теб е свършено. Като с кучетата — не бива да показваш страх.

Телефонът звъни. Хана. Тя снима в Амстердам. Баркли включва високоговорителя. Хана е самотна и надрусана.

— Липсваш ми, скъпи — стене. Гласът ѝ е като змия, опитваща се да изпъзми от кожата си. — Ако беше тук, такава „свирка“ щях да ти извъртя! Аааааа! Обожавам го, скъпи!

— Чу ли? — казва Баркли. Като говори с нея, той прокарва пръсти през косата си. Пали джойнт. — Пуша с теб, скъпа!

— Има два вида моделомани — които приключват и които не приключват сделката — казва Коерти Фелски, авторът на „Повърхностен мъж“, роман за мъж, преследващ манекенки.

Начело на глутницата са супермоделоманите — мъже, излизащи с манекенки като Ел Макферсън, Бриджет Хол, Наоми Кембъл.

— Такива типове се срещат навсякъде, където гъмжи от модели — Париж, Милано, Рим — казва г-н Фелски. — Те имат свой статут в света на моделите. Могат да отстрелват манекенки като глинени чинийки. Да правят с тях каквото си искат.

Но не всички моделомани са от висша класа. В Манхатън, необходима спирка за новите млади манекенки, е достатъчно да си богат. Вземете например Джордж и партньора му Чарли. Коя да е вечер през седмицата те водят по няколко манекенки — понякога до 12 — на вечеря.

Двамата може да са от Средна Европа или дори от Близкия изток, но в действителност са от Ню Джърси. Занимават се с внос-износ и макар още да нямат 30 години, всеки притежава по няколко милиона.

— Чарли все остава на сухо — казва през смях Джордж и се завърта на кожения си стол зад огромното махагоново бюро в кабинета си. Подът е застлан с ориенталски килими, по стените висят истински картини. Джордж твърди, че не се интересува от секс.

— Това е спорт — казва той.

— За моделоманите момичетата са колекция от трофеи — потвърждава г-н Фелски. — Може би самите те се смятат за непривлекателни или са извънредно амбициозни.

Миналата година една 19-годишна манекенка забременяла от Джордж. Познавали се от пет седмици. Сега имат деветмесечен син. Вече не ходят. Ето какво иска тя от него: детски — по 4500 долара на месец, застраховка „Живот“ за 500 хил. долара, 50 хил. във фонд за колеж.

— Струва ми се много, а на теб? — пита Джордж. Усмивката му разкрива пожълтели зъби.

МОМИЧЕТАТА НА „УИЛЪЛМИНА“^[1]

Как човек може да се озове в положението на Джордж?

— Момичетата пътуват заедно — обясни Баркли. — Те са затворена група. Движат се на тумби и живеят по няколко в служебни апартаменти. Само когато са много, се чувстват в безопасност. Това пък плаши мъжете.

— От друга страна, е предимство, защото, ако някъде има двайсет манекенки, тази, която искаш, няма да е най-красивата. И шансовете ти се увеличават. Ако е само една, ще е най-хубава и ще загрее. А ако се спреш на една от четири или пет, тя ще реши, че е по-голяма от останалите.

Номерът е да се запознаеш с едно момиче. Най-добре е чрез общ приятел.

— Щом бъде допуснат, щом бъде одобрен от едно момиче — казва г-н Фелски, — мъжът се извисява над тълпата.

Преди три години Джордж се срещнал в един клуб със своя позната от гимназията. Тя била със служителка от модна агенция. Запознал се с няколко манекенки. Имал дрога. Накрая отишли в апартамента на момичетата. Наркотиците на Джордж им стигнали до 7 ч. сутринта. Той свалил една манекенка, която се съгласила да излезе на другия ден с него само ако дойдат и колежките й. Джордж ги завел на вечеря. И не спрял.

— Това беше началото на манията — пояснява той.

Вече познава всички жилища на модели, където срещу петстотин долара на месец нова манекенка получава правото да спи на койка в

претъпкан дву или тристаен апартамент с още пет момичета. Но Джордж не бива да се отпуска, защото моделите непрекъснато идват и си отиват и човек трябва да е гъст поне с едно момиче в апартамента.

Все пак потокът никога не секва.

— Лесно е — казва Джордж. Вдига телефона и набира.

— Ало? Сюзън там ли е? — пита.

— В Париж е.

— Ооооо — прави се на разочарован той. — Аз съм стар неин приятел (всъщност я познава от два месеца) и току-що се върнах в Ню Йорк. Проклятие! С кого говоря?

— Със Сабрина.

— Здравей, Сабрина, аз съм Джордж. — Следва десетминутен разговор. — Довечера ще ходим в „Бауъри“. Ще бъдем цяла тайфа. Хайде с нас.

— Хммммм. Добре, защо не! — отвърща Сабрина. Едва ли не чуваш как вади палеца от устата си.

— Има ли и други с теб? — пита Джордж. — Дали няма да искат да дойдат?

Затваря.

— В заведение е по-добре мъжете да превишават жените — пояснява. — Ако има повече момичета, те започват да си съперничат. И се умълчават. Ако някоя манекенка ходи с мъж и каже на колегите си, ще сбърка. Тя смята, че съквартирантките ѝ са ѝ приятелки, но не е така. Току-що се е запознала с тях и просто са в едно и също положение. Манекенките непрекъснато си крадат гаджетата.

— Има твърде много наивнички — твърди г-н Фелски.

Джордж си е разработил система.

— Апартаментите на моделите се подреждат по степен на достъпност — обяснява. — Най-лесни са манекенките на „Уилъмина“. „Уили“ приема момичета, израсли в къщи на коледа или в лондонския Ийст Енд^[2]. „Елит“ има два апартамента — един в предградията, на 86-а улица, и един в центъра, на 16-а. Елитните им модели са в предградията. Тези в центъра са по-достъпни. Момичетата, които живеят с Айлийн Форд, са недосегаеми. Една от причините е, че прислужницата на Айлийн ти затваря телефона, ако позвъниш.

Много манекенки живеят между 28-а улица и пл. „Юниън“. На 15-а е „Зекендорф тауър“^[3]. Друг апартамент се намира на 22-а и „Парк авеню — юг“. По-възрастните модели, които работят много, са в Ийст Сайд.

РЕЧНИК НА МОДЕЛОМАНА

Нещо = манекенка.

Цивилни = жени, които не са манекенки.

— Непрекъснато си говорим за това колко трудно е да се върнеш към цивилните — казва Джордж. — Няма къде да ги срещнеш, нито пък правиш опит.

— По-лесно е да вкараш манекенка в леглото си, отколкото да убедиш цивилна с кариера да ти пусне — твърди Санди. Той е актьор с невероятни зелени очи. — Цивилните искат разни работи.

ДИСЕКЦИЯ

Четвъртък вечер в „Бароло“. Ресторантьорът и организатор на промоции Марк Бейкър дава един от специалните си приеми. Ето какъв е механизмът. Организаторите на промоции имат връзка с агенциите. Агенциите ги смятат за „безопасни“, т.е. те ще се погрижат за момичетата им, ще ги забавляват. От своя страна организаторите се нуждаят от моделоманите, за да излизат с манекенките. Организаторите на промоции невинаги имат пари да водят момичетата на вечеря. Моделоманите винаги разполагат със средства. Някой трябва да храни манекенките. Моделоманът среща човек като г-н Роук. Г-н Роук иска момичета. И моделоманите искат момичета, както и да движат с г-н Роук. Всички са доволни.

Пред ресторанта цари хаос. Хора се блъскат в опит да привлекат вниманието на висок мъж със зъл вид, който може да е отчасти ориенталец, отчасти италианец. Вътре е претъпкано. Всички танцуват, всички са високи и красиви.

Говориш с момиче с фалшив европейски акцент. После — с друго от Тенеси, което току-що си е било у дома.

— Бях с панталон с ниско дъно и със сабо, а старото ми гадже вика: „Каръл-Ан, с какво си облечена, за Бога!“ Аз му казвам: „Свиквай, скъпи. Това е Ню Йорк.“

Появява се Джак и повежда разговор.

— Макар и тъпи, манекенките са големи манипулаторки. Може да се разделят на три типа. Първи тип: новите момичета. Те обикновено са доста млади — на по 16–17 години. Често излизат. Няма много работа и искат да вършат нещо, да се срещат с хора, например с фотографи. Втори тип: момичетата, които работят много. Те са малко по-възрастни — от 21 години нагоре, и са в бизнеса от пет години. Никога не излизат, пътуват често, почти не ги виждаш. Трети тип: супермоделите. Те търсят богат тип, който може да направи нещо за тях. Обсебени се от мисълта за пари, вероятно защото кариерата им е несигурна. Не поглеждат мъже с по-малко от 20–30 милиона. Освен това се смятат за велики. Не общуват с момичета, ако не са топмодели, пренебрегват другите манекенки и злословят по техни адрес.

Отиваш с Джак до тоалетната и чакаш отвън.

— На 21 години моделите вече имат огромен „опит“ — продължава той. — Богата история. Деца. Мъже, с които са преспали. Мъже, които не харесват. Повечето манекенки са от разбити семейства и са имали шибано детство. Красиви са, но накрая не правят нищо за теб. Млади са. Необразовани. Няма никакви ценности. Предпочитам по-възрастните. Но трябва да намериш някоя без „опит“ и аз още я търся.

ХВАНЕШ ЛИ ЕДНА, ВСИЧКИ СА НА ТВОЕ РАЗПОЛОЖЕНИЕ

— Номерът е да си хванеш топмодел — някоя Хънтър Рино или Джана Роудс — твърди Джордж. — Те вече са украсявали кориците на европейски списания. Хванеш ли една, всички са на твое разположение. В нощен клуб първо обръщаш внимание на по-възрастните. Те винаги си тръгват рано, защото трябва да стават за работа. Изпращаш ги до таксито, за да се направиш на кавалер, а после се връщаш и се насочваш към младите.

— Тези момичета искат просто да им е добре — казва г-н Фелски. — Те са толкова млади! Тепърва се ориентират в света на възрастните. Още не са се развили напълно, а попадат на мъже, владеещи всякакви номера. За тях е фасулска работа!

В мансардата си Баркли отваря бутилка кола и сяда на табуретка по средата на стаята.

— Мислиш си: има ли по-красиви жени от манекенките? Но те не са особено умни, ексцентрични са и са покварени, доста поразпуснати са, отколкото смяташ. Много по-лесно е да преспиш с манекенка, отколкото с обикновено момиче. Моделите непрекъснато се чукат. Така правят и обикновените хора, когато са на почивка. Далеч от дома си вършат неща, за които иначе не биха и помислили. А манекенките все са далеч от къщи, защото вечно са на път. Затова непрекъснато са такива.

Баркли отпива от колата и се почесва по корема. Три часът следобед е, а той е станал преди час.

— Моделите са номади — продължава. — Имат си гадже във всеки град. Като пристигнат в Ню Йорк, обаждат ми се, а аз си представям как в Париж, Рим или Милано търсят друг. Когато са тук, преструваме се, че ходим. Държим се за ръце и се срещаме всеки ден. Много манекенки копнеят за това. А после заминават. — Баркли се прозява. — Не знам. Наоколо има толкова красиви момичета, че след време започваш да търсиш някоя, която ще те разсмива.

— Учудващо е докъде си способен да стигнеш понякога, за да си с манекенка — казва Джордж. — С една от тях и с дъщеря й ходих на църква. Започнах да излизам предимно с по-възрастни модели. Скоро трябва да се оттегля. Те пречат на работата ми. Заради тях ще си проваля живота. — Сви рамене и погледна през прозореца на офиса си на 34-ия етаж в Среден Манхатън.

— Погледни ме — казва. — На 29 години вече съм старец.

[1] Американска модна агенция. — Б. пр. ↑

[2] Бедняшкият квартал на Лондон. — Б.пр. ↑

[3] Известна строителна фирма в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

6.

ПОСЛЕДНОТО ПРЕЛЪСТЯВАНЕ В НЮ ЙОРК: ДА СЕ ВЛЮБИШ В ТУЗАР

В бар „Бауъри“ влезе около 40-годишна филмова продуцентка, която ще нарека Саманта Джоунс, и както обикновено вдигнахме глави да видим с кого е. Тя винаги се движеше поне с четирима мъже и номерът беше да познаеш кой от тях е любовникът ѝ. Разбира се, не беше много трудно, тъй като той си проличаваше веднага. Неизменно беше най-младият, с вид на хубав актьор от евтин холивудски филм. Седеше глупаво ухилен (ако току-що се бе запознал със Сам) или гледаше тъпо и отегчено, ако бяха излизали няколко пъти. Във втория случай беше започнало да му просветва, че никой на масата няма да говори с него. И защо, като след две седмици щеше вече да е история?

Всички се възхищавахме на Сам. Първо, не е толкова лесно да си хващаш 25-годишни любовници, ако леко си надхвърлила 40-те. Второ, тя е вдъхновение за нюйоркчанки. Защото за преуспялата неомъжена жена в този град има две възможности — да си блъска главата в стената в опит да си намери приятел или да си каже: „Майната му!“, и просто да излезе и да прави секс като мъж. Като Сам.

Напоследък това е сериозен проблем за нюйоркчанки. За първи път в историята на Манхатън доста 30–40-годишни жени имат не толкова пари и власт от мъжете — или поне толкова, че да не изпитват нужда от мъж, освен за секс. И докато този парадокс е тема на доста посещения при психоаналитици, неотдавна приятелката ми Кари, към 35-годишна журналистка, реши, както си пиехме чай в хотел „Мейфеър“, да го изпробва в реалния свят. Да се откаже от любовта и да наблегне на властта, за да изпита задоволство. Както ще видим, получи се. Донякъде.

ЖЕНИ С ТЕСТОСТЕРОН, ГЛУПАВИ МЪЖЕ

— Май се превръщам в мъж — рече Кари. Запали 20-ата си цигара за деня и когато оберкелнерът дотича и ѝ каза да я загаси, тя отговори:

— Никого не бих искала да засегна.

След което размаза цигарата върху килима.

— Помните ли, като спях с оня тип Дрю? — попита. Ние кимнахме. Когато това се случи, изпитахме облекчение, защото от месеци не беше правила секс. — Ами, после не изпитах нищо. Казах: „Трябва да отивам на работа. Обаждай се.“ И го забравих напълно.

— А защо, за Бога, трябва да изпитваш нещо? — попита Магда. — Мъжете не изпитват. И аз не чувствам нищо след секс. О, да, бих искала, но какъв е смисълът?

Облегнахме се самодоволно назад и засърбахме чая си като членове на някакъв специален клуб. Бяхме неотстъпчиви и се гордеехме със себе си. Не ни беше лесно да стигнем дотук, до тази пълна независимост, позволяваща ни да третираме мъжете като сексуални обекти. Постигнахме я с много усилия, самота и осъзнаването, че след като май няма да има на кого да разчиташ, трябва да се погрижиш за себе си в пълния смисъл на думата.

— Ами, те са като белег от рана — казах аз. — Мъжете, които накрая те разочароват. След време дори не ти се иска да имаш чувства, а само да си гледаш живота.

— Според мен е от хормоните — каза Кари. — Оня ден бях във фризьорския салон за процедури на косата — нали все ме плашат, че ще ми окапе. Четох в „Космополитан“ за мъжкия тестостерон в жените. Според изследването жените с високо ниво на тестостерон са по-агресивни, преуспели, имат повече сексуални партньори и по-малък шанс да се омъжат. Тази информация ми действа невероятно успокоително. Вече не се смятам за изрод.

— Номерът е да накараш мъжете да ти сътрудничат — каза Шарлот.

— Мъжете в този град се провалят и по двата показателя — възрази Магда. — Не желаят да се обвързват, но не им се нрави и когато започнеш да ги търсиш само за секс. Не се представят, както се очаква от тях.

— Случвало ли ви се е да се обадите на мъж посред нощ и да му кажете: „Искам да дойда“, а той да се съгласи? — попита Кари.

— Проблемът е, че не оставаш само със секса — поясни Шарлот. Тя си имаше определение за мъжете, които бяха фантастични в леглото сексуални богове. Но сама срещаше трудности. Последното ѝ завоевание беше един поет, който бил страхотен любовник, но който „настояваше да излизам с него на вечеря и да си говорим“. Неотдавна престана да ѝ се обаждат.

— Настояваше да ми чете стиховете си, а аз не му давах.

— Границата между привличането и отвращението е много тънка — продължи Шарлот. — Последното обикновено се появява, когато поискат да ги третираш като хора, а не само като сексуални обекти.

Попитах има ли всъщност начин да се реализира идеята жените да правят секс като мъже.

— Трябва да си същинска кучка — отвърна Шарлот. — Или пък да си невероятно мила и сладка. Иначе не те забелязват. Това обърква мъжете.

— Късно е да съм мила — каза Кари.

— Тогава ще трябва да станеш кучка — рече Магда. — Но забравяш едно.

— Какво?

— Може да се влюбиш.

— Едва ли — възрази Кари. Облегна се назад. Носеше джинси и стар жакет на Ив Сен Лоран. Седеше като мъж — разкрачена. — Ще го направя. Ще стана истинска кучка.

Ние я погледнахме и се засмяхме.

— Какво? — попита тя.

— Вече си!

ЗАПОЗНАНСТВОТО С ТУЗАРЯ

Кари включи в проучването си и филма „Последното прелъстяване“, който отиде да гледа в три часа следобед. Чула беше, че се разправя за жена, която в стремежа си към богатство, горещ секс и пълна власт употребява и злоупотребява с всеки мъж, когото срещне, без да изпитва угризения или някое от очакваните просветления: „О, Боже, какво направих!“

Кари не ходи на кино — майка ѝ била от висшето съсловие и ѝ внушила, че само бедните с болни деца ги пращат на кино — и за нея това беше голямо приключение. Закъсняла и когато разпоредителката ѝ

казала, че филмът е започнал, тя отвърнала: „Майната ти! Аз правя проучване. Да не смяташ, че идвам за удоволствие!“

После дълго мислила за сцената, в която Линда Фиорентино сваля един мъж в бара и прави с него секс на паркинга, хванала се за верижна ограда. За това ли било всичко?!

Кари си купи два чифта сандали и си отрязва косата.

Една неделна вечер отишла на коктейл, даван от дизайнера Джуп от онези купони, които трябва да показват по филмите: с много хора и весели педерастчета, — и макар сутринта да била на работа, знаела, че накрая ще се напие и ще се прибере късно. Кари не обича да се прибира нощем, нито пък да спи.

Към средата на купона запасите от шампанско на г-н Джуп предвидливо се изчерпали и хората задумкали по кухненската врата и замолили келнерите за чаша вино. При вида на мъж с пура в устата един от събеседниците на Кари попитал:

— Ооооо, кой беше този? Прилича на по-млад и по-хубав Рон Перелман^[1].

— Аз знам кой е — отвърнала тя.

— Кой?

— Тузаря.

— И аз знаех. Все го бъркам с Перелман.

— Колко ще ми дадете? — попитала. — Колко ще ми дадете, ако отида при него и го заговоря?

Откакто е с къса коса, има нов навик. Прокарала пръстите си през нея, а мъжете я погледнали ужасени.

— Ти си луда! — заявили.

Кари беше виждала Тузаря преди, но не мислела, че я помни. Била в офиса, в който работи понякога, а от „Инсайд едишън“ й вземали интервю за един неин материал за кучетата чихуахуа. Тузаря влязъл и започнал да разправя на оператора, че в Париж било пълно с чихуахуа, а Кари се навела и затегнала връзките на ботите си.

На купона Тузаря седял на радиатора в хола.

— Здравсти — казала Кари. — Помниш ли ме?

По погледа му си личало, че нямал представа коя е, и тя се замислила дали няма да се паникьоса.

Тузаря завъртял пурата в устата си и я извадил. Погледнал настрани, за да изтръска пепелта, а после — към Кари.

— Абсо-мамка-му-лютно!

ОЩЕ ЕДИН ТУЗАР (У ЕЛЕЙН)

През следващите няколко дни Кари не срещна повече Тузаря. Междувременно определено се случваше нещо. Засякла се с един приятел — писател, когото не беше виждала от два месеца, и той я попитал:

— Какво става с теб? Изглеждаш по съвсем различен начин.

— Така ли?

— Приличаш на Хедър Локлиар^[2]. Да не си си правила металокерамика?

А когато била у Елейн, един голям писател, когото не познавала, ѝ показал среден пръст, а после седнал до нея и рекъл:

— Не си толкова печена, за колкото се мислиш.

— Моля?!

— Ходиш така, сякаш си страхотна в леглото.

Кари искала да попита:

— Нима? — но вместо това се засмяла и отвърнала: — А може би съм.

Той ѝ поднесъл огънче.

— Ако реша да тръгна с теб, ще е за дълго. Не си падам по кратките връзки.

— Скъпи — казала Кари, — бъркаш ме с някоя.

После отиде на купон след една от филмовите премиери на Пеги Сийгал^[3] и попаднала на голям кинопродуцент, също тузар, който я закарал в „Бауъри“. А там бил Тузаря.

Той седнал в сепарето до нея. Чак се допирали.

Попитал:

— Е, какво си правиш напоследък?

— Освен че излизам всяка вечер ли?

— Да. С какво се занимаваш?

— С това. Правя проучване за една приятелка — за жени, които се чукаят като мъже. Не изпитват нищо след секса.

Тузаря я изгледал.

— Ти обаче не си такава.

— Не съм ли?

— Въобще. Ни най-малко.

Кари го погледнала.

— Какво ти става!

— Ясно — отвърнал Тузаря. — Не знаеш какво е любов.

— Така ли?

— Да.

— А ти знаеш ли?

— Абсо-мамка-му-лютно!

Отишли в апартамента му. Тузаря отворил бутилка шампанско. Кари се смеела и се глезела, а после казала:

— Трябва да вървя.

— Четири часът е — отвърнал той. Станал. — Няма да те пусна по това време.

Дал ѝ тениска и боксерки. Влязъл в банята, докато се преобличала. Тя легнала в леглото и се отпуснала на пухените възглавници. Затворила очи. Леглото му било толкова удобно. Най-удобното, което била пробвала през живота си.

Когато Тузаря се върнал в спалнята, Кари спяла дълбоко.

[1] Президентът на „Ревлон“. — Б.пр. ↑

[2] Американска актриса, р. 1961 — „Клуб «Първа съпруга»“, „Светът на Уейн 2“. — Б.пр. ↑

[3] Известна организаторка на мероприятия. — Б.пр. ↑

7.

ИНТЕРНАЦИОНАЛНИТЕ ЛУДИ МОМИЧЕТА

Може да имате щастието (или нещастieto — зависи от гледната точка) един ден да попаднете на определен тип нийоркчанка. Като вечно мигрираща пъстра птица тя непрекъснато е в движение. Но не поради запълнен с делови ангажменти график. Тази жена пътува от един международен моден център в друг. Като се умори от светския живот в Лондон, като ѝ омръзне да кара ски в Аспен и Гщад, когато ѝ призлее от среднощни купони в Южна Африка, тя може да се върне — за кратък отдих само — в Ню Йорк.

Един дъждовен януарски следобед на международното летище „Кенеди“ с полет от Лондон каца жена, която ще наречем Амалита Амалфи. Носи бялото палто на „Гучи“ от екокожа, черен кожен панталон, ушит по поръчка в „Ню Йорк ледър“ („Последният от тази кожа. Сдърпахме се с Ел Макферсън за него“, пояснява) и слънчеви очила. Има 10 чанти „Т. Антъни“^[1] и прилича на кинозвезда. Липсва ѝ само лимузина, но тя урежда въпроса, като кара един заможен на вид бизнесмен да ѝ помогне за багажа. Той не може да ѝ устои — практически никой мъж не може да устои на Амалита! — и преди да се усети какво го е сполетяло, вече пъпли с нея и с десетте ѝ чанти „Т. Антъни“ към града в служебно наетата лимузина и я кани на вечеря.

— С удоволствие, скъпи — отвръща тя със задъхан глас и с лек акцент, който намеква за швейцарско училище за благородни девици и дворцови балове, — но съм ужасно уморена. Всъщност идвам в Ню Йорк само за да си почина. Ала може утре да пием чай. В „Четири сезона“? А след това — да попазаруваме. Трябва да купя някои неща от „Гучи“.

Бизнесменът се съгласява. Остава я пред блок на „Бийкман Плейс“, записва телефона ѝ и обещава да се обади по-късно.

В апартамента си Амалита звъни в „Гучи“. С престорен аристократичен английски акцент казва:

— Обажда се лейди Каролайн Бийвърс. Бях поръчала да ми запазите едно палто. Току-що пристигнах и утре ще дойда да го взема.

— Чудесно, лейди Бийвърс — отвръща продавачката. Амалита затваря телефона и се засмива.

На другия ден Кари говори по телефона със стар приятел — Роби.

— Амалита се върна — казва тя. — Ще обядваме заедно.

— Амалита! — възкликва Робърт. — Още ли е жива? И все така красива? Тя е опасна. Но ако си мъж и спиш с нея, сякаш ставаш член на специален клуб. Знаеш ли, Амалита е била с Джейк и с Капотти Дънкан, с толкова рокзвезди, с милиардери. Тя е като свързващо звено. Мислиш си: „И аз, и Джейк...“

— Мъжете — заявява Кари — са смешни.

Робърт не слуша.

— Жените като Амалита са малко — продължава. — Габриела беше такава. Както и Марит. И Сандра. Амалита е толкова красива! И забавна. И много смела. Невероятна е! Срещаш тези момичета в Париж, облечени във влудяващо прозрачни рокли, виждаш снимките им в „Дъбъл ю“ и в други модни списания и ти изглеждат все по-привлекателни. Сексуалната им власт е онази изумителна, ослепителна сила, която може да промени живота ти. Мислиш си, че ако се докоснеш до нея, което е невъзможно, което...

Кари му затваря.

В два часа следобед вече седи на бара в „Хари Чиприани“ и чака Амалита. Тя както винаги закъснява с половин час. На бара един бизнесмен, колежката му и клиентът им си говорят за секс.

— Мисля, че мъжете се отвращават от жени, които спят с тях още първата вечер — казва колежката. Облечена е в целомъдрен морскосин костюм. — Трябва да изчакаш поне до третата среща, ако искаш мъжът да те приеме на сериозно.

— Зависи от жената — възразява клиентът. Той е към 40-годишен, прилича на немец, но говори с испански акцент — аржентинец.

— Не разбирам — отвръща жената.

Аржентинецът я поглежда.

— Вие, американките еснафки, дето все се стремите да пипнете някой мъж, вие трябва да спазвате правилата. Не можете да си позволите да сбъркате. Но има определен тип жени — много красиви и от определена класа, които могат да правят каквото си искат.

В същия момент влиза Амалита. Това предизвиква доста голямо вълнение на входа, където оберкелнерът я прегръща — „Виж се само! — възкликва тя. — Колко си строен! Още ли тичаш по 8 км. на ден?“ — и отнасят палтото и багажа ѝ. Облечена е в костюм от туид на Джил Сандър (само полата струва над хиляда долара) и зелен кашмирен пуловер без ръкави.

— Ама че е горещо! — отбелязва, веейки си с ръкавиците. Сваля си сакото. Целият ресторант зяпва.

— Сладурче! — възкликва Амалита, като забелязва Кари на бара.

— Масата ви е готова — съобщава оберкелнерът.

— Толкова неща имам да ти разправам! — продължава Амалита.
— Спасих се на косъм!

Някъде през април заминала на сватба в Лондон, където се запознала с лорд Сканки-Пу — фалшиво име, — „но истински лорд, скъпа. Има кръвна връзка с кралското семейство, замък и фокстериери. Каза, че мигновено се влюбил в мен, кретенът му с кретен. Още щом ме зърнал в църквата. «Скъпа, обожавам те, — рече, като дойде при мен на приема, — но най-много обожавам шапката ти.» Още тогава трябваше да ми светне червената лампичка. Но в момента не разсъждавах логично. Живеех у Катрин Джонсън-Бейтс, която ме влудяваше. Все се оплакваше, че съм разхвърляла вещите си из шибания ѝ апартамент. Нали е Дева, какво друго да очакваш от нея! Както и да е, мислех само къде да се преместя. Пък и знаех, че Катрин си пада по лорд Сканкс — плетеше му шалове от онзи ужасен камгарн, — а той пет пари не даваше за нея, така че, естествено, не устоях. А ми трябваше и нова квартира.“

Вечерта след сватбата Амалита практически се пренесла в къщата на пл. „Итън“. И първите две седмици било прекрасно.

— Приложих номера на гейшата — разказва тя. — Правех му масажи, носех му чая, преглеждах предварително вестниците, за да му посоча по-интересните статии.

Лордът я водел по магазините. Организирали приеми и лов в замъка. Амалита му помогнала да състави списъка на гостите,

включила най-подходящите хора, очаровала прислугата и той бил впечатлен. Но като се върнали в Лондон, започнали неприятностите.

— Нали знаеш колко бельо съм събрала през годините? — пита Амалита. Кари кимва. Тя наистина познава огромната ѝ колекция от дизайнерски облекла, събирана в продължение на 15 години, и то твърде добре, защото ѝ се наложило да ѝ помага да увият дрехите в специална хартия, преди да бъдат складирани. Това им отнело три дена.

— Една вечер лордът влезе, докато се обличах — продължава Амалита. — „Скъпа — рече, — винаги съм се питал какво е да носиш корсаж. Може ли... да пробвам? Така ще се поставя на твоето място.“

Добре. Но на другия ден поиска да го напляскам. Със сгънат вестник. „Скъпи, не мислиш ли, че ще ти достави по-голямо удоволствие, ако го прочетеш?“, попитах. „Не! Искam един хубав бой“, отвърна. И аз се съгласих. Втора грешка. Стигна се дотам, че сутрин се събуждаше, обличаше дрехите ми и отказваше да излезе от къщи. И то с дни. После поиска да си сложи бижутата ми от „Шанел“.

— Как му стояха? — пита Кари.

— *Pas mal*^[2] — отвръща Амалита. — Той е от онези красиви англичани, за които е трудно да кажеш дали са обратни, или нормални. Но беше толкова жалка картинка. Лазеше на четири крака с оголен задник. Като си помислих, че смятах да се омъжа за него!

Както и да е, казах му, че си тръгвам. Не ме пусна. Заклучи ме в спалнята и трябваше да избягам през прозореца. Поради собствената си глупост се наложи да обуя „Маноло Бланик“ с висок ток вместо по-разумните „Гучи“, защото му бях дала да гали обувките ми, а „Маноло“ бяха единствените, които не харесваше — били миналогодишни. Не ме пусна да вляза. Каза, че ще задържи дрехите ми заради някаква тъпа, смешна телефонна сметка, която бях навъртjала. Две хиляди лири! Попитах: „А какво да правя, скъпи?! Нали трябва да говоря с дъщеря си и с майка си!“

Но държах в ръцете си коз. Мобилния му телефон. Обадох му се от улицата. „Скъпи — съобщих му, — отивам да пия чай с Катрин. Като се върна, очаквам да заваря всичките си куфари чинно подредени на прага. Ще ги проверя един по един. Ако липсва нещо — миниатюрна обица, прашка, капачка от тока на обувка, — ще позвъня на Найджъл Демпстър^[3].“

— И завари ли ги? — пита Кари с известно страхопочитание.

— Разбира се! — отвръща Амалита. — Англичаните се боят до смърт от пресата. Ако искаш да накараш някого едва ли не да ти козирува, заплаши го, че ще се обадиш на вестниците.

Тогава покрай масата минава аржентинецът.

— Амалита! — възкликва, като протяга ръка и леко ѝ се покланя.

— А, Крис! *Como esta*^[4]? — пита тя, след което продължават на испански и Сара не разбира нищо.

Накрая Крис казва:

— Тук съм за една седмица. Трябва да се видим.

— Разбира се, скъпи — отвръща Амалита и го поглежда. Има навика да присвива очи, като се смее, което практически значи: „Чупката!“

— Уф! Богат аржентинец — пояснява. — Веднъж отидох в ранчото му. Яздехме из кампоса^[5] с понита за поло. Жена му беше бременна, а той бе толкова сладък, че го изучах, но тя разбра. И има нахалството да се разстрои. Мъжът ѝ беше много кофти в леглото. Трябваше да е доволна, че някой иска да я отърве от него.

— Г-ца Амалфи? — пита келнерът. — Търсят ви по телефона.

— Райти — заявява триумфално Амалита, като се връща след малко на масата. Райти е китарист в известна рок банда. — Искан да го придружа на турне. В Бразилия и в Сингапур. Казах му, че ще си помисля. Тези типове толкова са свикнали жените да им падат в краката, че трябва да проявяваш резервираност. Така се отличава.

Изведнъж на входа наставя суматоха. Кари вдига глава, но бързо я свежда и се преструва, че изучава маникюра си.

— Не поглеждай сега — казва. — Рей пристигна.

— Кой? Рей ли? — пита Амалита. Присвива очи.

Рей не е мъж, а жена. Жена, която спада, поне в най-общи линии, в категорията на Амалита. И тя е интернационална красавица, на която мъжете не могат да устоят, но също така е особен случай. Модел от края на 70-те години, Рей се мести в Л. А.^[6] с намерение да стане актриса. Роля така и не получава, но пък успява да преспи с няколко известни актьори. И тя като Амалита има извънбрачно дете, за което се мълви, че е рожба на суперзвезда.

Рей оглежда ресторанта. Тя е прочута с очите си — и с ред други неща, — които са огромни, кръгли и с такъв светъл нюанс на синьото,

че чак изглеждат бели. Те се спират на Амалита. Собственицата им махва. И се приближава.

— Какво правиш тук? — пита, видимо зарадвана, макар да се говори, че в Л. А. двете са заклетии врагове.

— Току-що пристигнах — отвърща Амалита. — От Лондон.

— Беше ли на сватбата?

— На лейди Биатрис ли? — пита Амалита. — Да. Беше прекрасно! Пълно с европейски благородници.

— Проклятие! — изругава Рей. Говори с лек южняшки акцент, вероятно изкуствен, тъй като е от Айова^[7]. — Трябваше и аз да дойда. Но се хванах със Снейк — пояснява, назовавайки прочут актьор, известен със своите екшъни. Той е към 70-годишен, но още се снима. — И нали разбираш, не можех да се откача.

— Разбирам — отговаря Амалита и ѝ прилага номера с присвитите очи.

Рей сякаш не забелязва.

— Имам среща с приятелка и казах на Снейк, че ще се видим в хотела в три — той е тук с рекламна цел, а вече е почти 2,15. Нали знаеш, Снейк откача, ако закъснееш, а аз винаги се бавя.

— Просто трябва да умееш да се оправяш с мъжете — отбелязва Амалита. — Но и аз помня, че Снейк мрази да го карат да чака. Поздрави го от мен, скъпа. И да забравиш, не се коси. Така или иначе ще го видя след месец. Покани ме на ски. Като приятелче, разбира се.

— Разбира се — отвърща Рей.

Настъпва неловко мълчание. Тя поглежда към Кари, на която ѝ се иска да си покрие главата със салфетката. Моля те, мисли си, не ме питай как се казвам.

— Е, може би ще ѝ се обадя — решава Рей.

— Непременно — одобрява Амалита. — Телефонът е ей там.

Рей тръгва моментално.

— С всички се е чукала — казва Кари. — Включително с Тузаря.

— Моля те, сладурче. Не ми пука — отвърща Амалита. — Науми ли си да спи с мъж, жената избира с кого, нейна работа е. Ала Рей не е добър човек. Чух, че искала да се присъедини към момичетата на мадам Алекс, но дори тя я сметнала за луда.

— И как оцелява?

Амалита повдига дясната си вижда. Замълчава за момент — все пак е истинска дама, израсла на Пето авеню, с бал по случай навлизането си в обществото и всичко останало. Но Кари е много любопитна.

— Приема подаръци. Часовник от „Булгари“. Огърлица на Хари Уинстън. Дрехи, коли, къщичка в имота на човек, който иска да ѝ помогне. И пари. Тя има дете. Мнозина богаташи я съжаляват. Артистите със своите милиони. Връчват ѝ чек за 50 бона. Понякога само за да изчезне.

— Моля те — казва, като поглежда Кари. — Не се шокирай. Ти си толкова наивна, сладурче. Но нали си имаш професия. Дори да гладуаш, имаш професия. Жените като нас с Рей не желаят да работят. Аз винаги съм искала само да живея.

— В никакъв случай обаче не ми е лесно. — Амалита е отказала цигарите, но сега взема една от пакета на Кари и изчаква келнерът да ѝ поднесе огънче. — Колко пъти съм ти звъняла разплакала! Нямам пари, чудя се какво да правя, къде да отида. Мъжете обещават, а не изпълняват. Ако можех да бъда момиче на повикване, щеше да ми е много по-лесно. Проблемът не е в секса — хареса ли ми мъжът, така или иначе ще го направя, — а в това, че така няма да бъда на нивото им. Ще съм на работа. Ала поне ще разполагам с пари.

Амалита повдига вежди и свива рамене.

— А сега какво бъдеще ме чака? Винаги трябва да съм на ниво. В дрехите и в тялото. Фитнес. Масажи, маски за лице. Пластични операции. Те струват скъпо. Погледни Рей. Моделирала си е гърдите, устните, задника. Тя вече не е млада, скъпа, минала е 40-те. Има само външността си.

Смачква цигарата си в пепелника.

— Защо пуша! Вредно е за кожата. По-добре и ти ги откажи, сладурче. Помниш ли? Като бях бременна с дъщеря си? Болна. Безпарична. Боже, деях една стая със студентка в бедна квартира, защото само нея можех да си позволя. По 150 долара месечно. Наложих се да се запиша за социални помощи, за да мога да получа медицинска помощ при раждането. Трябваше да отида в окръжната болница с автобус. Когато най-много се нуждаех от помощ, сладурче, покрай мен нямаше никакви мъже. Никого нямаше. Освен няколко добри приятелки.

В този момент Рей се връща на масата, хапейки долната си устна.

— Може ли? — пита. — Момичето ще дойде всеки момент, но междувременно имам нужда от коктейл. Келнер, водка с мартини, моля. Чисто.

Сяда. Не поглежда към Кари.

— Искам да си поговорим за Снейк — обръща се към Амалита. — Той ми каза, че е бил с теб.

— Така ли? — пита Амалита. — Е, нали знаеш, връзката ни е интелектуална.

— Нима? Пък аз реших, че просто го бива в леглото, а и се държи добре с детето ми — обяснява Рей. — Но не това ме притеснява. Струва ми се, че не мога да разчитам на него.

— Мислех, че има годеница — казва Амалита. — Тъмнокоса жена, която чака дете от него.

— Проклятие! Кармелита, или нещо такова. Автомеханичка отнякъде на майната си в Юта. Снейк отивал на ски, но колата му се развалила и я закарал на сервиз, а там била тя с гаечния си ключ. И зажаднялата си „катеричка“. Не. Той се опитва да се отърве от нея.

— Тогава работата е проста — възкликва Амалита. — Само си намери шпиони. Аз използвам масажистката и чистачката си. Изпрати му масажистката или шофьора си и те ще ти докладват.

— Дяволите да го вземат! — изкрещява Рей. Отваря голямата си, обагрена в червено, уста, накланя се опасно назад и се разхилва истерично. Косата ѝ е руса до бяло и съвсем права. При цялата си странност тя е изключително сексапилна.

— Знаех си, че те харесвам — казва. Столът пада и Рей едва не се стоварва на масата. Целият ресторант я гледа. Амалита за малко не се разхълцва от смях.

— Защо не сме по-добри приятелки?! — пита Рей. — Това искам да знам.

— За Бога, Рей, нямам представа — отвръща Амалита. Сега само се усмихва. — Може би заради Брюстър.

— Проклетото шибано актьорче! — възкликва Рей. — Говориш за лъжите, които му надрънках за теб, защото исках да го сваля ли? Мамка му, скъпа, какво съм виновна! Той имаше най-големия инструмент в цял Л. А. Когато го зърнах — бяхме на вечеря и Брюстър сложи под масата ръката ми върху него, а аз толкова се възбудих, че го

извадих от панталона му и започнах да го галя, но една сервитьорка ни видя и се развика, защото беше огромен, и ни изхвърлиха от ресторанта, — казах си: „Това чудо е само за мен! Няма да го делия с никоя!“

— Големичък му беше — отбелязва Амалита.

— „Големичък“ ли? Мила, той беше като на кон — възразява Рей. — Знаеш, че съм спец в леглото, аз съм дар божи за всеки мъж. Но когато стигнеш до моето ниво, случва се нещо. Средният размер вече не ти прави впечатление. О, да, спя с такива мъже, но им го казвам. Трябва да мога да излизам и да си вземам своето. Да получавам удовлетворение.

Рей е изпила само три четвърти от коктейла си, но с нея сякаш става нещо. Дългите светлини са пуснати, но никой не кара.

— О, да — казва. — Обичам да ме изпълват. Сложи ми го, скъпи! Изчукай ме! — Заклаща таза си на стола. Повдига леко дясната си ръка, притваря очи. — О, да, скъпи, да, скъпи! О! — Свършва с вик и отваря очи. Гледа право към Кари, сякаш я вижда за първи път.

— Как се каваш, мила? — пита. А Кари изведнъж се сееща как Капотти Дънкан изчукал Рей на един купон — на диван пред очите на всички.

— Кари — отговаря.

— Кари ли? — пита Рей. — Познаваме ли се?

— Не — обажда се Амалита. — Тя е страхотна. Наш тип момиче! Но е интелектуалка. Писателка.

— Трябва да напишеш книга за мен — предлага Рей. — Казвам ти, от моята история ще излезе бестселър. Толкова неща съм преживяла! Но оцелях. — Поглежда Амалита за потвърждение. — Виж ни. И двете оцеляхме. Другите като нас... Сандра...

— Тя е анонимна алкохоличка, работи непрекъснато и никога не излиза — допълва Амалита.

— Габриела...

— Момиче на повикване.

— Марит...

— Полудя. Лекува се от наркотици, а после постъпи в „Силвър Хил“^[8].

— Позната история — казва Рей. — Чух, че откачила на дивана ти и ти си я закарала в лудницата.

— Изписаха я. Сега работи. Връзки с обществеността.

— По-скоро с отвъдното — възразява Рей. — Наели са я заради социалните ѝ контакти, но тя те гледа с изцъклен поглед и не проумява какво ѝ говориш. Само си седи като кукла, а те се ровят във визитките ѝ.

Кари не издържа и се разсмива.

Рей я поглежда.

— Не е смешно. Никак даже!

[1] Американска фирма за луксозни изделия от кожа, осн. 1946 г.
— Б.пр. ↑

[2] „Не зле“ (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Известен британски светски хроникьор, пишещ за „Дейли мейл“. — Б.пр. ↑

[4] „Как си?“ (исп.). — Б.пр. ↑

[5] „Полетата“ (исп.) от сапрос (полета). — Б.пр. ↑

[6] Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

[7] Щат и Средния запад. — Б.пр. ↑

[8] Психиатрична болница за лечение на наркотична зависимост.
— Б.пр. ↑

8.

МАНХАТЪНСКА ТРОЙКА! СЕДМИНА МЪЖЕ ЗАДАВАТ НЕИЗБЕЖНИЯ ВЪПРОС

На вечеря съм с мъж. Наченали сме втора бутилка „Шато Латур’82“. Това май е третата ни среща, а може да е и десетата. Няма значение. Накрая винаги се стига до него. До неизбежния.

— Тъъ — започва кавалерът ми.

— Да? — питам и се накланям напред. Той полага ръка на бедрото ми. Може би ще ми направи предложение. Не изглежда вероятно, но кое ли е!

Кавалерът ми започва наново:

— Някога...

— Да?

— Някога... искало ли ти се е...

— Какво?

— Искало ли ти се е... да правиш секс с жена? — завършва тържествуващо.

Аз още се усмихвам. Но въпросът си лежи там, на масата, като повръщано. Вече знам какво ще последва.

— С мен, разбира се — казва. — Нали се сещаш, шведска тройка. Финалът е потресаващ. Може да вземеш някоя приятелка.

— И защо ми е? — питам. Дори не си правя труда да се поинтересувам защо смята, че някоя от приятелките ми ще поиска да се включи.

— Ще ми бъде приятно — отговаря кавалерът ми. — А може и на теб да хареса.

Едва ли.

„СЕКСУАЛНО РАЗНООБРАЗИЕ“

Хората идват в Ню Йорк, за да осъществят фантазиите си. Пари. Власт. Участие в шоуто на Дейвид Летърман. И докато сме на тази

вълна, защо не любов между жени? (И защо да не попитам?) Може би всеки трябва да пробва поне веднъж.

— От всички фантазии само тази надхвърля очакванията — каза един познат фотограф. — Животът най-често е низ от леки разочарования. Но любов между жени? Каквото и да стане, не губиш.

Не е съвсем така, установих по-късно. Ала шведската тройка е фантазия, която всеки нюйоркчанин е развил до съвършенство. Както се изрази един приятел, това е сексуално разнообразие в противовес на сексуалното отклонение. Друга възможност в града на възможностите. Или тройката има и тъмна страна? Не е ли тя признак на всичко сбъркано в Ню Йорк, плод на така типичното за Манхатън съчетание от отчаяние и желание?

Във всеки случай няма човек без мнение. Или са го правили, или познават някого, който го е правил, или са видели трима души на път да го направят като двете „топманекенки“, които наскоро придърпали свой колега в мъжката тоалетна в „Тънъл“, принудили го да се надруса здраво и го завели вкъщи.

Menage a trois^[1] включва най-опасния тип взаимоотношения — между трима души. Колкото и философски да си настроен, смяташ ли, че ще се справиш? Кой страда? Трима по-добри ли са от двама?

Примамени вероятно от обещанието за безплатни напитки, безплатна марихуана и безплатни пържени фъстъци с мед, неотдавна в мазето на една художествена галерия в Сохо при мен дойдоха седмина мъже да си поговорим за шведските тройки. Там заварихме фотографа и кавалер на 1980 г. Питър Биард на четири крака. Той правеше „колажи“ — рисуваше фигури по черно-белите си снимки на животни. По някои имаше ръждиви следи от обувки и аз се сетих за слуха, че използвал собствената си кръв. Беше по джинси и риза.

Питър беше нещо като луда глава. За него се разправяха какви ли не истории. Например: до 70-те години бил женен за супермодела Черил Тийгс (вярно); в Африка едва не бил хвърлен на някакви животни (вероятно лъжа). Каза, че докато си говорим, ще работи.

— Непрекъснато работя — поясни. — За да прогоня скуката.

Направихме си коктейли и запалихме първия джойнт. Всички мъже, освен Питър ме помолиха да променя имената им.

— Ако се появим с истинските си имена, ще се отрази зле на клиентелата ни — обясни един.

Започнахме разговора по темата.

— Явлението е лавинообразно — каза Пийт. — Познавам няколко момичета. С едното ще се видя тази вечер. Тя твърди, че над 90 процента от приятелките ѝ са ѝ предлагали. Определено е нов феномен.

Питър потопи четката си в червената боя.

— Модната индустрия — продължи той — сякаш подготвя жените за шведски тройки. Агенти и букъри изкопчват услуги от момичетата, за да им уредят работа. — После добави: — Всички манекенки биват опипвани в тоалетната.

Тед, 41-годишен архитект вундеркинд, остана скептичен.

— Според мен се водят на отчет в статистиката. — Но продължи: — Жените са физически по-сексапилни и по-красиви. Така че за мъжа е по-лесно да си представи две жени заедно. Сексът между мъже е суховата фантазия.

Питър надигна глава от мястото си.

— Жените могат да спят в едно легло, без някой да си помисли нещо — каза.

— Това е чудесно — обади се Саймън, на 48 години, собственик на софтуерна фирма.

— Малко вероятно е някои от нас да легнат в едно легло. Аз не бих се съгласил — рече Джоунси, 48-годишен директор на звукозаписна компания на Източното крайбрежие. Огледа се.

— Мъжете не спят заедно, защото повечето хъркат — поясни Питър. — А и не е полезно за нервната система.

— Това събужда какви ли не дълбоко вкоренени страхове — каза Саймън. Настъпи моментно мълчание и всички се заоглеждахме.

Питър отслаби напрежението.

— Подсъзнателната причина е проучена чрез биологични опити с плъхове. Гъстотата, стресът и пренаселеността на клетъчните структури. Когато са натясно, плъховете първо се разделят по полов признак. В този град при толкова адвокати и пренаселени клетъчни структури напрежението е невероятно. То прецаква хормоните. А когато хормоните се объркат, увеличава се броят на хомосексуалистите. Хомосексуализмът е естествен начин за намаляване на населението. Всички тези неестествени неща, за които говорим, се преекспонират.

— Това обяснява всичко — отбеляза сухо Тед.

— Ние водим сетивно преситен живот — продължи Питър. — Голяма гъстота. Интензивност. Милиони срещи. Милиони разговори с адвокати. Простото нещо вече не е забавно. Сега са ти нужни две-три момичета или екзотични стриптийзъорки.

— От друга страна, причината да имаш множество сексуални партньори може да се крие в любопитството — рече Тед. — Без да си прекалено аналитичен.

Но Питър беше набрал скорост.

— А неискреността? — попита. — Искреността и честността намаляха. Ако наистина харесваш едно момиче, няма да искаш друго. Но днес искреността е дефицитна.

— Възможно е — допусна предпазливо Джоунси.

— Когато се срещнеш с някой нюйоркчанин, той ти надува главата с глупости — каза Питър, като не забелязва, че четките му засъхват. — Глупости, които чуваш и по купоните. На тях се повтаря едно и също, докато накрая преставаш да ходиш.

— Или ги разреждаш — съгласи се Джоунси.

— Все ще се намери някоя манекенка да ти направи „свирка“ в тоалетната — продължи Питър. Настъпи кратка и ако не се лъжа, почтителна тишина. Той пак взе думата: — Това не е реалност. Не е общуване. Не е искрено. А само миг в напрегнатия им живот.

— Аз пък смятах, че искам да правя секс — обади се Тед.

ЛЮБОВ И ЕКСТАЗИ

Така си мислел той и преди три години, когато разбрал какво е шведска тройка в най-примитивен вид.

Наскоро бил скъсал с приятелката си след петгодишна връзка. Озовал се на купон, на който забелязал привлекателна 20-годишна жена. Проследил я и видял, че взема такси. Качил се на мерцедеса си. Таксито спряло на светофар, а той — до него. Уредили си среща в клуб на следващата вечер.

Тя дошла с приятелка на име Анди.

— За щастие — пояснила — Анди се оказа не с всичкия си.

Току-що била кацнала със самолет от Италия и се разхождала в палто от лисича кожа. След като глътнали няколко таблетки екстази, тримата отишли в мансардата на Тед, пили шампанско, счупили

чашите на пода, целували се. Двайсетгодишната заспала и Тед и Анди правили секс до нея в леглото.

Питър пак се обади:

— Контактите се увеличават, и то ежедневно, ето защо трябва да го правиш по-често и все по-бързо! И повече! Напрягаме се до краен предел, играем си с късмета, изобретяваме нови клетки, разширяваме се...

— Сякаш покрай теб минава келнер с курабийки и ти си вземаш няколко — каза Гарик, 30-годишен китарист със своя група.

Тед започна да се съгласява с Питър.

— Ключовата дума е „повече“ — каза той. — Гърдите са четири, а не две.

Слава Богу, точно тогава пристигна Сам, инвестиционният банкер. 41 годишен, той беше от мъжете, които все повтарят, че искат да се оженят, но често „забравят“ да се обадят на жените, с които са излизали. Така че още беше ерген. Сам каза, че е правил секс в тройки.

— Защо? — попитахме.

Той сви рамене.

— За разнообразие. След известно време всяка връзка дотяга.

Поясни, че до тройка се стига в три случая. Първо, мъжът дълго и тайно се е опитвал да вкара гаджето си в леглото с друга жена. Може би защото му е скучно или пък копнее да преспи с приятелката й.

Второ, партньорката тайно иска да опита с жена и кара гаджето си да се включи, така че тя самата да го приеме по-лесно.

Трето, две жени изпитват привличане и заговорничат да вкарат мъж в леглото.

Сам разказа, че около шест месеца ходил с жена на име Либи и успял да си внуши, че тя много иска да прави секс с най-добрата си приятелка Аманда. Разбира се, истината, която той едва сега признава, е, че сам бил хвърлил око на Аманда.

Либи не издържала на натиска и се съгласила да го уреди. Аманда дошла. Пили вино. Седели на дивана. Сам казал на жените да се съблекат. А после?

— Здравата се издъних — призна. Либи продължила да пие вино на дивана, а той завел Аманда в спалнята. — Бях луд по нея. Проблемът е, че обикновено предпочиташ едната жена за сметка на другата — поясни. Накрая Либи влязла в спалнята. — Мисля, че

искаха да им кажа какво да правят, да овладее положението. Но аз толкова бях лапнал по Аманда, че не можех.

Либи не му простила. След два месеца скъсала с него и известно време не си говорела с Аманда.

Сам призна, че е очаквал да има „последствия“ от шведската тройка, но „въпреки това го правиш, защото си мъж“.

Първо правило при шведските тройки:

— Никога с гаджето си! — каза Гарик. — Провалът е сигурен.

Второ правило:

— Не можеш да предвидиш всичко. Все нещо ще се обърка — допълни Саймън, който призна, че е правил секс в тройка шест-седем пъти. — Трябва да стане спонтанно.

Преди да стигнем до третото правило, на вратата се позвъни. Пристигнаха Джим — 21-годишен фокусник, и Иан — 25-годишен телевизионен продуцент. Джим съобщи, че е правил тройка предната седмица.

— Едва после споделяш с приятели — поясни. — Беше някак фалшиво, защото тримата току-що бяхме гледали „Шведска тройка“.

Но преди да продължи, пак се позвъни. Спогледахме се.

— Кой ли е? — Мъжете, които очаквахме, вече бяха дошли.

Питър вдигна глава от картината си.

— Още една жена — обясни спокойно.

Качих се да отворя. Наистина беше жена. Гледахме се с взаимно удивление.

— Какво търсиш тук? — попита тя.

— И аз щях да ти задам същия въпрос — отговорих. После направихме това, което правят всички нюйоркчанки, независимо от чувствата си. Целунахме се по бузата.

— Здравей, Клоу — казах.

Беше с леопардов жакет и розов шал. Тя е известна купонджийка, от онези разкошни жени, за които не знаеш какво ги чака.

Мъжете ни проследиха с поглед, докато слизахме по стълбите. Джим се облегна на стола си.

— Сега може да дадете пример.

С Клоу се спогледахме.

— Едва ли — отвърнахме.

Тя огледа стаята.

— Май ви прекъснах — рече.

Наляха й водка. Обясних й какво обсъждаме.

— Според мен жените не си падат по тройките — изкоментира Клоу. Каза го така, сякаш говореше за фиби за коса. — Те предпочитат да са сами с мъжа. Обичат вниманието.

Отпи от водката.

— Толкова пъти са искали от мен да се включа в тройка! Веднъж бях с приятел. И с едно семейство. Настояха да играем на някаква садо-мазо игра. Озовах се в спалнята с другия мъж, когото познавах от години. Спогледахме се и аз казах: „Нищо няма да се получи, защото и двамата сме покорни. Смешно е. Взаимно се неутрализираме.“

Попитах какво става, ако жените в тройката пренебрегнат мъжа.

— За това се моля — каза Саймън.

— Това искаме всички — поясни Тед. — В действителност. Все едно гледаш филм на живо в леглото си. Ти просто си се постарал да събереш жените.

Джоунси сякаш беше убеден, че не е точно така. Непрекъснато повтаряше думата „про“. Не знаехме дали има предвид проститутка — специалистка по шведски тройки, или нещо друго.

— До тройка обикновено се стига, защото тази про иска да спи с жената — каза Джоунси. — Тя всъщност е лесбийка, но ще легне с мъжа, за да се добере до жената. Ще го оправи, доколкото може, ще го „работи“, докогато издържи, та жената, на която е хвърлила око в действителност, да не се притесни, че е зарязана безцеремонно от мъжа. Тази про ще го „работи“, докогато издържи, и ще го довърши. А после ще види сметката на жената.

— Възраavam — намеси се Сам. — Джоунси няма богат опит.

— Едното момиче в моята тройка обичаше да прави секс — каза Джим. — Преспала беше с всички наши познати.

— Чакай малко — прекъсна го Клоу. — Откъде знаеш, че действително е спала с тях?

— Иан беше правил секс с нея — обясни Джим — и каза, че тя обича да се чука с мъже.

— А той откъде знае? — попита възмутено Клоу. — Вероятно е искала да прави секс само с него. Това ви е проблемът.

— Тя смята, че може да се държи като мъж — обясни Иан. — Пита, защо жените трябва да са различни от мъжете? Щом един мъж може да прави секс, с която жена поиска, защо и тя да не спи, с когото поиска?

— Вижте Саймън — обади се Джоунси. — Готов е веднага да запише името и телефона ѝ.

Джим продължи:

— Другото момиче беше пълна нейна противоположност. То беше почти девствено. Имало беше само две гаджета. Както и да е, двете заживяха в една квартира. И лудата преобърна живота на девственицата, защото след една седмица последната беше готова да спи с всеки.

— Ние сме добри приятели — обясни Джим. — Аз бях спал с лудата, а девственицата преследвах от година. Отидохме на кино, а после си взехме вино и отидохме у тях. Изпихме цялата бутилка.

— Някаква си три чаши и половина! — възкликна Клоу.

— Някога, Клоу, и ти се напиваше само от три и половина чаши вино — каза Тед.

— Добре де — продължи Джим. — Отидохме в апартамента им и изпихме нищожното количество вино, което бяхме купили, а после с лудата се усамотихме в спалнята. Леглото заемаше почти цялото пространство и нямаше какво да правиш, освен да лежиш на него. С лудата започнахме да се целуваме. Тя искаше другото момиче. И аз исках другото момиче. И двамата го загледахме. То се разхождаше из апартамента и си търсеше занимание. Влизаше в банята, а после в кухнята. Назад-напред.

— С какво беше облечена? — попита Саймън.

— Не помня — отговори Джим. — Но накрая я хванахме за ръката и я придърпахме в спалнята.

— И я изнасилихте? — предположи Саймън.

Джим поклати глава:

— Нееее. Накарахме я да седне и започнахме да я галим. Масажирахме ѝ гърба. После я положихме на леглото. Двете момичета бяха раздалечени, затова сложих ръката на едната на гърдите на другата. Оттам нататък продължиха сами. И аз участвах, но се опитах да се дръпна и да гледам отстрани. След тази вечер те тръгнаха да го

правят с всеки в Ню Йорк. Вероятно са преспали с 20 души от „Буда бар“.

И Иан имаше какво да сподели.

— Веднъж правих секс с едно момиче в легло с друго — започна той. — В един момент погледнах към второто момиче и очите ни се срещнаха. Пет минути се гледахме непрекъснато. Това беше повратната точка. Тогава стана велико. Беше много интимно.

Питър Биард, който беше необичайно тих, изведнъж се обади:

— Представете си да откажеш тройка — каза. — Трябва да си голям кретен.

„ЗА РАЗВЛЕЧЕНИЕ“

— Но не е хубаво да го правиш с момиче, на което държиш — заяви Тед.

— Най-добре е с жена, която е страхотна приятелка и авантюристка.

— Затова мъжете искат да правят тройка с теб — обясни Тед на Клоу. — Ти си страхотна приятелка.

Клоу го изглежда кръвнишки.

Тогава Иан най-неочаквано заяви:

— Аз често съм бил в тройка, но с двама мъже и едно момиче. — И побърза да добави: — Но не съм правил секс с мъжа.

За миг замълчахме слисани. Стори ми се, че не бях чула добре.

— Така е най-лесно — сви рамене Иан. — За развлечение. Не ти пука за момичето, иначе не би позволил на приятеля си да прави секс с него. Тя просто не значи нищо за теб.

— И е много по-евтино — обади се Сам, инвестиционният банкер.

Сетих се за няколко приятелки, които ми бяха признали, че понякога си мечтаят да са с двама мъже. Реших да им кажа, че е по-добре това да си остане мечта.

Клоу все още беше настроена скептично.

— Досега не съм получавала подобни предложения от мъже — каза. — А и те непрекъснато се съревновават помежду си. Как да предположиш, че ще допуснат такова нещо!

— Аз не бих искал да правя секс с жена, след като е била с друг — отсече Питър.

Тед възрази.

— Ако е най-добрият ми приятел, допустимо е.

— Напълно — добави Иан.

— Аз бих държал на реда, а и какво точно ще стане — обясни Тед.

— Това е заговор между мъжете — продължи Иан. — Ти си с приятеля си. Чудите се дали ще се получи. И когато стане, и двамата ликувате.

Джим клатеше глава енергично.

— Не съм съгласен.

— Как може да не си съгласен! — попита Иан.

— Да — включи се Тед. — Нали веднъж го направи с Иан.

— По-скоро не ми допада идеята — обясни Джим.

Иан го посочи.

— Той ме подтикваше към момичето.

„КОФТИ ПОРИВ“

Намеси се и Гарик. Каза, че е бил в десетина тройки — „Хей, аз съм на 35 години, много неща съм преживял!“, — няколко от които са били с друг мъж.

— Винаги с най-добрия ми приятел Бил — уточни.

Той беше манекен. Двамата се бяха запознали в един фитнес салон в центъра, когато Бил помолил Гарик да му брой коремните преси.

— Повечето мъже там бяха обратни — каза Гарик. — След този случай всячески се стараехме да докажем, че ние не сме. Чрез „сандвича“ сякаш утвърждавахме своята хетеросексуалност. Потвърждаваш мъжествеността си пред друг мъж.

— Правехме го заради тръпката от нещо непознато — поясни Гарик. — Понякога чукахме момичето едновременно. Щом приеме да бъде с двама мъже, жената е готова едва ли не на всичко.

Той се наведе напред на стола си и си дръпна от цигарата.

— Бил веднъж го направи с друг мъж — каза. Засмя се. — Оттогава го майтапя. И между тях е имало нещо. Не знам. За мен това са скрити хомосексуални копнежи. Аз проявявам ли ги? Не знам. Може би Бил не е моят тип.

По-младите мъже се умълчаха.

Вместо тях се обади Питър.

— Аз не съм хомофоб. Веднъж ми се случи да бъда с най-добрия си приятел и с една жена. Те спяха в огромно легло. Спомням си сексуалното желание, което ме обзе. Когато премина, забелязах изгорената му ръка. Макар да беше най-добрият ми приятел, осъзнах, че е излишен. Това беше кофти порив. Помня, че отблъснах изгорената му ръка. Беше кофти порив.

Помълчахме малко. Ставаше късно. Беше почти време за вечеря.

— А, не знам — обади се Гарик. — Аз съм убеден, че тройките са полезни за психиката. Това е толкова нетипично сексуално преживяване, че почти не се брои. Щом приключи, не се сещаш повече за него. Ако изневериш на жена си или на гаджето си, после обикновено се чувстваш виновен. Тройката не заплашва да прерасне във връзка, така че не е опасна.

— Пък и — продължи — тя те сближава с мъжа. Споява отношенията ви. Кое би могло да ви сближи повече! Така споделяте най-интимни преживявания.

— А после? На другата сутрин?

— О, няма проблем. Веднъж всички отидохме на закуска. Запомнил съм го, защото аз платих сметката.

[1] Домакинство от трима (фр.). — Б.пр. ↑

9.

ИМА ДВЕ КОЛЕЛА, НОСИ КАРИРАН КОСТЮМ И ТИ КЪСА НЕРВИТЕ. ЩО Е ТО? „ВЕЛОСИПЕДИСТ“

Преди няколко седмици попаднах на „велосипедист“. Това се случи на представянето на една книга в огромна мраморна зала на улица с дървета. Докато тайничко се тъпчех с пушена съомга, при мен дотича познат писател и рече:

— Току-що говорих с изключително интересен човек.

— Така ли? Къде е? — попитах, оглеждайки подозрително стаята.

— Бил е археолог, а сега пише научни книги... Фантастичен е!

— Спри дотук — казах. Бях забелязала въпросния мъж. Облечен беше в градския — според представите ми — вариант на костюм за сафари: панталон в цвят каки, кремава раирана риза и леко износено сако от туид. Пепеляворусата му коса беше отметната назад и разкриваше красиво изваян профил. Понесох се през стаята, доколкото ми позволяваха сандалите на висок ток. Непознатият водеше задълбочен разговор с мъж на средна възраст, но аз бързо овладях положението.

— Вие! — рекох. — Казаха ми, че сте фантастичен. Дано не ме разочаровате.

Отвлякох го до отворен прозорец и го заредих с цигари и с евтино червено вино. След 20 минути го оставих, защото имах вечеря с приятели.

На другата сутрин той ми позвъни, докато още се излеждавах с тежък махмурлук. Да го наречем Хорас Екълс. Говори ми за любов. Хубаво е да си лежиш със силно главоболие, а в ухото да ти гука красив мъж. Разбрахме се да се видим на вечеря.

Неприятностите започнаха почти веднага. Първо се обади, че щял да пристигне един час по-рано. После — че нямало да пристигне по-рано. После пак се обади, че ще закъснее с половин час. И пак — че бил на тъгла. Всъщност закъсня с 45 минути.

И дойде с колело.

Отначало не разбрах. Забелязах, че е малко по-раздърпан от нормалното (за писател) и че е леко задъхан, но го отдадох на собствената си персона.

— Къде искаш да вечеряме? — попита.

— Вече съм запазила маса — отговорих. — В „Елейн“.

Той направи гримаса.

— Мислех, че ще отидем в някое квартално заведение.

Аз го изгледах и казах:

— Не вечерям в квартални заведения.

За момент рискувахме да изпаднем в патова ситуация. Накрая Екълс изтърси:

— Но аз дойдох с велосипед, разбираш ли?

Обърнах се и изгледах противното возило, което беше завързано за един стълб.

— Не — отвърнах.

Г-Н „НЮ ЙОРКЪР“ И НЕГОВОТО КОЛЕЛО

Не за първи път се сблъсках с този манхатънски литературно-романтичен подвид, който бях кръстила „велосипедистите“. Преди известно време вечерях с един от най-известните „велосипедисти“, когото ще наречем просто г-н „Ню йоркър“. Редактор в едноименното списание^[1], той имаше вид на 35-годишен (макар да беше доста по-възрастен), безжизнена кафява коса и невероятна усмивка. Когато излизаше, никога не му липсваше компания от неомъжени жени, които не държаха непременно да публикуват нещо в „Ню йоркър“. Той е ласкател и е малко сантиментален. Сяда до теб и ти говори за политика, иска ти мнението. Кара те да се смяташ за умна. А после неусетно изчезва.

— Ей, къде е г-н „Ню йоркър“? — питаха се всички в 11 ч.

— Обади се по телефона — каза една жена, — а после се метна на велосипеда си. Тръгна на среща.

Представях си как се промъква в нощта в туйденото си сако, въртейки като луд педалите на трискоростното си колело (с калници, да не му се цапат крачолите). После спира до нисък блок в горен Ийст Сайд — или до благоустроен склад в Сохо, — натиска настойчиво звънеца и леко задъхан, качва велосипеда по стълбите. Отваря се врата и двамата с възлюбената му, кикотейки се, се чудят къде да диянат колелото. Залепят се в потна прегръдка, която несъмнено завършва на някой матрак на пода.

Всъщност „велосипедистите“ имат дълга литературно-социална традиция в Ню Йорк. Техни светци покровители са беловласият писател Джордж Плимптън, чието колело висеше на обратно над главите на служителите му в редакцията на „Парис ревю“^[2], и беловласият журналист от „Нюсдей“ Мъри Кемтън. Те въртят педалите от години и са вдъхновение за следващото поколение „велосипедисти“, като гореспоменатия г-н „Ню йоркър“ и десетки млади писатели и редактори на книги, списания и вестници, които предпочитат да кръстосват физическия и романтичния пейзаж на Манхатън като самотни колоездачи. „Велосипедистите“ са особена порода нюйоркски ергени. Умни, забавни, романтични, жилести, доста привлекателни, те са материалът, от който са изградени мечтите на пораслите колежанки. Има нещо невероятно... чаровно в мъж в костюм от туйд на колело — особено ако носи смешни очила.

Те предизвикват у жените смесица от страст и майчина обич. Но имат и тъмна страна. Повечето „велосипедисти“ не са семейни и вероятно никога няма да се оженят — поне докато не се откажат от колоезденето.

ЗАЩО ДЖОН КЕНЕДИ-МЛАДШИ НЕ Е „ВЕЛОСИПЕДИСТ“

— Колоезденето не е непременно израз на власт — каза г-н Екълс. — Но се удава най-добре на силни личности като Джордж Плимптън. Иначе трябва да криеш велосипеда си зад ъгъла и тайно да измъкваш крачолите от чорапите си.

За разлика от идиотите, които виждат непрекъснато да обикалят парка, „велосипедистите“ не карат колело, за да спортуват. За тях велосипедът отчасти е превозно средство, но — което е по-важно — и начин да съхранят литературната си младост. Представете си Оксфорд по здрач, вие препускате с колелото по калдъръма, а край р. Чърел ви

чака жена в развята рокля, стиснала томче на Иейтс. Ето за какво си мислят „велосипедистите“, докато въртят педалите из Манхатън, криволичейки между таксите и дупки. Най-известният и търсен нюйоркски ерген на колело несъмнено е Джон Кенеди-младши, но с мускулестото си и атлетично тяло той не може да мине за „велосипедист“. Защото един „велосипедист“ ще прекоси центъра на града по-скоро по раиран костюм, отколкото по шорти и изопната на гърдите тениска. „Велосипедистите“ презират и специалните клинове с меки порести подплънки на задните части. Те нямат нищо против телесната болка, причинена от твърдата седалка. Тя подпомага литературата.

— Аз нямам еластични клинове — каза г-н „Ню йоркър“ и добави, че през зимата носи долни гащи за по-топло.

Това може да е една от причините „велосипедистите“ да бъдат нападани по-често от атлетичните си братовчеди. Другата е, че те карат колело по всяко време (колкото по-късно, толкова по-добре — по-романтично е), при всякакви атмосферни условия навсякъде.

— Пияници реват нощем от прозорците си, за да ни стреснат — каза г-н Екълс. — И по-лошо.

Веднъж на Вси светии г-н „Ню йоркър“, облечен в пелерина на британски полицаи, навлязъл в група от 12-годишни деца, които го свалили от велосипеда му.

— Казах: „Не мога да се бия с всички ви, а само с един.“ Те се отдръпнаха, освен най-едрият. Изведнъж осъзнах, че не искам да се бия и с него.

Тогава му се нахвърлила цялата банда и започнала да го налага с юмруци, докато случайни минавачи не се развикали и хлапетата се разбягали.

— Извадих късмет — обясни г-н „Ню йоркър“. — Не ми взеха колелото, но пък ми отмъкнаха няколко плочи от кошницата. (Забележете, че е носел плочи — албуми от винил, а не компактдискове друга отличителна черта на истинския „велосипедист“.)

И г-н Екълс си припомни подобна история.

— Преди два дена минавах през Сентрал парк в 10 часа вечерта, когато бях заобиколен от банда вандали на ролери. Бяха още деца.

Опитаха се да ме нападнат във фланг, но аз подкарах по-бързо и им избягах.

Още по-голяма опасност обаче представлява сексът, както е установил един репортер — да го наречем Честър. Той вече не кара колелото си толкова често, колкото преди, защото преди година му се случил неприятен инцидент след романтичка интерлюдия. Пишел статия за танцьорки по монокини, когато завързал приятелство с Лола. Може би тя си е въобразила, че са като Мерилин Монро и Артър Милър^[3]. Кой знае! Една вечер му се обадила, че се излежава в леглото си в „Тръмп Палис“, и го помолила да отиде. Той се метнал на велосипеда си и след 15 минути бил при нея. Три часа не станали от леглото. После Лола му казала, че трябва да си върви, защото живеела с един мъж, който щял да си дойде. Всеки момент.

Честър изхвърчал навън и се метнал на колелото си, но възникнал проблем. Краката му така омекнали след секса, че точно когато се спускал по хълма Мъри, получил схващане, блъснал се в бордюра и се плъоснал на тротоара.

— Ужасно боли — обясни. — Такова ожулване на кожата се равнявана изгаряне първа степен.

За щастие зърното му пак порасна.

„ГОЛЯМО СТОМАНЕНО НЕЩО МЕЖДУ КРАКАТА МИ“

Да караш колело в Манхатън наистина е опасно. Ако живееш на запад, тези писатели вероятно щяха да носят оръжие като героите на Лари Макмъртри^[4], Том Макгуйн^[5] или Кормак Маккарти^[6]. Но тъй като са в Ню Йорк, „велосипедистите“ повече приличат на Кларк Кент^[7]. Денем са хрисими репортери, на които често се налага да се оправдават пред амбициозни редакторки, а нощем се превръщат в заплаха за обществото. Можем ли да ги виним!

— Минаваш на „червено“, караш срещу движението. Може да си престъпник — обясни Честър.

— Сякаш между краката ми има голямо стоманено нещо, което пулсира пред мен — каза друг „велосипедист“, помолил да остане анонимен.

— В момента ръката ми е на колелото — заяви Кип, литературен агент, по телефона от кабинета си. — Да караш колело в града, те кара

да се чувстваш свободен. Сякаш се носиш над масите. На колелото си съм доста по-безстрашен, отколкото в други моменти от живота си. На него съм най-добър, напълно в тон със себе си и с града.

Велосипедистите не карат какво да е. Те не биха се качили на бързите високотехнологични планински катерачи. Не признават свръхмодерните аксесоари. Типичен пример е г-н „Ню Йоркър“, който има елегантен трискоростен велосипед с кошница отзад и с калници. Колелото трябва да излъчва носталгия.

— В кошницата слагаш покупките — обясни той, — компютъра и материалите за работа.

— Държа на велосипеда си колкото на кучето и на бебето — каза Кип. — Грижа се за него, чистя го старателно.

Като слушаш „велосипедисти“ да говорят за колелата си, често имаш чувството, че става дума за жени.

— Обичам колелото си, човек може да се привърже към него — твърди някой си Б. Б., — но истината е, че велосипедите не се различават кой знае колко един от друг.

— Бях се побъркал по едно колело — разказа Кип. — Беше с алуминиева рама, която чистех и лъсках. Доста често. Но го откраднаха. Бях съсипан емоционално. Преживях го едва когато си купих ново колело и го разкрасих.

В Ню Йорк често се крадат велосипеди, както и гаджета.

— Влезеш за десет минути в книжарница, и не си намираш колелото — каза г-н Екълс.

Това обаче невинаги е проблем, както посочи г-н „Ню Йоркър“.

— Колелото се изплаща за три месеца, ако го сравниш с цената на билета за метрото — обясни. — Или за месец, ако пътуваш с такси.

Велосипедът е и полезен инвентар, когато имаш среща с жена.

— Той е подходящ за начало на разговор — каза Тад, писател. — Може и да се засуетиш около него, когато трябва да преодолееш смущението си.

Колелото очевидно е и показател дали ще се стигне до секс.

— Една жена ми се разсърди, когато предложих да отида до тях с колелото — поясни Тад. — От друга страна, ако жена ти каже: „Вкарай го вътре“, е много секси.

— По това, дали жената ще ти позволи да вкараш колелото си у тях, съдиш за характера ѝ — каза г-н Екълс. — Ако е твърде

педантична, няма да го иска в дома си.

Но понякога велосипедът не е просто велосипед — и жените, изглежда, го знаят.

— Гледат подозрително на теб. Защото си мобилен и независим — обясни г-н Екълс. — А в крайна сметка — и не много изискан.

— Във велосипеда има нещо питърпановско — каза пък Кип. — Това отчасти е и причината вече да не ходя навсякъде с него.

— Колелото говори и за известна себичност — съгласи се г-н Екълс. — Не можеш да предложиш на никого да го закараш. А велосипедистът изглежда твърде свободен.

Той добави, че на 50 години има десетина причини да не се е оженил, „нито една достатъчно убедителна“.

Колелото предполага и известна стиснатост. Една жена — зам. редактор на лъскаво мъжко списание, си припомни среща с „велосипедист“, с когото се запознала на представяне на книга. След като я заговорил, той й определил среща в приятен ресторант в горен Уест Сайд. Закъснял, дошъл с велосипед (тя чакала отвън, пушейки цигара след цигара), а като седнали и разтворили менюто, казал:

— Извинявай, но изведнъж ми се прияде пица. Нямах нищо против, нали?

Станал.

— Не трябва ли... — попитала тя, поглеждайки към келнера. „Велосипедистът“ я сграбчил за ръката и я избутал навън.

— Ти отпи само няколко глътки вода. А аз дори не наченах своята. Не е нужно да плащаме.

Отишли у тях и си поръчали пица, а после той минал в настъпление. Срещнали се още няколко пъти и „велосипедистът“ все настоявал да дойде в десет часа и да си поръчат храна за вкъщи. Жената най-накрая го зарязала и тръгнала с banker.

ВОНЯЩИЯТ ЧАТАЛ

„Велосипедистите“ често допускат грешката да се опитат да превърнат приятелките си във „велосипедистки“. Джоана, която е израсла на Пето авеню и сега работи като вътрешен дизайнер, на практика се омъжи за „велосипедист“.

— И двамата карахме колела — разказа тя, — така че отначало нямаше проблем. Първите тревожни признаци забелязах, когато за

рождения ми ден ми подари велосипедна седалка. А за Коледа получих велосипеден багажник за кола. Когато се разведохме, взе си го. Представяш ли си!

— Колоездачи? За Бога, не! — възкликна Магда, писателката. — Представяш ли си как им воня чаталът. Не, благодаря. Толкова пъти са ме събаряли на улицата. Те са себични камикадзета. Ако правят секс така, както карат колело, благодаря. Скоростта не е най-важното.

— Жените не намират колоезденето за сексапилно — заяви Тад. — Смятат го за инфантилно. В даден момент решаващ, че не може цял живот да създаваш грешно впечатление за себе си.

[1] „Ню йоркър“ (ньюйоркчанин). — Б.пр. ↑

[2] Международно литературно тримесечно списание. — Б.пр. ↑

[3] Американски драматург, р. 1915 г. — „Смъртта на търговския пътник“, втори съпруг на Мерилин Монро. — Б.пр. ↑

[4] Съвременен американски писател от Тексас (р. 1936 г.), носител на „Пулицър“ за романа си „Самотен гълъб“ (1985 г.). — Б.пр. ↑

[5] Съвременен американски писател от Монтана — „Спортният клуб“, „92 градуса на сянка“. — Б.пр. ↑

[6] Съвременен американски писател (р. 1933 г.), живеещ в Тенеси, автор на „Трилогия за границата“. — Б.пр. ↑

[7] Супермен. — Б.пр. ↑

10.

ГРАДСКИ МАЦКИ СЕ СРЕЩАТ С ПРОВИНЦИАЛНИ МАТРОНИ В ГРИНИДЖ

В Манхатън почти няма жена, която да не е ходила на „поклонение“ при току-що „провинциализирала“ се своя приятелка и да не е съжалила. Всъщност повечето „пилигримки“ се завръщат в града или замаяни, или съсипани. Ето една такава история.

Джоли Бърнард беше импресарио на рок групи в „Интернашънал криейтив мениджмънт“. Преди пет години, когато не крачеше по земното кълбо в каубойските си ботуши и не се мотаеше с рок звезди, с които понякога спеше, тя живееше в Ню Йорк, в едностаен апартамент, обзаведен с черни кожени дивани и гигантска стереоуредба. Имаше дълга руса коса и стегнато телце с големи гърди. Като се прибереше, заварваше милион съобщения на телефонния си секретар, а когато вечер излизаше, в чантата си носеше пари и дрога. Минаваше за известна.

Но после стана нещо. Случи се недопустимото, което идва да покаже, че тези работи са непредвидими. Като навърши 35 години, Джоли се запозна с инвестиционен банкер от „Саломон бръдърс“ и преди да се усетим, омъжи се за него, забременя и двамата се преместиха в Гринидж.

— Нищо няма да се промени — успокои ни тя. — Пак непрекъснато ще сме заедно, ще ни идват на гости, а през лятото ще си правим барбекю.

Ние казахме:

— Да, да, да.

Минаха две години. Чухме, че родила, после пак. Не можехме да запомним имената на децата ѝ, нито пола им.

— Е, как е Джоли? — питах Миранда, която в един момент ѝ беше първа приятелка.

— Не знам — отговаряше тя. — Когато ѝ се обадя, все е заета. Чакала техника за пръскачките, хванала бавачката да пуши „трева“ в гладачницата или пък някое от децата пиццало.

— Ужасно! Просто ужасно! — казвахме, а после забравяхме.

Но преди месец се случи неизбежното. Пристигнаха малки бели покани с миниатюрни пурпурни цветчета по края, свикващи четири от градските приятелки на Джоли на даряване на булка в дома ѝ. Събитието щеше да се състои в събота, в 13 ч. Както посочи Миранда, в най-неудобното време — последното, което би искала да правиш в събота следобед. Да се мъкнеш до Кънектикът.

— Джоли ми се примоли по телефона — обясни тя. — Каза, че държала да дойдат и някои от градските ѝ приятелки, за да не бъде толкова скучно.

— Смъртоносна целувка — заявих.

И така, четирите жени се уговориха да отидат — Миранда, 32 г., шеф на кабелна телевизия; Сара, 38 г., собственичка на фирма за връзки с обществеността; Кари, 34 г., нещо като журналистка; и Бел, 34 г., банкерка и единствената семейна в групата.

СТАРИЯТ ГРИНИДЖ, НОВИ ВРАГОВЕ

Разбира се, съботата се оказа най-прекрасният ден в годината засега. Слънчев, 21 градуса. Когато се срещнаха на „Гранд сентрал“^[1], жените мигом започнаха да се оплакват, че в най-прекрасния ден от годината им се налага да се заврат в дома на Джоли, макар че, като типични градски жителки, си показваха носа навън само в най-краен случай.

Проблемите започнаха още във влака. Както винаги, Кари си беше легнала в 4 ч. сутринта, гонеше я ужасен махмурлук и все ѝ се струваше, че ще повърне. Бел се скара с жената отпред, чието дете непрекъснато си подаваше главата над седалката и ѝ се плезеше.

Тогава Сара издаде, че Джоли членувала в „Анонимни алкохолици“ и то от три месеца, — което значи, че на купона можеше да няма коктейли.

Кари и Миранда заявиха, че ще слязат още на следващата гара и ще се върнат в града, но Бел и Сара не ги пуснаха. Сара каза на Кари, че може би и тя трябва да се запише в „Анонимни алкохолици“.

Влакът спря на Олд Гринидж и четирите жени се натъпкаха на задната седалка на бяло-зелено такси.

— Защо го правим? — попита Сара.

— Защото трябва — отвърна Кари.

— Дано само да са си прибрали префърцунените градинарски инструменти — каза Миранда. — Видя ли ги, ще се разкрещя.

— А аз ще се разкрещя, ако видя деца.

— Погледнете! Трева. Дървета. Вдишайте аромата на прясно окосена ливада — рече Кари, която някак мистериозно бе започнала да се оправя. Другите ѝ хвърлиха подозрителен поглед.

Таксито спря пред бяла къща в колониален стил, чиято цена очевидно беше се покачила с дострояването на островърх покрив от етернитови плочи и балкони на втория етаж. Ливадата бе яркозелена, а дърветата, с които беше осеян дворът, бяха обградени с розови цветя.

— О, какво сладко кученце! — възкликна Кари за златистия ритрийвър, който се спусна с лай през ливадата. Но когато стигна до края на двора, отскочи назад, сякаш го дръпна невидимо въже.

Миранда запали син дънхил.

— Невидима електрическа ограда — поясни. — Навсякъде ги има. Бас държа, че скоро ще чуем за нея.

Четирите жени се спряха за малко на алеята, загледани в кучето, което седеше умирено на сред двора, но храбро махаше с опашка.

— Може ли вече да се върнем в града? — попита Сара.

В дневната вече се бяха разположили половин дузина жени и кръстосали крака, крепяха чаши с кафе и чай на коленете си. На масата бяха подредени сандвичи с краставица и тортили със салта. Настрани стоеше — неотворена, недокосната — голяма бутилка бяло вино с „потни“ стени. Бъдещата булка Люси изглеждаше някак ужасена от пристигането на гражданките.

Последва взаимно представяне.

Жена на име Бриджид Чалмърс, от глава до пети в „Хермес“, пиеше нещо подобно на „Блъди Мери“.

— Закъснявате. Джоли помисли, че няма да дойдете — каза с онази сърдечна неприязън, която са способни да проявят една към друга само жените.

— Ами, такава е разписанието на влаковете — сви извинително рамене Сара.

— Извинете, познаваме ли се? — прошепна Миранда в ухото на Кари, което означаваше, че е обявила война на Бриджид.

— „Блъди Мери“^[2] ли пиете? — попита Кари.

Бриджид се спогледа с една от жените.

— Всъщност „Върджин Мери“^[3] — отговори. Посочи дискретно с очи към Джоли. — Дълго време ме интересуваше само това. Алкохолът и купоните. Но после, не знам, става ти скучно. Минаваш към по-важни неща.

— В момента за мен най-важна е водката — каза Кари и се хвана за главата. — Имам ужасен махмурлук. Ако не пийна малко водка...

— Райли! — извика една от жените на дивана, като се наклони напред, за да надникне в съседната стая. — Райли! Излез да си играеш навън.

Миранда се наведе към Кари:

— На кучето си ли говори, или на детето?

„СЕМЕЕН СЕКС“

После се обърна към Бриджид.

— Е, Бриджид — попита, — с какво точно се занимаваш?

Бриджид отвори уста и елегантно отхапа парченце тортила.

— Работя вкъщи. Имам консултантска фирма.

— Разбирам — кимна Миранда. — За какво?

— За компютри.

— Тя е кварталният ни Бил Гейтс — поясни жена на име Маргерит, която пиеше минерална вода във винена чаша. — Когато имаме компютърен проблем, обаждаме ѝ се и тя го решава.

— Това е много важно при работата с компютри — каза Бел. — Те създават доста главоболия. Особено ако не ги ползваш всеки ден. — Усмихна се. — А ти, Маргерит? Имаш ли деца?

Маргерит се изчерви леко и погледна настрани.

— Едно! — отговори малко тъжно. — Едно прекрасно ангелче. Разбира се, вече не е малък. На осем години е, прави се на мъж. Пробваме за второ.

— Тя се опитва да забременее ин витро — обясни Джоли, после се обърна към всички: — Много се радвам, че родих своите рано.

За нещастие точно тогава от кухнята се появи Кари с голяма чаша водка, в която плаваха две кубчета лед.

— Като стана дума за хлапета — каза, — мъжът на Бел я кара да забременее, но тя не иска. Затова си взе от аптеката тест, който показва кога си в овулация. Аптекарката ѝ пожелала успех, а Бел отговорила: „Не, не, не разбирате! Трябва ми да определя кога не бива да правя секс.“ Не е ли невероятна!

— Не мога да забременея през лятото — поясни Бел. — Как ще се покажа по бански!

Бриджид се върна на предишната тема.

— А ти с какво се занимаваш, Миранда? — попита. — В града живееш, нали?

— Всъщност съм изпълнителен директор на кабелна компания.

— Обожавам кабелната телевизия! — възкликна жена на име Рита, окичена с три тежки златни огърлици и с 12-каратов сапфирен годежен пръстен редом до инкрустирана със сапфири халка.

— Да — усмихна се мило Бел. — Миранда е нашият Бил Питман. Основателят на Ем Ти Ви, нали знаете?

— О, да, знам — отвърна Рита. — Мъжът ми работи в Си Би Ес. Ще му кажа, че сме се запознали, Миранда. Той със сигурност... Всъщност му бях секретарка. Докато не се разчу, че ходим. А той беше женен.

Рита и съгражданките ѝ се спогледаха.

Кари се плъосна до нея и неволно я поля с водка.

— Много съжалявам — каза. — Днес съм толкова непохватна! Салфетка?

— Няма нищо — отговори Рита.

— Това е очарователно — продължи Кари. — Да разведеш семеен мъж! Аз не бих успяла. Накрая вероятно ще се сприятеля с жена му.

— За целта има курсове — добави иронично Сара.

— Да, но аз не искам да ходя на курс с неудачници — отвърна Кари.

— Познавам доста хора, които са ги посещавали. Много са полезни — възрази Бриджид.

— Кой ни беше любимият? — попита Рита. — По садомазохизъм. Как да бъдеш господарка.

— Само с камшик мога да задържа моя буден — каза Бриджид.
— Семейен секс.

Люси се засмя дръзко.

ПРОВИНЦИАЛНА ИЗНЕНАДА: БИДЕ

Кари стана и се прозя:

— Някой знае ли къде е тоалетната?

Не отиде до тоалетна. Не беше и толкова пияна, колкото изглежда. Вместо това се качи на пръсти по застланите с ориенталска пътека стълби, мислейки си, че ако беше Джоли, вероятно щеше да знае какъв вид е пътеката, защото от такива неща се очакваше да разбира съпругата на богат банкер с къща в предградията.

Влезе в спалнята. Подът беше застлан с дебел бял килим, навсякъде имаше фотографии в сребристи рамки, някои — професионални снимки на Джоли по бански с праметнати през рамо дълги руси коси.

Кари се вира дълго в тях. Какво е да си Джоли? Как успя? Как намери мъж, който се влюби в теб и ти осигури всичко това? Тя беше на 34 години, но никога не беше й се случвало и беше твърде вероятно да не й се случи.

А точно с мечти за такъв живот бе израсла, вярвайки, че ще го получи само като пожелае. Но мъжете, които искаш, не искат брак или пък теб; а тези, които искат брак, са твърде скучни. Влезе в банята. От пода до тавана — черен мрамор. Биде. Може би провинциалните съпрузи, за разлика от мъжете в града, не правеха секс, ако жените им не бяха се подмили току-що. Кари едва не изпищя.

Видя цветна фотография на Джоли, 36x42 см, а ла Деми Мур, само по оскъден, разтворен отпред пенъор, разкриващ грамадни гърди и огромен корем. Джоли гледаше гордо в обектива, положила ръка над пъпа си, който стърчеше напред като къс ствол. Кари пусна водата и слезе запъхтяна.

— Отваряме подаръците — смъмри я Бриджид.

Кари седна на стол до Миранда.

— Какво ти става? — попита тя.

— Снимка. В семейната баня. Виж я — отговори Кари.

— Извинете — каза Миранда и излезе.

— Какво правите? — поинтересува се Джоли.

— Нищо — отвърна Кари. Погледна бъдещата булка, която държеше чифт червени копринени пликчета, обрамчени с черна дантела. Всички се смеха. Както се прави в такива случаи.

„ЦЯЛАТА ТРЕПЕРЯ“

— Какво ще кажете за снимката? — попита Миранда. Влакът ги полюшваше леко на връщане към града.

— Ако някога забременея — каза Бел, — девет месеца ще си седя вкъщи. Никого няма да виждам.

— На мен би ми допаднало — обади се замислено Сара, загледана през прозореца. — Те имат къщи, коли, бавачки. Животът им изглежда уреден. Завиждам им.

— И какво вършат по цял ден? Това бих искала да знам — заяви Миранда.

— Дори не правят секс — добави Кари. Тя мислеше за новото си гадже Тузаря. Засега всичко беше чудесно, но какво щеше да стане след година-две — ако издържаха толкова?

— Да знаете какво чух за Бриджид! — възкликна Бел. — Докато бяхте горе, Джоли ме привика в кухнята. „Дръж се добре с Бриджид — рече. — Тя току-що разбра, че мъжът ѝ Тад има връзка с друга.“

„Другата“ била съседката ѝ Сюзън. Двамата с Тад работели в града и цяла година пътували заедно до влака. Бриджид ги видяла една вечер в десет часа пияни в колата, която била паркирана в глуха уличка на края на булеварда. Тя разхождала кучето.

Отворила вратата и потупала Тад по голия задник.

— Уитън е болен от грип и иска да пожелае „лека нощ“ на татко си — рекла и си влязла вкъщи.

Цяла седмица не казала нищо, а Тад ставал все по-неспокоен и понякога ѝ звънял по десет пъти на ден от службата. Когато се опитвал да повдигне въпроса, тя заговаряла за двете им деца. Накрая, в събота вечер, когато се наливал с маргарити на верандата, Бриджид му заявила:

— Пак съм бременна. В третия месец. Така че този път няма опасност да пометна. Не се ли радваш, скъпи?

После взела каната с маргарити и я изляла на главата му.

— Типично — промърмори Кари, която чистеше ноктите си с кибритена клечка.

— Добре че мога да имам доверие на мъжа си — рече Бел.

— Цялата треперя — каза Миранда. Влакът минаваше по мост и се приближаваше към града, който се извисяваше пред тях мрачен и кафяв. — Пие ми се нещо. Идвате ли?

След три коктейла в „Иси“ Кари се обади на Тузаря.

— Виж ти — каза той. — Как е?

— Беше ужасно — изхихика тя. — Знаеш колко мразя тези неща. Говореха само за бебета и частни училища, как еди-кой си приятел бил изключен от кьнтри клуба и как една от бавачките им блъснала нов мерцедес.

Чу как Тузаря дърпа от пурата си.

— Няма страшно, малката. Ще свикнеш — успокои я.

— Едва ли — отвърна Кари.

Обърна се и погледна към масата. Миранда беше отмъкнала двама мъже от съседна маса и единият вече говореше съсредоточено със Сара.

— Имам нужда от убежище — в „Бауъри“ — каза и затвори.

[1] Най-голямата жп гара в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] „Кървавата Мери“ — прозвище на английската кралица Мери I (1553–1558), избила много протестанти. — Б.пр. ↑

[3] Дева Мария. — Б.пр. ↑

11.

МАЦКИ БЯГАТ ОТ ЦАРСТВОТО НА СЪПРУГИТЕ, ЗА ДА СЕ ОТДАДАТ НА НОЩНО ВЕСЕЛИЕ ПО МОНОКИНИ

Лоши неща може да се случат на градските жени след гостуване на семейни приятелки с деца в провинцията.

На сутринта, след като Кари, Миранда, Бел и Сара се завърнаха от даруване на булка в Гринидж, зазвъняха телефоните.

Сара си беше счупила глезена, докато карала ролери в четири часа сутринта. Миранда правила секс с някакъв тип в дрешник по време на купон, без да ползват презервативи. Кари беше сторила нещо адски нелепо и беше сигурна, че кратката ѝ връзка с Тузаря е приключила. Никой не знаеше къде е Бел.

СМЕЛЧАГАТА

Миранда нямала намерение да откача на купона и да прилага, както сама го нарича, номера на Глен Клоуз.

— Искях да се прибера и хубаво да се наспя, а в неделя да стана и да работя.

Това е предимството да не си семейна, да нямаш деца, да си сама. Можеш да работиш в неделя.

Но Сара я накарала да отидат.

— Там може да има полезни контакти — казала.

Като собственичка на компания за връзки с обществеността, тя винаги е нащрек за „връзки“, които може да не са точно делови. Купонът бил на Източна 64-а улица. В нюйоркската къща на някакъв богаташ. Над 30-годишни жени в черни рокли и с практически еднакви на цвят руси коси. От типа жени, които не пропускат купон у богаташ, а водят и приятелките си. Пълно било с такива жени, които си търсят мъж, но го прикриват.

Сара изчезнала в тълпата. Миранда останала сама до бара. Тя има тъмна чуплива коса, била със скриващ ботите клин и биела на очи.

Покрай нея минали две момичета. Миранда — може би се превръща в параноичка — се кълне, че чула едното да казва:

— Това е Миранда Хобс. Голяма кучка е.

А тя отговорила — на глас, но никой да не я чуе:

— Точно така, същинска кучка съм, скъпа, но добре че не съм като теб.

После си спомнила как в края на дългия следобед в провинцията сервирали диетична морковена торта с глазура от диетично крема сирене и миниатюрни сребърни вилички, чиито върхове били толкова остри, че можели да пробият кожата.

Към нея се приближил някакъв мъж. В скъп костюм по поръчка. Е, не бил точно мъж, защото бил към 35-годишен. Но се стараел да изглежда такъв. Чул я да поръчва на бармана двойна водка с тоник и рекъл:

— Май сте жадна, а?

— Не. Всъщност ми се яде пържола. Ясно?

— Ще ви намеря — отвърнал мъжът, както се оказало, с френски акцент.

— Ще те уведомя кога — рекла Миранда и се опитала да се отдалечи. Не искала да има нищо общо с купона. Омръзнало ѝ било да се чувства не на място, но и не ѝ се прибирано, защото ѝ било писнало да е сама, а била и леко пияна.

— Казвам се Ги — представил се мъжът. — Имам галерия на 79-а улица.

Тя въздъхнала.

— Разбира се.

— Вероятно сте чували за нея.

— Виж, Ги... — започнала.

— Да? — енергично се отзовал той.

— Оная ти работа стига ли до задника?

Ги се усмихнал лукаво. Приближил се. Сложил ръка на рамото ѝ.

— Естествено.

— Тогава иди се чукай.

— Искаш ли? — рекъл той и Миранда се запитала дали наистина е толкова глупав, или само така изглежда, понеже е французин.

Ги я сграбчил за ръката и я затеглил нагоре по стълбите. Тя тръгнала, защото решила, че щом е успял да запази самообладание след такава обида, не може да е толкова лош. Стигнали до спалнята на богатия старец. Леглото било застлано с червена копринена кувертюра. Оказало се, че Ги има кокаин. После незнайно защо започнали да се целуват. В спалнята непрекъснато влизали и излизали хора.

По някаква причина отишли в дрешника. Ламперия от стар бор, стелажи за сака и панталони, лавици за кашмирени пуловери и обувки. Миранда погледнала етикетите: „Савил Роу“ — скука! После се обърнала, а Ги бил до нея. Започнали да се целуват. Клинът паднал на пода. Показал се смелчагата.

— Колко беше голям? — попита я Кари по телефона.

— Голям. И френски — отговори Миранда. (Как можа!)

След това Ги рекъл:

— Виж, скъпа, по-добре не казвай на гаджето ми.

И ѝ пуснал език за последен път.

После си изпял всичко: за приятелката, с която ходел от две години и за която бил сгоден — в известен смисъл, но всъщност не знаел дали иска да се оженят, ама като живеела с него, имал ли избор?

Последвал номерът на Глен Клоуз без гумата.

На другия ден Ги изнамерил телефона на Миранда и ѝ се обадил да се видят пак.

— Ето какъв избор имаме — каза тя.

НЮБЪРТ СЕ ТРЕВОЖИ

По обяд се обади съпругът на Бел — Нюбърт, и попита Кари дали не я е виждала.

— Ако беше мъртва, щях да знам — отвърна тя.

ХЛАПАЧКА НА РОЛЕРИ

Ами Сара, която според Миранда отишла да кара ролери в мазето си в четири часа сутринта?! Пияна. 38-годишна. Възрастна жена, която още се правеше на момиченце. Има ли нещо по-непривлекателно? Едва ли.

А какво ѝ остава? Сара е на 38 години, не е омъжена и би искала да е с някого. Но мъжете, както вече знаете, предпочитат младостта.

Дори онези жени в Кънектикът — сега по-възрастни от нея — са били по-млади, когато са се омъжили. Тя може да няма друг избор. Затова кара ролери с 25-годишен младеж в мазето си. Вместо да правят секс. Той иска, но Сара се бои, че тялото ѝ ще му се стори повехнало.

— О, здравееееей! — казва, когато Кари ѝ се обажда следобед. Лежи на дивана в миниатюрния си, но идеален едностаен апартамент в небостъргач западно от Второ авеню.

— Добреееее съм! Представяш ли си! — тонът ѝ е неестествено приповдигнат. — Само едно счупено глезенче. Докторът в спешното беше толкова готин! А Люк не се отдели от мен.

— Люк ли?

— Всъщност Лукас. Сладурчето ми. Моето приятелче — изхихика. Ужасен звук!

— Откъде взе ролерите?

— О, той беше дошъл с тях. На купона. Не е ли сладък?

Ще ѝ свалят гипса след шест седмици. Междувременно ще трябва да куцука и да управлява компанията си, доколкото може. Няма осигуровка за болест. Фирмата ѝ едва крета.

По-хубаво ли щеше да е, ако беше омъжена и живееше в предградията? Или по-лошо?

Кой може да каже...

БЕЛ СЕ ОБАЖДА ОТ „КАРЛАЙЛ“

Бел се обажда от хотел „Карлайл“. Говори за някакъв откачен футболист от „Маями долфинс“. Във „Фредерикс“. После — за съпруга си Нюбърт и за сос за спагети.

— Правя чудесни спагети — казва. — Аз съм страхотна съпруга. Кари се съгласява.

След като се прибрала от Кънектикът, Бел се скарала с Нюбърт. Избягала от къщи и отишла във „Фредерикс“, нощния клуб. Там бил и футболистът. Непрекъснато ѝ повтарял, че мъжът ѝ не я обича достатъчно.

— Обича ме. Ти не разбираш — отвърнала Бел.

— Аз бих те обичал повече — настоял футболистът. Тя се засмяла, пак избягала и си взела апартамент в „Карлайл“. Казва:

— Сервират ми коктейли. В момента.

Смята, че Нюбърт може да е разстроен, защото току-що е предал романа си. Смята, че Нюбърт може да е разстроен, защото тя не иска деца. Не и преди да издадат романа му. Когато забременее, край с всичко! Затова по-добре да се позабавлява сега.

ВСИЧКИ ПЪТИЩА ВОДЯТ КЪМ „БЕЙБИ ДОЛ“

След като се върна от Кънектикът и се обади по телефона на новото си гадже Тузаря, Кари отиде в „Бауъри“. Там била Саманта Джоунс, 40-годишната кинопродуцентка. Най-добрата ѝ приятелка. Понякога.

На масата ѝ се мъдрел Баркли, 25-годишният обещаващ художник и моделоман.

— Би ми било приятно, ако някой път наминеш към нас — казал той, отмятайки русата си коса от очите.

Саманта пушела кубинска пура. Дръпнала си и издухала гъстия дим в лицето му.

— Не се съмнявам. Но кое те кара да мислиш, че ще харесам картинките ти?

— Не е нужно — отвърнал той. — Достатъчно е да харесаш мен. Саманта се ухилила злобно.

— Не се занимавам с мъже под 35 години. Не са достатъчно опитни за моя вкус.

— Пробвай — предложил Баркли. — Или поне черпи едно.

— Тръгваме — отвърнала тя. — Трябва да си потърсим друго свърталище.

Намерили. „Бейби дол“. Стриптиз бар в Трибека. Не успели да се отърват от Баркли, така че го взели със себе си. Не било зле да са с мъж в монокини бар. А и той пушел. Пушили в таксито, а като слезли пред „Бейби дол“, Сам хванала Кари за ръката (почти никога не прави така) и рекла:

— Искам да ми разкажеш за Тузаря. Не съм сигурна, че е за теб.

Кари трябвало да си помисли дали има желание да отговори, защото все така ставало. Тъкмо намирала щастието с някой мъж, когато се появявала Сам и ѝ внушавала тези съмнения, сякаш забивала лост между две дъски.

Кари отвърнала:

— Не знам. Май съм луда по него.

Сам рекла:

— Но той разбира ли колко си страхотна? Знае ли какво високо мнение имам за теб?

Кари си помислила: „Една вечер със Сам ще направим тройка с някой мъж, но няма да е тази.“

Дошла барманката и казала:

— Хубаво е пак да видя жени тук.

И започнала да им налива безплатни питиета. Това винаги било проблем. После Баркли се опитал да поведе спор. Че всъщност искал да е режисьор и след като всички художници в крайна сметка се занимавали с това, защо да не пропуснел скучната фаза на рисуването и да не се заемел с режисура?

На естрадата танцували две момичета. Приличали на зрели жени и не били много хубави — с малки увиснали гърди и големи задници. Баркли вече крещял:

— Аз съм по-добър от Дейвид Салей^[1]! Аз съм шибан гений!

— Така ли! И кой го казва? — изкрещяла и Сам.

— Всички сме шибани гении — рекла Кари. И отишла до тоалетната.

За да стигнеш до нея, промушваш се между двете естради, а после слизаш надолу. Сивата дървена врата не се затваря добре, а някои плочки са счупени. Кари си мислела за Гринидж. За брак. За деца.

— Не съм готова — казала си.

Върнала се на масата, съблякла се, качила се на сцената и затанцувала. Саманта я гледала и се смееела, но когато дошла барманката и учтиво помолила Кари да слезе, на Сам вече не й било до смях.

На другата сутрин Тузаря й се обадил в осем. Щял да играе голф. Бил напрегнат.

— Кога се прибра? — попитал. — Какво прави?

— Почти нищо — отговорила Кари. — Ходих в „Бауъри“. И на едно ново място — „Бейби дол“.

— Така ли? И какво стана там?

— Пих твърде много — засмяла се тя.

— Друго няма ли да ми кажеш?

— Няма какво — отвърнала Кари с бебешкия глас, с който му говорела, когато искала да го успокои. — А ти?

— Сутринта ми се обадиха — рекъл Тузаря. — Казаха, че са те видели да танцуваш по монокини в „Бейби дол“.

— О! Така ли? — отговорила тя. — И откъде са сигурни, че съм била аз?

— Сигурни са.

— Сърдиш ли се?

— Защо не ми каза? — попитал той.

— Сърдиш ли се?

— Сърдя се, че не ми каза. Как да имаме връзка, като не си откровена!

— Откъде да знам, че мога да ти се доверя? — попитала Кари.

— Можеш — рекъл Тузаря. — На мен можеш да имаш доверие.

И затворил.

Тя извадила снимките от Ямайка (колко щастливи изглеждали, току-що открили се един друг) и изрязала тези, на които пушел пурата си. Замислила се колко хубаво било да спиш с него, как се гушвала до гърба му.

Идело ѝ да залепи снимките на амбалажна хартия, отгоре да напише „Портрет на Тузаря с неизменната му пура“, а отдолу — „Липсваш ми“, с много целувки.

Дълго време ги гледала. И не направила нищо.

[1] Американски художник неоекспресионист. — Б.пр. ↑

12.

СКИПЪР И ВЕЛИКОЛЕПНИЯ ТЪРСЯТ ГОРЕЩ СЕКС КРАЙ ЖИВИТЕ ПЛЕТОВЕ НА САУТХАМПТЪН

Може би е неоспорим факт, че повечето хора изглеждат доста по-добре с тен. Или пък е доказателство, че сексуалният нагон е по-силен от амбицията дори в нюйоркчани. Във всеки случай в Хамптън има нещо, което те подтиква към безсмислени сексуални връзки, към еднократен секс, за който повечето хора на сутринта не държат да си спомнят.

Наречете го съчетание от кожа (жените по монокини на плажа Медия), география (колко дъъъълго се пътува от Саутхамптън до Ийст Хамптън, особено в четири часа сутринта) и топография (всички тези високи плетове, зад които можеш да се скриеш).

Но за да измислиш как да съчетаеш отделните елементи в своя полза, особено ако си мъж, е нужно известно умение. А младостта невинаги е предимство. Трябва да познаваш механизмите и начините за елегантно измъкване. Иначе пак може да получиш нещо, но не това, което очакваш.

Ето една поучителна история за трима преизпълнени с надежди ергени в Хамптън по време на почивните дни за Четвърти юли.

Но първо се запознайте с участниците.

Ерген № 1: Скипър Джонсън, 25 г. Завършил частно училище. Адвокат в шоубизнеса. Вундеркинд. Възнамерява някой ден да управлява едно от големите студиа, което казва, че ще е в Ню Йорк. Мъжки играчки: малък мерцедес, дрехи на „Брукс бръдърс“ („Имам телосложение за «Брукс бръдърс»“) и клетъчен телефон, който използва непрекъснато. Наскоро едни приятели се оплакаха, че Скипър два часа уреждал сделка по телефона на паркинга на плажа.

— Ходенето на плажа е такава загуба на време — казва той. — Пък и не обичам да съм целият в пясък.

Притеснява се от липсата на сексуални успехи напоследък.

— Жените да не ме смятат за обратен? — пита сериозно.

Ерген № 2: Великолепния, 65-годишен, твърди, че е на 60. Квадратна челюст, посребрели коси, яркосини очи, атлетична фигура всичко работи безотказно. Женен (и развеждан) пет пъти. 12 деца съпруги № 2, 3 и 4 добри приятелки. Приятелите се питат къде е тайната му. Мъжки играчки: няма. Но може да говори за мезонет на „Парк авеню“, къща в Бедфорд, апартамент в Палм Бийч, Флорида. През почивните дни гостува у приятели на „Фърдър Лейн“ в Ийст Хамптън. Възнамерява да си купи къща.

Ерген № 3: Станфорд Блач, на 37 г. Сценарист. Следващият Джо Естерхас^[1]. Хомосексуалист, но предпочита хетеросексуални мъже. Дълга тъмна къдрава коса; не я подстригва и не я връзва на опашка. Един ден вероятно ще се ожени и ще има деца. Отседнал е в дома на баба си на „Халси Нек Лейн“ в Саутхамптън; баба му живее в Палм Бийч. Мъжки играчки: няма книжка, затова увещава семейния шофьор да идва да го вози през почивните дни. Най-хубава играчка: от дете познава всички, които си заслужава да познаваш, така че не е нужно да го доказва.

СТУДЕН ДУШ ЗА СКИПЪР

Петък вечер. Скипър Джонсън пътува към Саутхамптън, където има среща с приятелки в „Басилико“: четири жени, към 30-годишни, които работят в „Ралф Лорен“^[2] и са неразличими за невъоръженото око. Той намира блудкавата им красота за успокояваща. Както и факта, че са цяла тумба. Това го освобождава от задължението да се опитва да забавлява една жена цяла вечер.

Пият коктейли на бара. Скипър плаща. В 11 часа отиват в „М-80“. Отпред има тълпа, но той познава портиера. Пият коктейли от пластмасови чаши. Скипър попада на приятели — моделоманите Джордж и Чарли.

— Имам 12 момичета на гости за уикенда — хвали му се Джордж. Знае, че Скипър умира да дойде, и нарочно не го кани. Две манекенки започват да се пръскат с коктейли и се заливат от смях.

В два часа едно от момичетата повръща в храстите. Скипър предлага да ги закара у тях. Живеят в ранчо малко преди престижната част на Саутхамптън. В хладилника има каса бира и нищо друго. Той влиза в спалнята, сяда на леглото с едно от момичетата и пие бира. Ляга и затваря очи, като плъзга ръка около кръста на момичето.

— Твърде съм пиан, за да шофирам — казва с хленчещ глас.

— Аз ще спя — отговаря то.

— Моля те, нека да остана. Ще спим. Обещавам — кълне се Скипър. — Добре, но ще спиш върху кувертюрата и с дрехите.

Той се съгласява. Заспива и почва да хърка. Посред нощ момичето го изригва на дивана.

Събота сутрин. Скипър кара към дома си в Ийст Хамптън и решава да се отбие у приятелите си Кари и Тузаря в Бриджхамптън. Тузаря е гол до кръста, пуши пура и полива цветята около басейна в двора.

— В почивка съм — казва.

— Какво правиш? Нямах ли градинар? — пита Скипър. Кари пуши цигара и чете в-к „Ню Йорк поуст“.

— Той е градинарят. Мие и коли.

Скипър се съблича по боксерки и се гмурка във водата като анимационен герой — със свити под прав ъгъл и стърчащи настрани колене. Когато се подава да си поеме въздух, Тузаря казва:

— Сега разбирам защо никоя жена не иска да легне с теб.

— И какво да направя? — пита Скипър.

— Вземи си пура.

Г-Н БЛАЧ Е ВЛЮБЕН

Събота, „Халси Нек Лейн“. Станфорд Блач седи край басейна, говори по телефона и гледа как гаджето на брат му, което мрази, се опитва да чете неговия брой на „Ню Йорк обзървър“. Почти крещи с надеждата да я прогони.

— Трябва да дойдеш — казва в слушалката. — Нелепо е. Какво ще правиш? Ще останеш в града и ще прекараш почивните дни в работа ли? Хвани хидроплана. Аз ще платя билета. Донеси ръкописите. Вие, агентите, работите твърде много. Разбира се, че има място. Горният етаж е само за мен.

Затваря. Отива при гаджето на брат си.

— Познаваш ли Робърт Морискин? — Тя го поглежда озадачено и Станфорд казва: — Така и предполагам. Той е най-популярният многообещаващ литературен агент. Очарователен е.

— Писател ли е? — пита тя.

СКИПЪР СИ ПРОИГРАВА ШАНСА

Събота вечер. Скипър отива на барбекю у приятелите си сем. Рапапортс — млада двойка, която сякаш винаги е пред развод. Пак се натряква и пробва пиенето на бира, легнал на леглото, с момиче на име Синди. Този път номерът като че ли минава, докато Скипър не споменава, че според него Джим Кери е гений.

— Виж, аз си имам приятел — казва момичето.

Неделя. Великолепния се обажда на приятелите си, че му е дошло до гуша от Бедфорд и че пристига с ферарито си.

Станфорд Блач седи край басейна в шарен плажен костюм на Армани. Сако с къси ръкави и плътно прилепнали шорти. Пак говори по телефона с Робърт Морискин.

— Защо не дойдеш довечера? Ще има страхотен купон, каквито вече се правят рядко. Доведи си някого. Дори да е момиче, не ми пука.

СЛУЧВА СЕ НЕЩО НЕВЕРОЯТНО

Неделя вечер. Премиера на книгата на Коерте Фелске в дома на Тед Фийлдс. Скипър не е поканен и е бесен. Въпреки това си е уредил да отиде, като е предложил на Станфорд Блач — когото познава бегло и който е канен навсякъде — да го закара.

Купонът е на открито. Скипър забелязва, че е обект на внимание от страна на млада жена на име Маргарет. Тя е ниска, с черна коса и големи гърди. Хубава е, но не е негов тип. Занимава се с връзки с обществеността. Двамата решават да отидат до тоалетна, което значи да минат по осветена с факли пътека, криволичеща между храстите. Отправят се към живия плет. Започнат да се целуват. И тогава се случва нещо невероятно.

— Много ми се иска да го направя — казва Маргарет, кляка и разкопчава панталона му. Скипър е слисан. Всичко свършва за по-

малко от две минути.

— Нали ще ме закараш? — пита тя и го смушква.

— Не мога — отвръща Скипър. — Обещах на Станфорд да го върна, а вие живеете в противоположни посоки.

О, ВЕЛИКОЛЕПНИ!

„Фърдър Лейн“. Великолепния пристига от Бедфорд точно навреме за вечеря. Домакинът му Чарли е разведен пет пъти. Поканил е няколко 30–40-годишни мъже и жени. Великолепния сядва до жена на име Сабрина, 32-годишна, с преливащи от черно бюстие на Дона Каран гърди. Той я черпи, проявява съчувствие за бившия ѝ съпруг.

В 11 часа Сабрина заявява, че има среща с приятели в „Стивън токхаус“^[3] в Амагансет^[4]. Великолепния предлага да я закара с колата ѝ, тъй като май е леко пияна. В три часа пристигат у тях.

Когато Великолепния влиза, приятелката ѝ казва:

— Ако имаш някакви извратени идеи, по-добре си ги избий от главата.

Ляга на дивана и загася лампата.

По-късно, към пет часа сутринта, Великолепния получава пристъп на клаустрофобия. Къщата на Сабрина е твърде малка. От дивана пред спалнята се чува хъркането на приятелката ѝ. „Ще откача“, мисли си той.

Понеделник. Великолепния се обажда на Сабрина, с която се е разделил преди час. Включва се телефонният секретар.

— Ще дойдеш ли на плаж?

Отива на плажа Медия, където се среща с Кари и с Тузаря. После съзира привлекателна блондинка с кокершпаньол. Приближава се и се заиграва с кучето. Повеждат разговор. Тъкмо си мисли, че ще се получи нещо, когато пристига приятелят ѝ. Едър тромав тип с прекомерно развит гръден кош и къси крака. Великолепния се връща при хавлията си. Там е и Саманта Джоунс, седи с Кари и Тузаря.

Момичето и приятелят ѝ тръгват по плажа. Когато минава покрай Великолепния, блондинката се обръща и му маха.

— Видяхте ли? Казах ви, че я интересувам. Наистина я интересувам! — възкликва той.

— Ти ли?! — пита Саманта и се засмива гадно.

ТЕЛЕФОНЕН ПРОБЛЕМ

Скипър играе тенис, когато чува клетъчния си телефон да звъни.

— Здравей, скъпи — казва Маргарет. — Питам се какво правиш.

— Играя тенис — отговаря той.

— Защо не дойдеш после? Бих искала да ти приготвя вечеря.

— Ами... не мога.

— Как така не можеш!

— Още не знам какво ще правя след тениса. Обещах на едни хора да отида у тях на вечеря.

— Значи ще вземеш и мен.

Скипър снижава глас.

— Едва ли ще мога. Срещата ще е делова, нали разбираш?

— Бизнесменът ми той! — възкликва Маргарет.

Робърт Морискин най-сетне пристига с хидроплана. Станфорд му е малко сърдит, че не е дошъл предния ден, и изпраща шофьора да го посрещне със стария форд комби вместо с мерцедеса.

Великолепния се връща от плажа. Сабрина е звъняла. Веднага я намира, но се включва секретарят ѝ.

„ЕЛ ЛИ Е?“

Понеделник вечер. Кари, Тузаря и Великолепния отиват на коктейл. Великолепния кара бавно огромния си мерцедес по „Мекокс Лейн“, покрай конефермите. Слънцето е ниско и тревата е особено зелена и успокояваща. Когато колата се изкачва на билото на ниско хълмче, пред нея се изпречва жена, едва крепяща се на ролери. Облечена е в тясна бяла тениска и миниатюрни шортички. Дългата ѝ тъмна коса е вързана на опашка, но най-впечатляващи са краката ѝ.

— Влюбен съм — казва Великолепния. Когато жената свива по страничен път, той подминава, но после спира и слага ръце на волана. — Връщам се.

Кари поглежда Тузаря, но той не ѝ обръща внимание. Смее се и явно няма нищо против.

Великолепния форсира колата по пътя след момичето.

— Виж я! Едва се крепи на ролерите. Ще падне!

Подминават я и Тузаря пита:

— Ел ли е? На нея прилича.

Кари седи отзад и пуши цигара.

— Твърде млада е за Ел — отбелязва.

Тузаря отваря прозореца си и казва:

— Здравей.

Момичето се приближава.

— Здравсти — отвърща усмихнато, а после се смущава. — Познавам ли ви?

— Нямам представа — отговаря Великолепния, като се накланя през седалката. — Аз съм Великолепния.

— Аз съм Одри — казва то. Поглежда към Тузаря. — Приличате на един познат.

Великолепния изскача от колата.

— Можете ли да спирате? Трябва да се научите да спирате. Ролерите са опасни.

Момичето се смее.

— Ето какво трябва да правите — обяснява той и демонстрира, като кляка с един крак пред другия и разперва ръце.

— Благодаря — казва Одри и се отдалечава.

— Манекенка ли сте? — пита Великолепния.

— Не — отговаря тя през рамо. — Студентка съм.

Той се връща в колата.

— Имаше халка. Как може мъжът ѝ да я пуска да кара ролери сама! Щях да ѝ направя предложение. Беше толкова красива. Видяхте ли я? Как се казваше? Одри. Казваше се Одри. Малко старомодно, а?

МОМЧЕТО СЪС СИНИТЕ ЗАВЕСИ

Станфорд дава вечеря в „Дела фемина“ в чест на Робърт. После всички се връщат в къщата на нос Халси и пушат „трева“. В два часа Робърт се извинява, че сутринта трябва да прегледа цял куп ръкописи. Станфорд го изпраща до стаята му, украсена с традиционни сини саутхамптънски завеси.

— Много харесвам тази стая — обяснява. — Такива сини завеси има само тук. Дано не ти е горещо. Все още смятам, че през лятото е най-добре да се спи без завивка. Както правехме като деца. Докато баба не откри климатика.

Сяда в едно кресло, докато Робърт се съблича. Той сякаш няма нищо против, а Станфорд продължава да бъбри. Робърт си ляга и затваря очи.

— Уморен ли си? — пита Станфорд. Отива до леглото и го поглежда. Очите му са затворени. — Спиш ли?

ДЕНЯТ НА НЕЗАВИСИМОСТТА

Вторник, четвърти юли. Клетъчният телефон. Обаждат се Маргарет.

— Здравей, скъпи. Всички потеглят рано, а на мен не ми се тръгва. Ти кога се връщаш? Ще ме вземеш ли?

— Чак утре сутринта — отговаря Скипър.

— О! Е, и аз мога да тръгна тогава. Ще се обадя в службата.

— Добре — казва нещастно той.

— Не е ли страхотно в края на почивните дни, когато всички си тръгват, ти да останеш? Хайде да отидем на вечеря.

— Няма да мога. Обещах на едни приятели...

— Няма проблем — казва безгрижно Маргарет. — Ще се видим другия уикенд. Ще се договорим утре сутринта в колата.

Вторник вечер. Великолепния завива с мерцедеса си по пътя, където е видял за последно Одри. Слиза, отваря багажника и с известни усилия обува чифт ролери. Прави няколко тегела нагоре-надолу по пътя. После се обляга на колата и зачаква.

[1] Американски сценарист от унгарски произход — „Първичен инстинкт“, „Сливър“. — Б.пр. ↑

[2] Американски моден дизайнер, р. 1939 г., основател на фирмата „Поло“. — Б.пр. ↑

[3] Клуб за жива музика, осн. 1987 г. — Б.пр. ↑

[4] Малък град на изток от Ийст Хамптън, осн. 1690 г. — Б.пр. ↑

13.

ПРИКАЗКИ ЗА КРАСАВИЦИ

Неотдавна в един ресторант в горен Ийст Сайд се събраха четири жени, за да обсъдят какво е да си извънредно красива млада жена в Ню Йорк. Да си търсена, добре платена, притеснявана, одумвана, неразбирана и просто невероятна още преди да си навършила 25 години.

Първа пристигна Камила. 1,78 м., бледа кожа, големи устни, закръглени скули, малко носле — Камила е на 25 години, но казва, че се чувства стара. Станала е манекенка на 16 години. Когато се запознах с нея — преди няколко месеца в центъра, тя изпълняваше дълга си на „дама“ на известен телевизионен продуцент, което значи, че се усмихваше и отговаряше, когато я попитат. Иначе не правеше почти никакви усилия, освен от време на време да си запали сама цигарата.

За жени като нея не е нужно да полагат големи усилия, особено по отношение на мъжете. Много момичета са готови едва ли не на убийство, за да излязат със Скоти, телевизионния продуцент, а Камила ми каза, че е отегчена.

— Не е мой тип — поясни. Твърде стар (малко над 40-те), недостатъчно привлекателен, не много богат. Наскоро се върнала от почивка в Сейнт Мориц с млад европейски аристократ — ето това била идеята ѝ за приятно прекарване. Фактът, че Скоти безспорно е сред най-изгодните партии за брак в Ню Йорк, не значеше нищо за нея. Тя беше наградата, не той.

Другите три жени закъсняваха, така че Камила продължи:

— Не съм кучка — каза, оглеждайки ресторанта, — но повечето момичета в Ню Йорк са големи идиотки. Празноглавки. Един разговор не могат да проведат. Не знаят коя вилица да вземат. Нито пък какъв бакшиш да оставят на камериерката в извънградска къща.

В Ню Йорк жените като Камила се броят на пръсти. Те спадат към нещо като таен клуб, градско сестринско общество, само с няколко изисквания за членство: изключителна красота, младост (възрастови

граници — от 17 до 25 години, или поне да не признаваш, че са повече), интелигентност и способност да седиш с часове в нови ресторанти.

Клаузата за интелигентност май е относителна. Една от приятелките на Камила — Алексис, наскоро ми каза:

— Аз съм образована. Чета. Мога да седна и да прочета цяло списание.

Да, това са красивите момичета, които нарушават кривата на междуполовите отношения в Ню Йорк, защото получават повече, отколкото им се полага. Вниманието, покани, подаръци и предложения за дрехи, пари, разходки с частни самолети и вечери на яхти край Южна Франция. Това са жените, които придружават ергените със забележителни фамилии на най-хубавите купони и благотворителни вечери. Жените, които биват канени вместо вас. Те са добре дошли навсякъде. Сякаш цял Ню Йорк е в краката им. Но дали е така?

„ДА СИ ПОГОВОРИМ ЗА КРЕТЕНИТЕ“

Дойдоха и другите жени. Освен Камила, която каза, че по принцип е свободна, но била хвърлила око на потомък на стар нюйоркски род, присъстваха още Кити, 25 г., начинаеща актриса — в момента живееше с Хюбърт, незагубил славата си, но все по-рядко снимащ се 55-годишен актьор; Шайло, 17 г., манекенка — преди три месеца беше получила някакъв срыв и сега почти не излизаше; и Тийси, 22 г., манекенка — отскоро беше в Ню Йорк и в агенцията бяха я инструктирали да казва, че е на 19 години.

Момичетата бяха „приятелки“, тъй като бяха се засичали няколко пъти вечер по заведения и дори бяха ходили с едни и същи кретени, както се изрази Кити.

— Да поговорим за тях — предложи някой.

— Познавате ли С. П.? — попита Кити. Тя имаше неподдържана кестенява коса, зелени очи, момичешко лице. — Той е стар и беловлас, в лицето е като тиква и е вездесъщ. Е, веднъж в „Бауъри“ дойде и ми каза: „Твърде млада си, за да осъзнаеш, че искаш да спиш с мен, но когато го разбереш, ще си твърде стара, за да искам да спя с теб.“

— Мъжете винаги се опитват да те купят — рече Камила. — Веднъж един ми предложи: „Моля те, ела с мен в Сейнт Бартс за уикенда. Няма да правим секс, обещавам. Само ще те прегръщам,

нищо повече.“ Като се върна, попита: „Защо не дойде? Казах ти, че няма да правим секс.“ Аз отвърнах: „Не разбираш ли, че тръгна ли с мъж, значи искам да спя с него?“

— В предишната ми агенция се опитаха да ме пробутат на някакъв богаташ — започна Тийси. Тя имаше миниатюрни черти и дълга, лебедова шия. — Бил приятел с една от служителките и тя му обещава да го уреди с мен. — Придаде си възмутен вид, а после бързо махна на келнера. — Извинете, но на чашата ми има петно.

Обади се и Шайло, вероятно за да не остане по-назад:

— На мен са ми предлагали самолетни билети или да ме повозят с частен самолет. Аз само се усмихвам и преставам да говоря с такива мъже.

Кити се наведе напред и рече:

— На мен пък един тип ми предложи пластична операция на бюста и апартамент. Каза: „Аз се грижа за момичетата си дори след като скъсам с тях.“ Беше дребен плешив австралиеца.

ДАШ В ХОТЕЛ „МАРК“

— Защо всички грозници си мислят, че ще направят кой знае какво за теб? — попита Тийси.

— Повечето мъже изглеждат високомерни — каза Шайло. Тя имаше кожа с цвят на печени бадеми, дълга права черна коса и огромни черни очи. Носеше бюстие и дълга полюшваща се пола. — Това ме дразни. Най-после намерих мъж, който не е надменен, но той сега е в Индия. Не се боях от него, защото не се опитваше да ме докосне или опипа.

— Мъжете са два вида — каза Камила. — Или са лигльовци, които си търсят просто с коя да преспят, или пък се влюбват мигновено в теб. Срамота!

— Кои се влюбват мигновено? — зачуди се Кити.

— О, знаеш ги — отвърна Камила. — Скоти. Капотти Дънкан. Даш Питърс.

Капотти Дънкан беше трийсет и няколко годишен писател южняк, излизащ все с красиви млади момичета. Даш Питърс беше известен холивудски импресарио, който често идваше в Ню Йорк. Двамата бяха разбили сърцата и на доста жени над 30 г., които притежаваха и други качества освен красота.

— И аз съм излизала с Даш Питърс — каза Тийси. Докосна късата си черна коса. — Опитваше се да ме убеди да прекарам нощта с него в хотел „Марк“. Изпращаше ми кошници с цветя, все бели. Канеше ме в сауната си. После пък поиска да го придружа на някакъв тъп купон в Хамптън, но му отказах.

— Аз се запознах с него в Южна Франция — обясни Камила. Понякога говореше със странен, фалшив европейски акцент — като в момента.

— Купи ли ти нещо? — попита Тийси с възможно най-безразличен тон.

— Всъщност не — отвърна тя. Кимна на келнера. — Още една ледена маргарита, моля. Тази не е достатъчно студена. — И пак погледна към Тийси: — Само „Шанел“.

— Дрехи или аксесоари?

— Дрехи — каза Камила. — Имам твърде много техни чанти. Омръзнали са ми.

За миг се възцари тишина, нарушена от Шайло.

— Аз вече почти не излизам. Не мога. Отдадох се на духовното.

На врата ѝ висеше колие от сурова кожа, увито около малък кристал. Шайло беше превъртяла след връзката си с известен актьор, малко над 30-годишен, който видял снимката ѝ в едно списание и издирил агенцията ѝ. Предали ѝ телефонния му номер и понеже тя току-що била гледала негов филм и го намерила за готин, обадила му се. Поканил я да му гостува за две седмици в дома му в Лос Анджелис. После дошъл в Ню Йорк и започнал да се държи странно. Искал да ходят само по стриптийз барове, където се опитвал да накара момичетата да му правят безплатни услуги „само защото е известен“ — по думите на Шайло.

Кити се подпря с лакът на масата.

— Преди няколко години си казах: „Писна ми да ме прецакват!“ Затова реших аз да отнема девствеността на някой мъж, а после да го зарежа. Постъпих лошо, но пък той беше на 21 години и едва ли бе девствен, така че си го заслужаваше. Бях невероятно мила, но не му се обадох повече. Красотата ти не е от значение. Ако успееш да се превъплътиш в тази, за която си мечтае, мъжът ти е вързан в кърпа.

— Ако някой мъж ми каже: „Обичам мрежести чорапи и червено червило“, слагам ги като аксесоари — обясни Тийси.

— Ако беше жена, Хюбърт щеше да е най-голямата курва на света — рече Кити. — Отстъпих: „Добре, ще нося къси поли, но само с бельо.“ Веднъж се наложи да го сложа на място. Непрекъснато ме тормозеше да направим тройка с друга жена. Аз имам приятел хомосексуалист Джордж. Понякога се целуваме, но по детски. Една вечер казах на Хюбърт: „Скъпи, Джордж ще дойде на вечеря и ще остане да пренощува.“ Той попита: „Къде?“ Отговорих: „О, мислех да спи в леглото с нас. И ти ще си пасивният.“ Хюбърт направо откачи. Рекох: „Скъпи, ако наистина ме обичаш, ще се съгласиш, щом те моля.“

— Е — допълни, след като си поръча още една маргарита. — Трябваше да го направя. Сега сме на равни начала.

„ЗДРАВЕЙ, КИТИ“

— Старчоците са гадни — отсече Камила. — Вече няма да излизам с такива. Преди няколко години си рекох: защо да излизам с грозни богати старци, като мога да ходя с прекрасни богати младежи? А и старците всъщност не те разбират. Колкото и да се стараят. Те са от друго поколение.

— Аз не ги намирам за толкова лоши — възрази Кити. — Разбира се, когато Хюбърт ми се обади първия път и каза, че искал да излезе с мен, попитах: „На колко години си и колко коса имаш по главата?“ Наложих се доста да ме убеждава. Като дойде да ме вземе, тръгнах с мръсна коса и без грим. Щом толкова ме искаше, нека ме видеше какво представлявах в действителност. На сутринта след първата ни нощ заедно във всяка стая намерих букет от любимите ми цветя. Разбрал беше кой е любимият ми автор и беше купил всичките му книги. На огледалото беше написал с крем за бръснене: „Здравей, Кити.“

Жените изписаха.

— Очарователно! — възкликна Тийси. — Обичам мъжете!

— И аз ги обичам, но понякога трябва да си почивам от тях — каза Шайло.

— Хюбърт не се сърди, когато оплесквам нещата — продължи Кити. — Когато си купя твърде много дрехи и не мога да платя сметката. Харесва му да пристига и да оправя всичко.

— Мъжете изпитват нужда, а ние сме богините, които я удовлетворяват — завърши триумфално тя. Преполовила беше и втората маргарита. — От друга страна, те са... по-едри. По-големи. Действат ти успокоително.

— Предоставят ти нещо, което не можеш да получиш от приятелка — каза Шайло, кимайки с глава. — Мъжът трябва да издържа гаджето си.

— Хюбърт ми вдъхва чувство за сигурност. Дава ми възможност да изживея детството, което никога не съм имала — рече Кити. — Не приемам феминистката идея. Щом мъжете искат да се чувстват господари, позволи им. Приеми женствеността си.

— Мисля, че те са доста объркани, но знам, че винаги ще се намери друг, ако с този не се получи — заяви Тийси. — Мъжете не заслужават голямо внимание.

— По-скоро жените са проблем — поясни Камила.

— С риск да ме намразите ще кажа, че красотата ти дава невероятна власт. Получаваш каквото поискаш — добави Кити. — Другите жени го разбират и затова не те харесват, особено по-възрастните. Смятат, че навлизаш в територията им.

— Щом прехвърлят 30-те, много жени започват да осъзнават възрастта си — каза Камила. — Мъжете са ни създали този комплекс. Очевидно жена с външността на Кристи Бринкли^[1] няма да има проблеми.

— Но другите изгадняват — рече Кити. — Одумват ме. Просто приемат, че съм тъпа. Не знам нищо. Глупава съм. Ходя с Хюбърт заради парите му. А аз излюбявам и слагам още по-къса пола и по-силен грим.

— Никой не те пита. Просто го приемат за дадено — оплака се Тийси.

— Жените са завистливи по природа — добави Шайло. — Това няма връзка с възрастта. Отвратително е! Видят ли хубаво момиче, веднага показват отношението си. Толкова е тъжно и възмутително! И издава какво са постигнали в живота. Тъй като са неуверени и недоволни от това, което са, не могат да понесат, че друга жена е успяла повече от тях. Ето защо приятелите ми са главно мъже. — Посестримите й се огледаха и кимнаха.

— Ами сексът? — попита някой.

— На всеки казвам, че не съм виждала по-голям член от неговия — отвърна Кити. Жените се засмяха плахо. Тя изсмука шумно остатъка от коктейла си през сламката. — Така се оцелява — поясни.

[1] Псевдоним на супермодела Анджелика Бриджис. — Б.пр. ↑

14.

ПОРТРЕТ НА МАНЕКЕН НА БЕЛЪО С ГОЛЯМА ИЗДУТИНА: ПАКЕТА СЛИЗА ОТ ГИГАНТСКИЯ СИ БИЛБОРД

На най-горната стълба се отваря врата и на прага ѝ се очертава силуетът на Пакета — манекен на белъо и начинаещ актьор. Едната му ръка е вдигната и се подпира на рамката, тъмнокестенявата му коса пада в очите му, а той се смее, като те гледа как пуфтиш без дъх нагоре по стълбите.

— Вечно си в движение — казва, сякаш сам иска да се излежава по цял ден. Спомняш си какво ти повтаря приятелят му — сценаристът Станфорд Блач:

— Пакета изглежда така, сякаш пътува със собствен осветител.

Не издържаш повече. Трябва да отместиш поглед.

— Той е човешкият еквивалент на палто от самур — казва още Станфорд. Напоследък ти е проглушил ушите за него. Телефонът ти звъни, вдигаш, а насреща е Станфорд.

— Кой е по-секси? Пакета или Киану Рийвс?

Въздишаш. И макар да нямаш представа кой всъщност е Пакета, а и не те интересува, отговаряш:

— Пакета.

Отчасти поради чувство за вина. Разбираш, че трябва да знаеш кой е: онзи тип, дето е плъоснат — мускулест, почти гол — на гигантския билборд на пл. „Таймс“, а и на всички автобуси. Но ти не стъпваш на „Таймс“, а на автобусите не обръщаш внимание, освен ако някой не реши да те блъсне.

Ала Станфорд продължава да те обработва.

— Онзи ден с Пакета минахме покрай билборда му на пл. „Таймс“. Той искаше да си вземе част от него и да си я окачи в апартамента например носа си. Но аз го посъветвах да се спре на

издутината на панталона си. Така, когато жените го попитат колко му е голям, ще може да отговаря: 4 метра.

Днес направи нещо много мило. Опита се да ме покани на вечеря. Каза: „Станфорд, ти толкова си ми помагал. Искам да ти се отплатя.“ Аз отвърнах: „Не ставай глупав!“, но досега единствен Пакета се е сетил да ме покани на вечеря. Можеш ли да си представиш, че освен красив е и толкова добър!

Съгласяваш се да се запознаеш с него.

„ЩЕ СТАНЕШ ЗВЕЗДА“

При първата си среща с Пакета — в „Бауъри“ в компанията на Станфорд — иска ти се да го намразиш. Той е на 22 години. Модел. И т.н. Усещаш, че и на него му се иска да те намрази. Наистина ли ще се окаже такъв глупак? Пък и не смяташ, че секс символите са секси и в действителност. Последният, с кого се запозна, ти приличаше на червей. В буквалния смисъл.

Но не и този. Той не е такъв, за какъвто се представя.

— С различните хора съм различен — пояснява.

После изчезва в тълпата.

След два месеца отиваш в „Бароло“ на рожден ден на манекенка и пак го срещаш. Облегнал се е на бара наред стаята и ти се усмихва. Маха. Насочваш се към него. Отрупва те с прегръдки, а фотографите щракат като луди. После изведнъж се озоваваш срещу него на масата. С приятеля си водите принципен безспирен разгорещен спор.

Пакета все се навежда и пита всичко наред ли е. Казваш „да“ и си мислиш: как не разбира, че с приятеля си винаги си говорите така!

Станфорд, който познава цял Холивуд, го изпраща в Л. А. да се явява на прослушвания за малки роли в киното. Пакета му оставя съобщение: „Все за теб говорят. Ти си страхотен! Ще станеш звезда. Успях ли да ти го набия в главата? Ти си звезда, ти си звезда, ти си звезда!“

Станфорд се засмива:

— Подражава ми.

С Пакета се напивате в „Бауъри“.

ЛЕСНО ВЗЕТ ИЗПИТ

Той живее в малко ателие, в което всичко е бяло — бели завеси, бели чаршафи, бял юрган, бял шезлонг. Отиваш до банята и проверяваш дали използва специална козметика. Не виждаш.

Отрасъл е в Де Мойн, Айова. Баща му бил учител, а майка му училищна сестра. В гимназията не се движел с тежкарите. Получавал само шестици, а след часовете помагал на по-малките ученици. Служел им за пример.

Не смятал да става манекен, но в осми клас го избрали за най-красив ученик. Тайничко мечтаел да се занимава с нещо вълнуващо. Например да стане полицай. Но две години следвал литература в Университета на Айова. По желание на баща си. Един от преподавателите му бил млад и хубав, повикал го на консултации, седнал до него и сложил ръка на крака му. Плъзнал я към издутината на панталона му.

— Лесно ще си вземеш изпита — казал.

Пакета не стъпил повече на лекциите му. След три месеца напуснал университета.

Напоследък някой му звъни и му оставя само музикални съобщения. Отначало ги прослушвал, защото мислел, че накрая ще има и послание от приятел. Сега смята, че то е закодирано в мелодията.

— Струва ми се, че са от мъж.

ДЕТСТВО В АЙОВА

Лежите на леглото, сякаш сте на 12 години (по корем, със стърчащи навън крака), и ти предлагаш:

— Разкажи ми нещо.

Пакета отговаря:

— Напоследък най-често си мисля за бившето си гадже.

През лятото на 1986 г. бил на 14 години. Небето над Айова било ясно, а под него се зеленеели нивята. Докато с приятели обикаляли наоколо с колите, виждал как расте житото.

После отишъл със семейството си на щатския панаир. С приятеля си минавали през изложението за добитък, когато я зърнал. Тимаряла млада юница. Пакета хванал приятеля си за ръката и казал:

— Това е бъдещата ми жена!

Цяла година не я видял. Една вечер отишъл на танцова забава, каквито организират в малките градчета, за да предпазят младежите от щуротии, и тя била там. На Бъдни вечер пофлиртувал с нея.

— А после ме заряза — казва. — Заболя ме по странен начин.

След година и половина, когато момичето решило, че го харесва, Пакета не поддал.

— Макар че страшно исках да съм с нея. Но един ден се предадох.

Няколко години излизали спорадично. Сега тя е компютърна програмистка в Айова Сити. Все още си говорят. Дали някой ден ще се ожени за нея? Пакета се ухилва, като в такива случаи му се набръчква върхът на носа.

— Възможно е — казва. — Виждам го в представите си. Чак се побърквам!

— Все твърди, че ще се върне в Айова, ще си има деца и ще стане ченге — пояснява Станфорд.

— Очарователна мечта, стига да не я осъществи — отвърщаш, а после ти става гадно, че си го казала.

„ЗНАМ, ЧЕ СЪМ НЕВРОТИК“

С Пакета сте гладни и отивате в евтина закусвалня — в неделя вечер в шест часа. В ъгъла седят две полицайки и пушат. Посетителите са облечени в мръсни анцузи. Той омита половината ти сандвич с шунка и кашкавал.

— Бих могъл да изям четири такива сандвича — казва, — но няма. Изям ли хамбургер, после се чувствам виновен.

Пакета държи на външния си вид.

— Преобличам се по пет пъти на ден — обяснява. — Кой не се поглежда в огледалото поне сто пъти, преди да излезе? Вървя напред-назад между двете огледала в апартамента си, сякаш някое ще ме покаже по-различен. Да, в това огледало изглеждам добре. Я да видя дали и в другото ще съм същият. Не правят ли всички така?

— Понякога се разсейвам — продължава. — Мислите ми се пръскат в главата. Объркват се и нищо не разбирам.

— Какво те разсейва сега? — питаш.

— Носът ти.

— Много ти благодаря. Мразя го!

— И аз си мразя носа — казва. — Адски е голям. Но мисля, че зависи от прическата ми. Оня ден Станфорд вика: „Косата ти ми харесва така. Обемна е. И ти смалява носа.“ — И двамата избухвате в смях.

На улицата Пакета те смушква.

— Сбъркал е „кученца“.

Поглеждаш. До огромен сив мастиф стои мъж в работен комбинезон и държи картон с надпис: „Кучинца за продан.“

— Какво има? — пита. Зад него е паркиран мръсен червено-бял пикап.

— „Кученца“. Написали сте го погрешно — обяснява Пакета.

Мъжът поглежда надписа и се ухилва.

— По-нагоре продават същите кученца за двеста долара, не за две хиляди — добавя Пакета и мъжът се разсмява.

По-късно седиш на ръба на леглото на Пакета, подпряла главата си с ръце, и го гледаш, а той лежи с ръка в колана на джинсите си.

— Както си вървя по улицата в прекрасно настроение, изведнъж без никаква причина изпадам в депресия — разказва. — Знам, че съм невротик. Виждам го. Усещам го. Аз съм самоаналитичен, самокритичен, самосъзнателен. Много внимавам какво говоря.

Продължава:

— Преди да произнеса нещо, казвам си го наум, да не би да сгреша.

— Не смяташ ли, че е губене на време? — питаш.

— Отнема ми не повече от секунда.

Замълчава.

— Ако навън към мен се приближи непознат човек и попита дали съм модел, отговарям: „Не, студент съм.“

— И?

Засмива се.

— Той загубва интерес — отвърща и те поглежда така, сякаш не вярва, че не си го знаела.

Обажда се Станфорд.

— Пакета ми е оставил много мило съобщение — казва. Пуска го: „Стани, да не хвърли топа? Да не пукна? Сигурно си мъртъв, защото не вдигах телефона [Смях.] Звънни ми после.“

„ИКОНОМ НА ИВАНА ТРЪМП?“

Приятно ти е да седиш в апартамента на Пакета. Напомня ти за времето, когато беше на 16 години и се мотаеше с онова красиво момче в родния си град в Кънектикът. Пушехте „трева“, а вашите мислеха, че си на езда. Не се досещаха за истината.

Поглеждаш през прозореца към слънчевите петна по задните стени на къщичките.

— Искам да имам деца, откакто аз самият бях дете — казва Пакета. — За това мечтая.

Но преди. Преди да му се случи тази история. Преди настоящето.

Преди няколко седмици получил предложение да изиграе втора главна роля във филм, събрал цяло съзвездие от млади холивудски актьори. Отишъл на купон и случайно си тръгнал с гаджето на друг актьор — току-що изгряла манекенка. Той заплашил да ги убие и двамата напуснали временно града. Само Станфорд знае къде са. Обажда ми се, че не спирал да говори по телефона. От „Хард копи“ предложили на Пакета пари, за да участва, но Станфорд отговорил:

— За кого го мислите? За иконома на Ивана Тръмп ли?

Пакета казва:

— Не вярвам на тези глупости. Пак съм си аз. Не съм се променил. Непрекъснато ми повтарят: „Не се променяй!“ В какво да се променя? В егоманиак ли? В идиот? В кретен? Аз се познавам добре. В какво да се променя?

— Защо се смееш? — пита.

— Не се смея — отвърщам. — Плача.

Станфорд казва:

— Забелязала ли си, че Пакета не се парфюмира?

15.

ТОЙ ОБИЧА МАЦКАТА СИ, НО НЕ БИ Я ПРЕДСТАВИЛ НА МАЙКА СИ

Ще ви разкрия малка гадна тайна от света на свалките. Почти всеки е минал през това — от едната или от другата страна на барикадата.

В клуб „Принстън“ седяха и пиеха мартини двама мъже. Беше късен следобед. И двамата бяха прехвърлили 30-те, бивши напети колежанчета. Вече не бяха толкова напети. И двамата имаха по пет кила излишни тлъстини на кръста, които не можеха да стопят. Бяха състуденти, а след дипломирането си се бяха преместили в Ню Йорк. Бяха добри приятели по начин, който не се удава лесно на мъжете. Имаха общи теми за разговор. Например несполучливите диети. И жените.

Уолдън току-що беше станал съдружник в крупна адвокатска кантора, а наскоро бе се сгодил за дерматоложка. Стивън имаше тригодишна връзка. Той беше продуцент на магазинно предаване в местна телевизия.

Годеницата на Уолдън беше на конференция за колагена. Без нея той винаги се чувстваше самотен. Така си припомняше един период на действителна самота, продължил с месеци, които бяха му се сторили години. Спомняше си и за жената, която беше повдигнала духа му, както и за начина, по който беше постъпил с нея.

Запознали се на купон с много красиви хора. Тъй като това е Манхатън, тя била облечена стилно — в къса черна рокля, откриваща порядъчно големи гърди. В лицето обаче била обикновена. Но пък косата ѝ била великолепна — дълга и черна. И къдрава.

— Винаги имат по нещо хубаво — каза Уолдън и отпи от мартинито си.

Либи правела впечатление. Седяла сама на един диван, но не изпитвала неудобство. Дошло друго, хубаво момиче, навело се и ѝ

прошепнало нещо в ухото, а тя се засмяла. Но не станала. Уолдън стоял до дивана и пиел бира от бутилка. Чудел се коя красавица да заговори и чакал удобен случай. Либи уловила погледа му и се усмихнала. Изглеждаше дружелюбна. Седнал до нея с мисълта, че това е временен оазис.

И макар все още да възнамерявал да отиде и да заговори някое хубаво момиче, не ставал. Либи била следвала в университета „Кълъмбия“ и в юридическия колеж на Харвард. Говорела му за право. Разказала му за детството си — как израсла с четири сестри в Северна Каролина. Била на 24 г. и получила субсидия да снима документален филм. Навела се и махнала един косъм от пуловера му.

— Мой е — рекла и се засмяла. Дълго си говорили. Уолдън допил втора бира.

— Искаш ли да дойдеш у нас? — попитала тя.

Искал. Решил, че знае какво ще се случи. Щели да правят секс, а на другия ден щял да се прибере и да забрави за нея. Като повечето нюйоркчани Уолдън веднага си съставял мнение за жените. Класифицирал ги — еднократен секс, евентуално гадже, гореща двуседмична авантюра. Тогава спял с много жени и накрая все се стигало до сълзливи сцени във вестибюла му, а понякога — и до лошо.

Либи определено била от категорията „еднократен секс“. Не била достатъчно хубава, за да излиза с нея, да ги виждат заедно в обществото.

— Какво значи това? — прекъсна го Стивън.

— Просто смятах, че е по-грозна от мен — поясни Уолдън.

Когато отишли у тях — живеела с братовчедка си в двустаен апартамент в небостъргач на Трето авеню, — тя отворила хладилника и извадила една бира. На светлината от хладилника Уолдън забелязал, че е леко пълничка. Либи се обърнала, отвъртяла капачката и му подала бутилката.

— Искам да знаеш — рекла, — че много ми се прави секс с теб.

Хубаво момиче не би го казало, помислил си той, като оставил бирата и започнал да я съблича. Ухапал я по врата и дръпнал сутиена ѝ надолу, без да го разкопчава. Свлякъл чорапогащите ѝ. Не носела бельо. Отишли в спалнята.

— Открих, че нямам задръжки — поясни Уолдън. — Защото тя не беше хубава. Залогът беше по-нисък, емоциите — по-високи. Не изпитвах напрежение, защото знаех, че не става за гадже.

Заспал с ръце около нея.

— На сутринта — продължи — се събудих отпочинал. Много отпуснат. Напоследък се чувствах изтерзан, а с Либи изведнъж изпитах покой. Това беше първата ми искрена емоционална връзка от известно време насам. Моментално се паникьосах и си тръгнах.

Прибрал се пеш, с ръце в джобовете. Било зима, а ръкавиците му останали у тях.

— Тези неща се случват все през зимата — отбеляза Стивън.

„ДОБРИ ПРИЯТЕЛИ“

Уолдън не я видял няколко месеца. Отново го обзели терзания. Ако била по-хубава, щял да я хване за гадже. Вместо това изчакал два месеца и тогава я поканил на обяд. Фантазирал си за нея. Обядвали, мотали се цял следобед, после отишли у тях и правили секс. Почнали да се виждат по няколко пъти седмично. Живеели в един квартал. Вечеряли в местни заведения или у тях.

— Невероятно лесно ми беше да говоря за чувствата си — обясни той. — Пред нея можех да плача. Споделях най-интимните си сексуални фантазии и ги осъществявахме. Мислехме да направим тройка с някоя нейна приятелка. Тя също ми разказа за фантазиите си, които бяха невероятно сложни — продължи Уолдън. — Веднъж поиска да я напляскам. Имаше тайни, но беше извънредно практична. Питам се дали не си е създала този сложен вътрешен свят именно защото не става за гадже. Ако не се класираш за олимпиадата по красота, от теб може да излезе много интересен човек.

Междувременно Либи била ухажвана от „някакъв тъпанар“. Уолдън не се опасявал от него.

Запознал се с всичките ѝ приятели, но не я представял на своите. Не оставал цял уикенд при нея — нито дори цял ден. Никога не ходели заедно на купон.

— Не исках да си въобрази нещо — обясни.

Либи не се възпротивявала, не предявявала претенции. Веднъж го попитала дали не я крие, защото не била много хубава.

— Излъгах и казах „не“ — призна Уолдън. — Ако си затворех очите, тя ме задоволяваше напълно.

Поръча си още едно питие.

— Караше ме да се питам дали не се чувствам грозен вътрешно и това ни свързваше.

— Можете тайно мразят красавиците, защото в гимназията са ги отхвърлили — заяви Стивън. И той имаше подобна история.

Дядото на Елън бил известен в телевизионните среди. Голяма клечка. Стивън се запознал с нея на служебен купон. И двамата били излезли да пушат на балкона и там се заговорили. Тя била забавна. Остроумна, философски настроена. Излизала с друг. После със Стивън често се засичали на служебни мероприятия.

— Станахме добри приятели — каза той, — което рядко ми се случва с жена. Към нея нямаше сексуални аспирации. Когато излизаше, клюкарствах по мъжки. Елън говореше за филми, за Летерман^[1], познаваше телевизията — за разлика от повечето жени. Ако заговориш за телевизия пред хубаво момиче, то те гледа с празен поглед.

Ходели на кино, но „само като приятели“. Може тя тайно да му била хвърлила око, но Стивън не забелязал нищо. Обсъждали гаджетата си. Недоволството си. Приятелката му била за три месеца в Европа и той ѝ пишел писма насила, без ентузиазъм.

По време на един обяд Елън започнала да описва неотдавнашен полов акт с приятеля си. Как му направила „чекия“ с вазелин. Стивън изведнъж се възбудил.

— Тогава я възприех като сексуален обект — обясни. — Проблемът с некрасивите момичета е, че трябва да заговорят за секс направо. Без да го увъртат.

Тя скъсала с приятеля си, а Стивън започнал да излиза с много жени. Разправял ѝ за тях. Веднъж, както вечеряли в ресторант, Елън се навела и му пуснала език в ухото, от което той започнал да тупа с крак.

Отишли у тях и правили секс.

— Беше страхотно — призна Стивън. — Обективно погледнато, представих се по-добре, отколкото с другите жени. Поисках си и втори, и трети път. Пълна програма!

„Връзката“ им потръгнала. Гледали телевизия в леглото, а после правели секс, без да гасят телевизора.

— Красива жена не би допуснала телевизорът да работи по време на секс — каза Стивън. — Но това ти действа успокояващо. Не ти си в центъра на вниманието. Жени като Елън ти позволяват да бъдеш самият себе си.

Призна, че от нейна гледна точка връзката им вероятно не е била идеална.

— През шестте месеца, през които бяхме гаджета, ходехме често на кино, отколкото когато бяхме само приятели. Срещите ни бяха от най-лошия вид — поръчвахме си храна за вкъщи и гледахме видео. Изпитвах невероятна вина. Смятах се за повърхностен. Елън не блестеше с особена красота и аз се смятах за повърхностен, задето обръщах внимание на това. Тя беше страхотно момиче.

А ПОСЛЕ ГО НАПУСНАЛА

— Започна да ме притиска. „Кога ще се запознаеш с дядо? — питаше. — Той няма търпение.“

— Искях да се запозная с него — продължи Стивън. — Старецът беше голяма работа. Но не можех. Представят ли те на дядото, значи връзката ви е сериозна.

За да разреши проблема си, започнал да я сватосва, да я пробутва на приятели. Обсъждали с кого би могла да излезе. Една вечер Елън отишла на купон, където трябвало да се запознае с негов приятел. Мъжът не проявил интерес и тя се разстроила. Върнала се при Стивън и правили секс.

След няколко седмици — късно вечерта на купон в порутена мансарда в Трибека — той се запознал с едно маце. Почти веднага го представил на родителите си, макар с него да не водел разговорите, които имал с Елън. Продължил да спи и с двете, като с мацето изпробвал наученото за секса от Елън. Тя искала да й разказва всичко. Какво правели. Какво представлявала новата в леглото, как било с нея, за какво говорили.

А после го напуснала. Отишла в апартамента му един неделен следобед. Имали голяма разправия. Елън му се нахвърлила с юмруци.

— Буквално ме засипа с удари — каза Стивън.

Тя си тръгнала, но след две седмици му се обадила.

— Сдобрихме се и отидох у тях за обичайното. Ала в най-сублимния момент Елън ме изрита от леглото. Не й се разсърдих.

После се вбесих на себе си, но тогава тя спечели уважението ми. Помислих си: „Браво на теб!“

Уолдън се подпря с коляно на бара.

— Шест месеца след като престанах да се виждам с Либи, тя се сгоди. Обади ми се, че се омъжва.

— Аз бях влюбен в Елън, но не й признах — каза Стивън.

— И аз бях влюбен — рече Уолдън. — Влюбен по най-банален начин.

[1] Дейвид Летерман — водещ на тв шоу. — Б.пр. ↑

16.

БЕЗ ОРИЕНТИР В МАНХАТЪН

Има и по-лошо от това, да си 35-годишна несемейна жена в Ню Йорк. Например да си 25-годишна несемейна жена в Ню Йорк.

Малко жени биха пожелали да повторят това ритуално посвещаване. Когато спиш с неподходящи мъже, носиш неподходящи дрехи, живееш с неподходящи съквартирантки, казваш неподходящи неща, биваш пренебрегвана, уволнявана, незначитана, третирана като парцал. Но то е необходимо. Така че, ако се питате откъде са се пръкнали 35-годишните неомъжени нюйоркчанки, 25-годишни неомъжени нюйоркчанки, четете.

Преди няколко седмици, на купона на „Луи Вуитон“^[1], Кари срещна Сиси, 25-годишна секретарка на дизайнер на цветя. Кари се опитваше да поздрави петима души едновременно, когато от полумрака изникна Сиси.

— Здравстии — каза, а когато Кари я погледна, повтори: — Здравстии.

И не свали очи от нея.

Наложи се Кари да обърне гръб на редактора на книги, с когото говореше.

— Какво, Сиси? — попита. — Какво има?

— Не знам. Как си?

— Добре. Великолепно — отвърна тя.

— Какво ново при теб?

— Обичайното. — Редакторът се канеше да заговори с друг. — Сиси, аз...

— Отдавна не съм те виждала — рече Сиси. — Домъчня ми. Знаеш, че съм ти голяма почитателка. Хората казват, че си кучка, но аз им викам: „Не, тя е една от най-добрите ми приятелки и не е такава.“ Защиствам те.

— Благодаря.

Сиси просто стоеше и гледаше.

— Ти как си? — попита Кари.

— Чудесно! — отвърна тя. — Всяка вечер се издокарвам и излизам, но никой не ми обръща внимание и аз се прибирам разплакана.

— О, Сиси! — възкликна Кари. И добави: — Не се притеснявай. Ще отmine. Виж, трябва да...

— Знам — каза Сиси. — Нямах време за мен. Няма нищо. После ще поговорим. — И се отдалечи.

Сиси Йорк и най-добрата ѝ приятелка Каролайн Евърхард са на 25 години и като повечето 35-годишни жени са дошли в Ню Йорк да правят кариера.

Каролайн Евърхард е нощен репортер в централно манхатънско издание. Пристигнала е преди три години от Тексас. Тя е от момичетата, които са красиви в лицето, но са леко пълнички. Обаче не им пука — поне не до такава степен, че да им проличи.

Сиси е пълна нейна противоположност — руса, много слаба, със странно елегантно лице, което повечето хора не забелязват, защото тя не е убедена, че е красива. Сиси е секретарка на Йорги, известния, но саможив дизайнер на цветя.

Дошла е в Ню Йорк от Филаделфия преди година и половина.

— Тогава бях една малка Мери-Тайлър Мур^[2] — разказва. — В чантичката си носех бели ръкавици. Първите шест месеца не мръднах никъде. Ужасно се боях да не загубя работата си.

А сега?

— Вече не сме примерни момичета. Думата „примерни“ не ни приляга — обяснява Сиси с типичния за Източното крайбрежие провлачен говор, който е и секси, и апатичен.

— Непрекъснато скандализираме хората — добавя Каролайн.

— Каролайн е прочута с темпераментните си изблици — пояснява Сиси.

— А Сиси не говори с никого. Само гледа гадно.

АРАБСКИ НОЩИ

Двете са скрепили така приятелството си чрез типичната сплав за спояване на женски приятелства — заради мъж идиот.

Преди да срещне Сиси, Каролайн се запознала със Сам, 42-годишен инвестиционен банкер. Засичали се винаги, когато излизала.

Той имал гадже — швейцарка, опитваща се да пробие в телевизията. Една вечер Сам и Каролайн се срещнали в „Спай“, били пияни и почнали да се целуват. Засекли се и друга вечер, отишли в апартамента му и правили секс. Повторили го няколко пъти. После приятелката на Сам била депортирана.

Но пък „връзката“ му с Каролайн продължила в същия дух. Засечели ли се някъде, не минавало без секс. Една вечер тя го видяла в „Систъм“ и му направила „чекия“ в ъгъла. После излезли навън и се любили зад боклукчийска кофа в малка уличка. Накрая Сам си закопчал панталона, целунал я по бузата и казал:

— Много ти благодаря. Ще се видим по-късно.

Каролайн започнала да го замеря с боклук.

— Не съм приключила с теб, Самюъл — казала.

След няколко седмици Сиси видяла в „Каса ла фем“ двама свои познати. С тях имало още един мъж. Той бил тъмен, носел тънка бяла риза с копчета на яката и панталон в цвят каки. Личало, че тялото му било страхотно. Изглеждал стеснителен и тя започнала да флиртува с него. Току-що се била подстригала и непрекъснато отмятала бретона от очите си, гледала го и отпивала от шампанското си. Тримата щели да ходят на рожден ден на някакво момиче в мансарда в Сохо. Поканили и нея. Тръгнали пеш. Сиси все се кикотела и се блъскала в мъжа и в един момент той я прегърнал.

— На колко години си? — попитал.

— На 24.

— Идеална възраст — казал.

— Идеална ли? За какво? — попитала тя.

— За мен — отвърнал мъжът.

— Ти на колко години си? — попитала Сиси.

— На 36 — казал. Излъгал.

На рождения ден имало много народ. Бира в бъчонка, водка и джин в пластмасови чаши. Сиси тъкмо била се извърнала от бара и се канела да отпие от бирата си, когато забелязала от другия край на мансардата срещу нея да се носи някакво видение. Едро момиче с дълга тъмна коса, с червено червило и неясно защо с дълга „рокля“ (Ако може да се нарече така, помислила си Сиси), явно ушита от шалове от шифон на цветя. Арабски нощи!

Мъжът се обърнал точно преди непознатата да се блъсне в тях.

— Каролайн! — възкликнал. — Страхотна рокля!

— Благодаря, Сам — отвърнала тя.

— Да не е от новия дизайнер, за когото ми разправяше? — попитал мъжът. — Дето щял да ти ушие цял куп рокли безплатно, ако пишеш за него? — Ухилил се.

— Я млъкни! — изкрещяла Каролайн. Обърнала се към Сиси. — Коя си ти и какво търсиш на рождения ми ден?

— Той ме покани — отвърнала тя.

— Значи приемаш покани от чужди гаджета?

— Каролайн, ние не сме гаджета — обадил се Сам.

— Да, бе! Само дето сме спали към двайсетина пъти. А последния път? „Чекията“ в „Систъм“?

— Направила си му „чекия“ в клуб?! — попитала Сиси.

— Каролайн, аз си имам приятелка — казал Сам.

— Да, но я депортираха. И сега не можеш да си отделиш похотливите ръчички от мен.

— Не, върна се — възразил той. — Живее в апартамента ми.

— Имаш приятелка? — попитала Сиси.

— Ти ме ужасяваш — казала Каролайн на Сам. — Махай се! Вземи и евтината си курвичка със себе си!

— Имаш приятелка? — попитала пак Сиси. Продължила да го повтаря, докато слизали по стълбите и излезли навън.

След две седмици Каролайн я срещнала в тоалетната на един клуб.

— Искях само да те предупредя, че видях Сам — казала, докато си слагала червило. — Едва не падна на колене да ми се моли да се върна при него. Нямала съм равна.

— Равна на какво? — попитала Сиси, преструвайки се, че проверява грима си в огледалото.

— Спа ли с него? — попитала на свой ред Каролайн. Затворила рязко червилото си.

— Не — отвърнала Сиси. — С никого не спя.

Естествено оттогава двете са първи приятелки.

„МРАЗЯ МАЯМИ!“

Кари се запозна със Сиси преди около година в „Бауъри“. Седяла в едно сепаре, било късно, била скапана, но изведнъж се появило

някакво момиче и ѝ наговорило неща от сорта на: „Ти си моят кумир!“ и „Толкова си красива!“, и „Откъде са ти обувките? Невероятни са!“ Кари била поласкана.

— Искам да ти стана първа приятелка — заявила Сиси с глас, който се галел в нея като котка. — Може ли да ти стана първа приятелка? Моля те!

— Виж...

— Сиси.

— Сиси — казала малко строго Кари. — Не се прави така.

— Защо?

— Защото съм в Ню Йорк от 15 години. От 15 години и...

— О! — плъоснала се на стола Сиси. — Но може ли да ти се обадя? Ще ти се обадя.

После се прехвърлила на друга маса, седнала, обърнала се и помахала.

След няколко седмици позвънила на Кари:

— Ела с нас в Маями.

— Мразя Маями. Никога няма да стъпя там! — отвърнала тя. — Ако пак ми се обадиш и споменеш за Маями, ще затворя.

— Много си смешна — казала Сиси.

В Маями Сиси и Каролайн отседнали у богати приятели на Каролайн от Тексаския университет. В петък излезли и се напили и Сиси преспала с един тексасец — Декстър. Но на другата вечер се ядосала, защото той ходел до нея, прегръщал я и се опитвал да я целуне, сякаш били гаджета или нещо подобно.

— Да се качим горе и да се чукаме — шепнел в ухото ѝ. Сиси не искала, затова престанала да му обръща внимание и той си тръгнал ядосан. След два часа се върнал с друго момиче.

— Здравсти — рекъл и ѝ помахал, когато минавал с момичето покрай хола на път за спалните. Там то му направило „чекия“. После слезли долу и Декстър много старателно и показно записал номера му.

Сиси избягала навън с викове и рев точно когато пристигнала Каролайн с кола под наем. Тя също викала и плачела. Попаднала била на Сам, който случайно бил в Маями и ѝ предложил да направят тройка с руса стриптийзърка, а когато Каролайн му казала: „Майната ти!“, блъснал я на пясъка на Южния плаж и рекъл:

— Излизах с теб само защото ни снимаха на купоните.

След две седмици Каролайн попадна в клюкарската рубрика „Шеста страница“ на „Ню Йорк поуст“. Отишла на купон в „Тънъл“, но портиерът не я пуснал и тя му се развикала. Мъжът се опитал да я отведе до едно такси, Каролайн го ударила и той я съборил на земята. На другия ден накарала издателя, при когото работеше, да се обади в „Тънъл“ и да поиска портиерът да бъде уволнен, а после позвънила на „Шеста страница“. Когато материалът излезе, купи 20 броя от вестника.

След това Сиси беше изгонена от апартамента, в който живееше с една юристка от Филаделфия — по-голямата сестра на нейна гимназиална приятелка. Тя й каза:

— Сиси, променила си се. Притеснявам се за теб. Вече не си добър човек и не знам какво да правя.

Сиси й се разкрещяла, че просто й завижда, и се пренесе на кушетката на Каролайн.

Горе-долу по същото време в една от клюкарските рубрики се появи неприятен материал за Кари. Тя се опитваше да не му обръща внимание, но тогава й се обади развълнуваната Сиси.

— О, Боже, ти си известна! — каза. — Споменават те във вестника. Видя ли?

Започнала да й чете, било ужасно и Кари й се развикала:

— Нека ти обясня нещо. Ако искаш да оцелееш в този град, никога не се обаждай на хората и не им чети лоши отзиви за тях. Правиш се, че не си ги забелязала. А ако те попитат, лъжеш: „Не, не чета такива глупости.“ Макар да не е така. Ясно? За Бога, Сиси, на чия страна си!

Сиси се разплакала и Кари затворила телефона, а после се почувствала виновна.

ОСТАТЪКА

— Ще те запозная с един мъж. Сигурна съм, че ще се влюбиш в него, но не бива — каза Каролайн на Сиси. И тя се влюбила.

Бен беше 40-годишен, бивш ресторантьор и организатор на купони, вече с два нещастни брака зад гърба си (всъщност още беше семеен, но жена му се беше върнала във Флорида) и с десетина

престоя в клиника за отказване от алкохол и наркотици. Беше известен в цял Ню Йорк — чуеха ли името му, хората поглеждаха нагоре и сменяха темата. След толкова пиене и смъркане на кокаин все още му беше останала частица от предишната му същност — на чаровен, забавен, красив мъж — и точно в нея се влюби Сиси. Дватама прекарвали два чудесни уикенда заедно, макар да не правили секс. После отишли на купон, той изчезнал и Сиси го намерила да се натиска на току-що пристигнала в града 16-годишна манекенка.

— Отвратителен си! — изкрещяла.

— Я стига! — рекъл той. — Трябва да ми позволиш да изживявам фантазиите си. Една от тях е да спя с 16-годишна.

Ухилил се, разкривайки ужасно развалени зъби.

На сутринта Сиси отишла непоканена у тях. Заварила тригодишната му дъщеря.

— Нося ти подарък — казала, все едно не се бе случило нищо. Подаръкът бил зайче. Сложила го на дивана и то се изпишкало няколко пъти.

Междувременно Каролайн практически се пренесе у Сам. Не освободи апартамента си, но прекарваше всяка вечер в неговия и винаги оставяше по нещо — обувки, парфюм, обици, блузи от химическото чистене, шест-седем различни крема за лице. Това продължи три месеца. Вечерта преди Св. Валентин той избухнал.

— Махай се! — рекъл. — Вън! — изкрещял задъхан.

— Не разбирам — казала Каролайн.

— Няма какво да разбираш — отвърнал. — Просто искам да се изнесеш заедно с нещата си! — Отворил прозореца и започнал да ги изхвърля навън.

Каролайн рекла:

— Да знаеш, че ще си отмъстя. — И го плеснала силно по темето.

Сам се обърнал:

— Ти ме удари — казал.

— Сам... — започнала тя.

— Не е възможно! Удари ме!

Отстъпил назад.

— Не се приближавай — рекъл. Протегнал предпазливо ръка надолу и взел котката.

— Сам — казала Каролайн и тръгнала към него.

— Назад! — извикал той. Хванал котката така, че краката ѝ сочели към нея, и я държал като щит. — Назад, казах!

— Сам, Сам — поклатила глава Каролайн. — Жалък си.

— Не мисля така — отвърнал Сам. Втурнал се в спалнята, гушнал котката в ръце. — Тя е вещица, нали, Пъфи? — попитал я. — Истинска вещица!

Каролайн направила няколко крачки към леглото.

— Не исках...

— Ти ме удари — казал той със странен хленчещ тон. — Никога не ме удряй. Не бий повече Сам.

— Добре... — съгласила се предпазливо тя.

Котката се отскубнала от ръцете му. Изтичала по пода.

— Мац, мац, ела — казала Каролайн. — Ела, мацко. Искаш ли млекце? — В спалнята заработил телевизор.

„БЕШЕ УЖАСЕН“

След многократни обещания Кари най-после се съгласи да вечеря със Сиси и Каролайн. В неделя. Единствената ѝ свободна вечер. Каролайн и Сиси седели в сепарето с кръстосани крака, бъркали питиетата си и изглеждали много елегантно. Каролайн говорела по мобилния си телефон.

— Работата ми налага да излизам всяка вечер — казала Сиси с отегчен глас. — Непрекъснато съм уморена.

Каролайн затворила телефона и погледнала към Кари.

— Канят ни на един купон. В центъра. С много манекени. Трябва да дойдеш и ти — рекла с тон, който предполагал точно обратното.

— Е, как са нещата? — попитала Кари. — Със Сам и...

— Всичко е наред — отговорила Каролайн.

Сиси запалила цигара и погледнала настрани.

— Сам разправяше на всички, че никога не е спал с Каролайн, макар хиляди хора да са ги виждали да го правят, и ние му изкарахме акъла.

— Разбрахме, че излизал с някакво момиче, което има разни болести, и аз му се обадох и казах: „Сам, моля те, обещавай ми като на приятелка, че няма да спиш с нея“ — поясни Каролайн.

— После ги видяхме в едно заведение.

— Ние се бяхме изтупали, а те бяха по анцузи. Отидохме при тях, поискаха ни цигара, а ние рекохме: „Цигара ли? Моля ви! Вземете си от келнера.“

— Седнахме на съседната маса. Нарочно. Те се опитваха да ни заговорят, но Каролайн не се отлепяше от телефона. Аз се поинтересувах: „Сам, как е онова момиче, с което те видях миналата седмица?“

— Той беше ужасен. Изпратихме му съобщение, което гласеше: „Херпес симплекс 19.“

— Има ли такова нещо? — попитала Кари.

— Не — отвърнала Сиси. — Не схващаш ли!

— Схващам — каза Кари. Помълчала около минута, палейки много бавно цигарата си, а после попитала: — Какво ви става?

— Нищо — отговорила Сиси. — Интересувам се единствено от кариерата си. Като теб. Ти си моят кумир!

След което с Каролайн погледнали часовниците си и се спогледали.

— Извинявай — каза Сиси. — Чакат ни на купона.

[1] Известна модна къща. — Б.пр. ↑

[2] Американска актриса, най-известна е с ролите си в телевизионни ситкоми. — Б.пр. ↑

17.

ЖЕГА В ГРАДА! ТУЗАРЯ Е ОБЗЕТ ОТ СЕКСУАЛНА ПАНИКА

МАНХАТЪНСКИЯТ ТИП ЛЯТНА ОМАРА ПРИЧИНЯВА ТРОТОАРНИ ФАНТАЗИИ, ПИЯНСКИ НОМЕРА,
НЕРВНИ СРИВОВЕ В СПАЛНЯТА И КОШМАРИ НА КЛИМАТИК

През август Ню Йорк е съвсем различен град. Сякаш си в южноамериканска страна с корумпиран диктатор пияница, небивала инфлация, наркокартели, прашни пътища, запушени водопроводи — където нищо не се подобрява, дъждът никога не пада.

Повечето нийоркчани не издържат психически на жегата. Обземат ги лоши мисли и лоши чувства. Те пък водят до лошо поведение, в което нийоркчани са спецове. Стават потайни. Гадни. Партньори се разделят. Събират се хора, които не би трябвало да са заедно.

Градът е нажежен. Температурата с дни наред не пада под 35 градуса. Народът е луднал.

В жегата не можеш да имаш вяра на никого, и особено на себе си.

В осем часа Кари е в леглото на Тузаря. Смята, че няма да се оправи. Всъщност е твърдо убедена, че няма да се оправи. Плаче истерично във възглавницата.

— Кари! Успокой се! Успокой се! — нарежда ѝ Тузаря. Тя се търкулва по гръб, а лицето ѝ е гротескна, петниста маска.

— Ще ти мине. Трябва да тръгвам на работа. Веднага. А ти ме задържаш.

— Няма ли да ми помогнеш? — пита Кари.

— Не — отговаря той, като пъха златните копчета в дупките на колосаните си ръкавели. — Трябва да си помогнеш сама. Измисли начин.

Кари се завива през глава и продължава да реве.

— Обади ми се след няколко часа — казва Тузаря и излиза. — Довиждане.

След две минути се връща.

— Забравих си табакерата — обяснява и я гледа, докато прекосява стаята. Тя е замлъкнала.

— Довиждане — казва Тузаря. — Довиждане. Довиждане.

Десети пореден ден на непосилна жегата и влага.

РИТУАЛЪТ НА ТУЗАРЯ В ЖЕГАТА

Кари прекарва твърде много време с Тузаря. Той има климатик. Тя също, но нейният не работи. Двамата си измислят кратък ритуал. В жегата. Всяка вечер в 11 ч., ако не са излезли заедно, Тузаря ѝ звъни.

— Как е при теб? — пита.

— Горещо — отговаря тя.

— И какво правиш?

— Потя се.

— Искаш ли да дойдеш да спиш тук? — пита пак той почти срамежливо.

— Да, защо не! — отвърща Кари. Прозява се.

След което се втурва из апартамента, профучава през вратата (покрай нощния портиер, който ѝ хвърля мръснишки погледи) и скача в такси.

— О, здрастии! — възкликва Тузаря, като ѝ отваря — гол. Казва го почти сънливо, сякаш е изненадан от пристигането ѝ.

Лягат си. Летерман или Лено. Тузаря има един чифт очила. Редуват се да гледат с тях.

— Мислиш ли да си смениш климатика? — пита той.

— Да — отговаря Кари.

— Новите струват към 150 долара.

— Знам. Каза ми.

— Просто невинаги може да спиш тук.

— Не се безпокой — уверява го тя. — Жегата не ме притеснява.

— Не искам да ти е горещо. У вас — отвърща Тузаря.

— Ако ме каниш просто от съжаление, по-добре недей — казва Кари. — Ще идвам само ако ти липсвам. Ако не можеш да спиш без мен.

— О, да, липсваш ми! Разбира се. Естествено, че ми липсваш — уверява я той. А след няколко секунди: — Имаш ли пари?

Кари го поглежда.

— Много — отвръща.

НЮБЪРТ ЛАНГУСТАТА

Горещото време ти действа особено. Разпускащо. Имаш чувството, че си полупиян. В горен Ийст Сайд хормоните на Нюбърт са се разлудували. Той копнее за бебе. През пролетта жена му Бел му заяви, че не иска да е бременна през лятото, защото няма да може да се покаже по бански. Сега пък твърди, че не може да забременее през лятото, защото не иска да ѝ се гади в жегата. Нюбърт ѝ напомня, че почти непрекъснато е на работа във високата си инвестиционна банка със стъклени зелени стени и климатик. Напразно.

А той по цял ден се разтакава по скъсани боксерки из апартамента им и чака агентът да позвъни с новини за романа му. Гледа телевизия. Прави си маникюр с тъпи инструменти. Звъни ѝ по двайсет пъти. Тя винаги отговаря любезно:

— Здравей, Пуки.

— Какво ще кажеш да си купя пинсети на „Ревлон“ от неръждаема стомана с изтънени краища?

— Чудесна идея! — отвръща Бел.

Веднъж по време на горещниците ѝ се налага да отиде на делова вечеря с клиенти. Японци. След много поклони и ръкостискания Бел и петимата мъже в тъмни костюми се отправят към „Сити краб“^[1]. Насред вечерята неочаквано се появява Нюбърт. Порядъчно пийнал. Облечен като за къмпинг. Решава да представи своя версия на популярен фолклорен танц. Натъпква джобовите на туристическите си шорти в цвят таки със салфетки. После, размахал две кърпи, прави няколко крачки напред и вдига високо крак, след това отстъпва и рита с другия назад. Добавя и два-три странични ритника, които, технически погледнато, липсват в оригиналния танц.

— О, това е съпругът ми — обяснява Бел на клиентите, сякаш случилото се е напълно в реда на нещата. — Много обича да се забавлява.

Нюбърт вади малък фотоапарат и започва да снима японците.

— Кажете „рангуста“ — подканя ги.

Кари е в новия ресторант „Лъо Зу“ и вечеря с тумба бегли познати, сред които е и новото лице на „Ит“ — Ра. Вътре има към три маси, претъпкано е, а на тротоара чакат хора. Някой непрекъснато им изнася бутилки бяло вино. Скоро на улицата се заформя купон. Горещото време е в началото си и хората още са любезни:

— Копнеех да те видя!

— Трябва да направим нещо заедно.

— Трябва да се виждаме по-често.

Кари говори с всички и не мрази никого. Поне веднъж няма чувството, че е ненавиждана.

Седи в ресторанта между Ра и импресариото му. От „Ню Йорк таймс“ непрекъснато ги снимат. Ра не говори много. Повече гледа, глади козята си брадичка и кима с глава. След вечеря двамата с Кари отиват у импресариото му, за да пушат. Какво друго да правят по това време на лятото, наред жегата? Цигарите са силни. Късно е. Ра и импресариото я изпращат до таксито.

— Намираме се в т.нар. зона — казва импресариото. Гледа я.

Кари си мисли, че всъщност разбира за какво говори жената, какво е „зоната“ и защо изведнъж са се озовали тук.

— Защо не дойдеш да живееш с нас в „зоната“? — пита Ра.

— Бих искала — отвръща тя сериозно, но същевременно си мисли, че трябва да се прибере.

Потегля към къщи, ала преди да пристигне, спира таксито.

Слиза и тръгва пеш. Продължава да мисли, че трябва да се прибере. В града е горещо. Тя се чувства силна. Като хищник. На няколко крачки пред нея върви жена. Облечена е в широка бяла риза, която е като знаме и я подлудява. Кари сякаш се превръща в помирисала кръв акула. Фантазира си как убива и изяжда жената. Това толкова ѝ харесва, че чак я плаши.

Жената не подозира, че я дебнат. Крачи по тротоара в пълно неведение и с леко олюляваща се походка. Кари си представя как разкъсва със зъби бялата ѝ мека плът. Сама си е виновна. Да вземе да поотслабне малко. Тя спира и си влиза в блока.

— Добър вечер, г-це Кари — поздравява я портиерът.

— Добър вечер, Карлос — отвръща.

— Всичко наред ли е?

— О, да, всичко е наред.

— Тогава лека нощ — пожелава й Карлос, като пъха глава през отворената врата на асансьора. Усмива се.

— Лека нощ, Карлос — усмива се в отговор Кари, разкривайки всичките си зъби.

„БЛУ ЕЙНДЖЪЛ“

Кофти е да си навън в жегата, но да си сам вкъщи, е още по-гадно.

Кити се размотава из големия апартамент на Пето авеню, в който живее с Хюбърт — 55-годишния си приятел актьор. Той прави повторен дебют. Снима филм в Италия с нашумял млад американски режисьор, а после ще отиде в Лос Анджелис за пилотен епизод на телевизионен сериал. След няколко дена тя заминава при него в Италия, след което двамата ще отлетят за Л. А. Кити си мисли: „Аз съм на 25 години. Твърде млада съм за това.“

В пет часа телефонът най-после иззвънява.

— Ало, Кити? — Мъжки глас.

— Даааа?

— Там ли е Хюбърт?

— Нееее.

— О, обажда се Даш.

— Даш? — пита леко объркана тя. Това е импресариото на Хюбърт. — Той е в Италия — добавя.

— Знам — отговаря Даш. — Поръча ми, като дойда в Ню Йорк, да ти звънна и да те изведе някъде. Притесняваше се, че може да си самотна.

— Разбирам — казва тя. Ясно ѝ е, че Даш лъже, и е поласкана.

Срещат се в десет часа в „Бауъри“. Пристига и Станфорд Блач. Той е приятел на Даш. Всъщност с кого ли не е приятел!

— Станфорд — започва Даш. Обляга се назад. — Кажете някое ново заведение. Искане повереницата ми да изкара страхотна вечер. Струва ми се, че ѝ е скучно.

Двамата се споглеждат.

— Аз обичам да ходя в „Блу ейнджъл“ — отговаря Станфорд. — Но пък моят вкус е по-особен.

— Да вървим — предлага Даш.

Клубът е някъде в Сохо. Влизат и се озовават в долнопробно заведение с шперплатова естрада за танцьорките.

— Това лято на мода са долнопробните заведения — пояснява Станфорд.

— О, моля те, аз ги обикалям от години — възразява Даш.

— Знам. Ти си способен, както говориш по телефона в колата си, да кажеш: „Бихте ли изчакали? Тъкмо ми правят «свирка» на «Палисейдс Паркуей» и всеки момент ще свърша“ — отвърща Станфорд.

— Само на бул. „Сънсет“ — поправя го Даш.

Сядат точно пред естрадата. След малко се появява една жена. Носи букет маргаритки, които сякаш е набрала от пукнатина в тротоара. Чисто гола е. Слаба, а с целулит.

— Нещо не е наред, щом такова слабо момиче има целулит — прошепва Кити в ухото на Даш.

Той я поглежда и ѝ се усмихва снизходително. „Добре де, ще го понеса“, мисли си тя.

Жената взема боа от пера и започва да танцува. Къса листенцата на цветята. Цялата е потна. Ляга и се търкаля по мръсната естрада, а когато става, по тялото ѝ са полепнали кокоши пера, назъбени листенца и пръст. После разтваря крака в лицето на Кити. Тя има чувството, че е доловила миризмата ѝ, но си мисли: „Добре де, ще го преживея!“

Излизат две лесбийки. Подхващат номера си. Дребната стене. По-едрата започва да я души. Кити вижда изпъкналите вени по врата ѝ. Не е трик. „Това е порноклуб!“, мисли си. Станфорд си поръчва още една чаша бяло вино.

Едрата жена грабва косата на дребната и я дърпа. Кити се пита дали не трябва да направи нещо. Косата пада, оказва се, че е перука, а истинската е подстригана съвсем късо.

— Край на шоуто! — заявява Даш. — Да си вървим.

Навън още е горещо.

— Какво беше това, по дяволите! — възкликва Кити.

— А ти какво очакваше? — пита Даш.

— Довиждане, Кити — казва самодоволно Станфорд.

СРИВЪТ

Към десетия ден от горещниците Кари беше вече твърде привързана към Тузаря. Даже прекалено. И тогава получи нервен срыв. Вечерта започна добре. Тузаря излезе сам на делова вечеря. Отначало нямаше никакъв проблем. Кари отиде у приятелката си Миранда. Щяха да седят на хладно и да гледат на видео откъси от „Абсолютно великолепно“. Но си наляха питие. После Миранда се обади на наркопласъора си. И се почна. Не бяха се виждали известно време, тъй като Кари беше твърде заета с Тузаря, и Миранда я подхвана.

— Искам да се срещна с него. Защо още не съм го виждала? А ти къде беше се загубила? — После пусна бомбата. Каза, че познавала някакво момиче, което ходело с Тузаря през първия месец от връзката му с Кари.

— Мисля, че са излизали само веднъж — възрази тя.

— Напротив. Срещали са се няколко пъти. Ня-кол-ко! Ето защо не ти се обадих цял месец. Чудех се дали да ти кажа, или не.

— Това е кофти — заяви Кари.

На другата сутрин лежеше в леглото на Тузаря и се опитваше да реши какво всъщност иска. Струваше ѝ се, че животът ѝ беше се променил, но дали беше така? Мисли си: Още не съм омъжена. Още нямам деца. Ще имам ли някога?

Кога?

Това е зоната на Тузаря, мисли си още Кари. Зоната на Тузаря.

Следобед Тузаря ѝ праща цветя. Картичката гласи: „Всичко ще се оправи. Обичам те: Тузаря.“

— Защо ми изпрати цветята? — попита го по късно тя. — Беше много мило.

— Искан да знаеш, че си обичана — отговори той.

След няколко дена отидоха за уикенда в къщата му в Уестчестър, където Тузаря играеше голф. Той тръгва рано сутринта. Кари става късно, прави кафе. Излиза навън и се разхожда из двора. Стига до края на улицата. Връща се. Влиза в къщата и сяда.

„Какво ще правя сега?!“, мисли си и се опитва да си представи Тузаря на игрището, как запраща топките на невероятни разстояния.

[1] Морски ресторант на „Парк авеню“. — Б.пр. ↑

18.

КАК ДА СЕ ОМЪЖИШ В МАНХАТЪН — ПО МОЯ НАЧИН

Преди няколко месеца в „Ню Йорк таймс“ се появи съобщение, че Синди Раян (измислено име) се е омъжила. То не беше особено интересно или необичайно, освен за хора като мен, които я познавах, но бяха загубили връзка с нея, и за които новината беше потресаваща. Синди се е омъжила! На 40 години! Това си беше достойно за подражание.

Разбирате ли, Синди беше от онези нюйоркчанки, които се опитват да се задомят с години. Познаваме ги. От десет години четем за тях — те са привлекателни (не непременно красиви) и сякаш всичко им се удава. Освен да се омъжат. Синди продаваше рекламно пространство в списание за коли. Разбираше от стереоуредби. Беше едра като мъж. Стреляше и пътешестваше (веднъж на път за летището ѝ се наложило да фрасне пиян таксиджия, да го метне на задната седалка и да се закара сама). Не беше особено женствена, но не страдеше от липса на мъже.

Ала годините ѝ напредваха и когато се засичахме на коктейл у някой стар приятел, тя забавляваше и мен, и компанията с истории за „единствения“, който ѝ се изплъзнал. Яхтсменът. Прочутият художник, който не можел да го вдигне без навряна в задника четка. Президентът на фирма с пантофи във формата на мишки.

И нямаше начин да я погледнеш и да не изпиташ смесица от възхищение и отвращение. Тръгваш си с мисълта, че тя никога няма да се омъжи. Освен за някой скупчен банков директор от Ню Джърси. Пък е и прекалено стара.

Прибираш се и си лягаш, но споменът за Синди не те напуска. Накрая не издържаш, звъниш на приятелките си и гадничко заявяваш: „Скъпа, ако стана като нея, застреляй ме.“

Но знаеш ли какво? Не позна. Синди се омъжи. Не си е представяла, че ще свърже живота си точно с такъв тип човек, но е щастлива от всякога.

Време е. Време е да престанем да се оплакваме, че мъжете не струват. Време е да престанем да проверяваме телефонния си секретар на всеки половин час дали не ни е търсил някой мъж. Време е да престанем да се съпоставяме с Марта Стюарт и неудачите в личния ѝ живот, нищо че я гледаш на корицата на „Пийпъл“.

Да, най-после е време да се омъжиш, и то в Манхатън. А най-хубавото е, че това е възможно. Така че спокойно! Имаш много време. Марта, обърни внимание.

ТРИ КАШМИРЕНИ ПУЛОВЕРА

Дъждовен есенен уикенд. Кари и Тузаря са в любимия си ресторант в Бриджхемптън. Пълно е, което е досадно, а оберкелнера, който винаги им намира маса, го няма. Така че двамата обядват на бара, глава до глава. Уж щяха да направят пак като на рождения ден на Тузаря — да поръчат четири блюда като в китайски ресторант.

Но той иска да яде същото като Кари, така че накрая просто им сервират двойни порции.

— Нали не възразяваш? — пита Тузаря.

— Не, не възразявам — отвърща тя с онзи смешен бебешки глас, с който вече си говорят непрекъснато помежду си. — Аз много уморена.

— И аз уморен — казва Тузаря с бебешкия глас. Перва я леко е лакът. После я ръгва. — Би-бип!

— Ей! — възпротивява се Кари. — Ето границата. Не я преминавай.

— Внезапна смърт — изръмжава той, като се навежда и забива вилицата си в нейните спагети.

— Ще ти дам аз една внезапна смърт! — заканва се Кари.

— Хайде де, удари ме — подканя я Тузаря, тя го удря по ръката, а той се смее.

— Ето ви и вас. — Обръщат се, а пред тях е Саманта Джоунс сякаш с три кашмирени пуловера, увити около врата ѝ. — Реших, че ще ви намеря тук — пояснява.

Тузаря казва:

— Аха.

Двамата не се разбират особено. Веднъж, когато Сам попита защо, Кари ѝ обясни, че тя винаги се държи гадно с нея и Тузаря не одобрява. Сам изсумтява:

— Мисля, че и сама можеш да се погрижиш за себе си.

Сега заговорва за филми и Кари няма избор — и тя подхваща същата тема. Тузаря не обича да говори за филми. На Кари ѝ се иска Сам да си тръгне, за да могат с Тузаря да обсъдят любимата си нова идея — един ден да се преместят в Колорадо. Мрази се, задето мечтае Сам да си отиде, но понякога, когато си с мъж, е така, не можеш да се удържиш.

ДЕБИЛИ, КРЕТЕНИ И НЕУДАЧНИЦИ

— Дейвид П. го направи — казва Трудите. Тя е главен редактор на момичешко списание. На 41 години е, но понякога с огромните си сини очи и черна коса има вид на 16-годишно сладурче.

Обляга се на стола си и посочва към отрупана със снимки лавица.

— Викам им „Трудите и...“ — пояснява. — Това са всички неудачници, с които съм излизала. Обичам да класифицирам нещата.

Специализирала се бях в двегодишните връзки. Какво ли не правех, за да се получи! Семейна терапия. С часове обсъждах проблема с обвързването. Борех се. И тогава осъзнах, сега ли се какво? Няма аз да променя 41-годишен мъж женомразец. *Това не е мой проблем!*

Поставих си срок. Казах си: трябва да се омъжа, преди да навърша 40 години. Ходех с Дейвид П. Той беше 50-годишен и нечестен. Предупредих го, че искам да се омъжа. Дейвид все си измисляше оправдания. Заблуждаваше ме. „Хайде да отидем до Китай и когато се върнем, ще решим“, обещаваше. А във Венеция, в Грити Палаче, в една от стаите с дървени капаци, които се отварят към Гранде Канале, рече: „Разбери. В Манхатън няма да намериш мъж, който да иска да се ожени. Така че защо не продължим по този начин до безкрай?“ Тогава го заряхах.

Като се върнала в САЩ, Трудите изровила старите си адресници и се обадила на всички свои мъже, с които някога се била запознала в Манхатън.

— Да, на всички. И на тези, които бях пренебрегнала, за които бях решила, че са дебили, кретени, неудачници или че нямат достатъчно коса.

— В списъка беше и името на съпруга ми — на последно място — пояснява тя. — Помня, че си помислих: ако и с него не стане, какво ще правя?! (Разбира се, че скромничеше. Нюйоркчанката винаги знае какво да прави.) В действителност беше вечеряла три пъти с бъдещия си съпруг (тогава още не знаела, че е такъв), след което той заминал за три месеца в Русия. Било началото на лятото, Трудни заминала за Хамптън и съвсем забравила за него. Всъщност започнала да ходи с други двама мъже.

Усмива се и се вглежда в ноктите си.

— Е, той се обади в края на лятото и пак започнахме да излизаме. Но работата е там, че трябва да си готова да си тръгнеш по всяко време. Трябва да тропнеш с крак. Мъжете не бива да си мислят, че си нещастна, страдаща женичка, която не може без тях. Защото не е вярно. Можеш.

Когато става дума за брак с мъж от Манхатън, се прилагат две правила.

— Трябва да си мила — казва Лиса, 38 години, кореспондентка на телевизионно новинарско предаване.

Но същевременно, добавя Брита, фоторепортерка, „нищо не бива да им се разминава“.

За тези жени възрастта е предимство. Ако си оцеляла сама в Ню Йорк до 35–39 години, много по-вероятно е да знаеш как да получиш това, което искаш. Така че, когато такава нюйоркчанка си набележи някой мъж за потенциален съпруг, обикновено той почти няма шансове да се откачи.

— Обучението трябва да започне от първия ден — казва Брита. — Отначало не знаех, че искам да се омъжа за съпруга си. Знаех само, че го искам и че бих направила всичко необходимо да го задържа. Знаех и че ще успея.

— Не бива да си като глупавите момичета, които си търсят само богати съпрузи — продължава. — Трябва да си и малко пресметлива. Винаги да очакваш повече, отколкото притежаваш. Да вземем например Бари (съпруга ѝ). Колкото и да не му беше приятно, той не искаше типична жена, която да му позволява да си развява байрака.

Сега би бил манна небесна за всяка жена. Той е умен, готин, готви и чисти. Обаче знаеш ли, адски противно му беше.

Преди да срещне Бари, Брита е била от типа жени, които са способни да изпратят кавалера си до гардероба за цигари и докато не гледа, да избягат с друг през задния вход.

— Веднъж се обадох на Бари от върха на планината в Аспен и десет минути го ругах, защото щеше да празнува Нова година с друга. Разбира се, познавахме се само от месец, но все пак... След това той почти не създаваше проблеми, освен в два малко неприятни случая.

Бари обичаше да се заглежда по жени и понякога се оплакваше, че се чувства ограничен, особено след като Брита се пренесе при него.

— Първо, винаги се стараех да ни е забавно — казва тя. — Готвех. Двамата наддадохме 14 кг. Заедно се напивахме. Гледахме се как всеки се напива. Грижехме се един за друг, когато повръщяхме.

Трябва да го изненадваш. Веднъж, като се прибра, Бари завари апартамента целия в свещи, а аз му поднесох подгрята в микровълновата фурна вечеря. Карах го и да облича мои дрехи. Но мъжете не бива да бъдат изпускани из очи. Съжалявам, но те прекарват 80 процента от времето си далеч от теб. Когато сте заедно, могат да ти обръщат внимание. Защо да бройкат други жени, докато вечерят с теб? Веднъж, когато очите му играеха, така ударих Бари по главата, че едва не падна от стола. Казах му: „Прибери си езика в устата и опашката между краката и си довърши вечерята.“

Как да го задържиш обаче, е друга история.

— На тукашните жени не им пука дали мъжът е семеен, или сгоден — казва Брита. — Пак го преследват. Трябва непрекъснато да си нащрек.

Понякога Тузаря сякаш се вглъбява в себе си и е с хората само телом. Дружелюбен е с всички. Май подходящата дума е „приветлив“. Винаги изтупан. Бели маншети. Златни копчета. Тиранти в тон (макар че почти никога не сваля сакото си). Когато е в това състояние, не е лесно. Кари невинаги се разбираше с хора, които смяташе за твърде консервативни. Не знаеше как. Беше свикнала всички да пият и да вземат наркотици (или да не вземат). Тузаря се вбесяваше, когато тя правеше скандални изявления от сорта на: „Не нося бельо“, макар да

носеше. Кари на свой ред мислеше, че той е твърде дружелюбен с другите жени и особено с манекенките. Когато излизаха, някой фотограф току казваше:

— Може ли? — и му правеше знак да го снима с манекенка, което беше обидно.

Веднъж една му седна в скута, а Кари се обърна и рече:

— Тръгвам си — с доста ядосано изражение на лицето.

— Стига! — каза Тузаря.

Тя погледна към манекенката.

— Извинете, но седите в скута на гаджето ми.

— Почивам си. Само си почивам — отвърна момичето. — Има голяма разлика.

— Трябва да се научиш да го приемаш — заяви Тузаря.

ДА ОГЛЕДАШ, ПРЕДИ ДА КУПИШ

Ребека, 39-годишна журналистка, която се омъжи миналата година, си спомня как намерила телефон на друга жена между визитките на приятеля си банкиер.

— Набрах го и направо попитах кучката какво става — казва тя. Разбира се, жената признала, че гаджето на Ребека я поканило на вечеря. Обезумях. Не й се развивах, но се държах като героиня от вечерна сапунена опера. Казах й да стои по-далеч от него и да не му се обажда повече. Тя рече: „Той е много готин. Бъди мила с него.“ Аз й отвърнах: „Като е толкова готин, защо ти се е обадил, след като живее с мен?“ После позвъних на него. Имаше нахалството да ми се разсърди, задето съм се „бъркала в личния му живот“. Заявих му: „Едно да ти е ясно, приятел. Когато ходиш с мен, нямаш личен живот.“ Около два дена след това мислех, че всичко е свършило. Но го преодоляхме и след три месеца той ми направи предложение.

Има и други методи. След като Лиса ходила два месеца с бъдещия си съпруг Робърт, той започнал да нервничи.

— Какво ще кажеш, ако излизам и с други? — попитал.

— Ще кажа, че трябва да огледаш, преди да купиш — отвърнала най-спокойно тя. — Как иначе ще ме оцениш? Не съм надзирателка.

Това съвсем го слисало.

— Важно е самоуважението — пояснява Лиса. — Мъжете трябва да усещат, че има определени граници и че не всичко ти минава.

Често срещан проблем, когато живееш с мъж преди брака, е, че си трае и не ти прави предложение. Той може да се реши много бързо.

— Чух интересна история — започва Трудн. — Жена живее с мъж от година. Една сутрин се събужда. „Ще се оженим ли?“ Той казва „не“. „Тогава се изнасяй.“ Същия уикенд ѝ направил предложение.

— Една от най-големите грешки на жените е, че не поставят въпроса за брака още в началото — заявява Лиса.

ТРЕБВА ДА СИ ТРЪГНА

Не издържам, мисли си Кари, като се събужда на сутринта. Лежи и гледа Тузаря; докато той не отваря очи. Вместо да я целуне, става и отива в банята. Край, казва си тя.

Когато Тузаря се връща в леглото, Кари започва:

— Знаеш ли, мислех си...

— Да? — пита той.

— Ако не ме обичаш безумно и не си луд по мен, ако не смяташ, че съм най-красивата жена, която си виждал през живота си, по-добре е да си тръгна.

— Аха — казва Тузаря.

— Да, няма проблем.

— Добре — съгласява се той някак предпазливо.

— Еееее... това ли искаш?

— А ти искаш ли го? — пита Тузаря.

— Всъщност не. Но искам да съм с човек, който ме обича — отговаря тя.

— Е, сега не мога да ти дам никакви гаранции. Но на твое място бих поостанал да видя какво ще се случи.

Кари ляга по гръб на възглавниците. Неделя е. Тъпо ще е да си тръгне. Какво ще прави цял ден?!

— Добре — съгласява се. — Но временно. Нямам цяла вечност на разположение. Вероятно скоро ще умра. Може би след петнайсетина години. — Пали цигара.

— Добре — казва Тузаря. — А междувременно би ли ми направила кафе? Ако обичаш.

Наоми, която се омъжи миналата година на 37 години, е президент на рекламна агенция и типична нюйоркчанка.

— Ходила съм с най-различни мъже — с всякакви форми и калибри. Но един ден се появи най-подходящият и се оказа пълна противоположност на това, което винаги съм мислела, че искам. — С други думи, не бил прословутият отрицателен герой.

На 35 години Наоми веднъж чакала такси на Мадисън авеню, с костюм и обувки на високи токчета, когато покрай нея профучал дългокос мотоциклетист, без да я огледа.

— Изведнъж изгладнелите измъчени артистични натури престанаха да ми се струват толкова привлекателни — казва тя. — Все аз плащам в ресторанта.

Кари отива на представяне на книга в музей и води Сам. Не я е виждала от известно време. Нито пък някоя друга приятелка, защото май непрекъснато е с Тузаря. И двете са с черни панталони и с черни оригинални кожени ботуши и когато се приближават до стълбите, по тях слиза З. М., медийният магнат, за да се качи в колата си.

Засмива се.

— Чудех се кои са тези жени, дето тропат по тротоара.

— Не тропаме — сопва се Сам, — а си говорим.

Шофьорът му е отворил вратата на лимузината.

— Обади ми се някой път, а? — казва З. М.

— Ти се обади — отвръща тя и се досещаш, че никой няма да звънне.

Сам въздиша.

— Е, как е Тузаря?

Кари започва да хъмка и да се покашля, подхваща познатото „ами не знам“, смятат да отидат в Аспен, той намеква другото лято да си вземат къща заедно, но тя му няма голямо доверие и...

— Я стига! — прекъсва я Сам. — Де да имах и аз гадже! Да можех да си намеря мъж, с когото да искам да прекарвам почивните дни!

В Ню Йорк има една съществена разлика между жените, които се омъжват, и другите.

— Най-важното е да преодолееш себе си — пояснява Ребека. — Да превъзмogneш идеята, че трябва да се омъжиш.

— Аз сведох изискванията си до три качества — казва Труд. — Умен, преуспял и мил.

Те освен това не вярват, че няма да се омъжат.

— Винаги смятах, че може да мине много време, но ще се случи — продължава Труд. — Иначе би било ужасно. Защо да не се омъжа?!

Но Манхатън си е Манхатън.

— Трябва да разбереш, че в Ню Йорк е ужасно трудно да попаднеш на подходящи мъже, а и да ги подготвиш за брак — казва Лиса. — Ергените обикновено не общуват с брачни двойки. Не са свикнали с идеята за домашен уют и семейство. Ето защо си длъжна да ги настроиш.

ИЗЛЪЧВАЙ УЮТ

Кари и Тузаря отиват на благотворителна вечер в стар театър и прекарват чудесно. Кари е с прическа. Напоследък май й се налага непрекъснато да е с прическа и като каже на фризьора си:

— Не мога да си позволя това.

Той отвръща:

— Не можеш да си позволиш да не го направиш.

На вечерята Тузаря се понася към масата с пурата си и размества картичките с имената им така, че да седят един до друг, с думите:

— Не ми пука.

Цяла вечер се държат за ръце и един светски хроникьор се приближава и казва:

— Неразделни както винаги.

Следва прекрасна седмица, но после Кари я прихваща нещо. Може би защото са ходили на вечеря у негови приятели и там имало хора с деца. Тя карала с тях пластмасови колички по улицата, но едното непрекъснато падало от своята. Излезли родителите им и се развикали да се приберат в къщата. Не било честно, защото на децата им нямало нищо.

Кари решава пак да поизтезава Тузаря.

— Смяташ ли, че сме близки? — пита, преди да заспят.

— Понякога — отвърща той.

— „Понякога“ не ми е достатъчно — тросва се Кари. Продължава да го тормози и Тузаря накрая я моли да го остави да спи. Но когато се събужда рано сутринта, не се е отказала.

— Защо го правиш? — пита той. — Защо не си мислиш за хубавите моменти? Например от миналата седмица.

Минава покрай леглото.

— О, какво тъжно лице! — казва и на нея ѝ иде да го убие.

— После ще поговорим за това, обещавам — уверява я Тузаря.

— Не знам дали ще има „после“ — отвърща тя.

Лиса беше на многолюден купон в чест на известна публицистка (ще я наречем Синди) в градска къща на Източна 50-а улица. Придружава я съпругът ѝ — красив мъж, занимаващ се с някакъв бизнес. Между глътки розова маргарита тя обяснява:

— Когато най-сетне реших да се огледам за съпруг, опитах се да се сетя къде съм срещала мъже. Не в „Бауъри“, а по купони в къщи. Така че си метнах мрежата. Не пропуснах купон в нечий апартамент. Когато се запозная с мъж, правилото ми е: на първите няколко срещи — никакви големи купони. Това е самоубийство. Не се издокарвай. Не се старай да правиш впечатление. Не оглеждай стаята с преценяващ поглед. Мъжете искат да се чувстват удобно. Трябва да излъчваш уют. Говори им какви личности са, защото представата на повечето мъже за себе си е закърняла на 14-годишната им възраст.

В кабинета си Трудни кимва към бюрото, на което има голяма снимка на къдрокос мъж, облегнат на плажна дюна.

— Съпругът ми е истинска находка. Той действително ме разбира. Попаднеш ли на подходящия човек, после е лесно. В семействата с твърде много разпавии и драми нещо куца. Мъжът ми не спори с мен. Почти никога не се кара. В 99 процента от случаите е съгласен, а в редките моменти, когато иска да се наложи, аз отстъпвам.

После изведнъж всичко се оправя, което е странно.

Тузаря се обаждат.

— Какво правиш?
— Нали знаеш с какво обичам да се занимавам понякога — казва
Кари. — Пиша разказ.
— За какво?
— Помниш ли идеята ни един ден да се преместим в Колорадо,
да отглеждаме коне и т.н.? За това пиша.
— О! — възкликва Тузаря. — Хубава история!

19.

МАНХАТЪНСКИ МАЙКИ ПСИХАРКИ СЕ ПОБЪРКВАТ ПОКРАЙ ДЕЦАТА СИ

Тузаря се обажда от Китай съвсем леко раздразнен. Експресната куриерска служба, по която е изпратил багажа си, го е загубила и сега той седи в хотелската си стая по джинси и риза и няма чисто бельо.

— Ако се беше случило преди пет години, щеше да има уволнени — казва. — Но съм се променил. Това е новото ми аз. Ако не ме приемат по мръсни джинси, майната им.

— Знаеш ли — съобщава му Кари, — обади се приятелят ти Дерик. Каза, че Лора искала да забременее, а той не, затова всяка вечер се преструвал, че свършва, а после лъскал бастуна в банята. А тя всяка вечер гледала „Ти и твоето бебе“ на видео.

— Ама че работа! — казва Тузаря.

— Не бил съгласен, защото още не бил напреднал достатъчно в кариерата, за да си позволи деца.

— А ти как си? — пита той с напевен глас.

— О, добре съм — отвърща мрачно Кари. — Струва ми се, че съм бременна.

— Бебе. Ще си имаме бебе — казва Тузаря.

Кари не знае какво да мисли.

Разбирате ли, странни неща се случват с нийоркчани, когато им се родят деца. Някои родители си остават нормални. Но други определено не. Те леко откачат. Да вземем цялата тази енергия и агресивност, затворени телефони и нерешени проблеми, съпътстващи кариерата на човек, и да ги приложим мислено върху дете. Когато стане дума за деца, досега избивалите неврозата си в градинарство нийоркчани може направо да полудеят.

Това веднага си пролича, когато Кари отиде на ранен обяд в Сохо у приятелите си Пакард и Аманда Дийл. Пакард и Аманда (нормална) са родителите на Честър, който маршируваше из мансардата им и биеше пода с чадър. Една майка (не толкова нормална) не можа да се въздържи и посочи, че си играел сам вместо в компания, но това било естествено, тъй като е едно дете и от него не се очаквало да поделя играчките си засега.

Като повечето внезапно сдобили се с деца семейства Пакард и Аманда неусетно се обкръжиха с цяла група нови приятели, които също имаха деца. Как се случва това? На някое събиране за ранен прием в детски ясли ли са се запознали? Или те винаги са им били приятели, но тъй като са с деца, са държали сем. Дийл в резерв, докато не ги настигне? Сред новите приятели са Джоуди — която настояваше да ѝ подаряват само бели бебешки дрехи, защото смята, че боята ще причини кожна алергия на детето ѝ; Сузан — тя не разрешава на бавачките да си слагат парфюм, защото не иска, като се прибере, детето ѝ да мирише на нечий друг (евтин) одеколон; и Мариан — тя пък уволняваше детегледачките нарочно, докато накрая не ѝ се наложи да напусне работа и сама да се грижи за бебето си.

Не само майките се държат по този начин. Не намирате ли, че не е много нормално бащи и синове да ходят облечени в еднакви спортни якета със съответстващи предпазни каски? Или баща да заявява, танцувайки из кошарката на сина си, хванал ръчичките му в своите, и мляскайки го непрекъснато по главичката (ако е възможно двегодишно дете да изглежда засрамено, това беше):

— Трябва само да си направиш едно такова и да си вземеш 3–4 години отпуск.

Естествено има известна разлика между това да си луд по детето си и да си просто луд. В екстремната си форма определен вид родителско поведение в Ню Йорк може да се опише само с една дума — „психарско“. Не знаеш кой ще бъде поразен или под каква форма, но по думите на Пакард:

— Това не е любов или обич, а мания.

„АЛЕКСАНДРА!“

Кари седеше на дивана в мансардата и говореше със съвсем обикновена на вид жена. Бека имаше права руса коса и дълъг тънък

нос от онези, които те навяват на мисълта, че могат сами да смучат картини от чашата. Току-що се беше пренесла в нов апартамент на Източна 70-а улица и обясняваше преимуществата и недостатъците на интериорните дизайнери...

— Една приятелка нае дизайнер и той купуваше като луд. Беше ужасно! — Но внезапно бе прекъсната от петгодишно момиченце с рокля с воали и черна панделка на главата.

— Мамо, дай ми да суча — поиска то.

— Александра! (Защо напоследък не чуваш друго детско име, освен Александър или Александра?!) — прошепна отчетливо Бека. — Не сега. Иди да гледаш видео.

— А на него как му дават? — каза детето и посочи една жена в ъгъла, която кърмеше бебето си.

— Той е малък. Съвсем мъничко бебенце — обясни майка ѝ. — Вземи си сок.

— Не искам сок — възрази Александра. Практически беше сложила ръце на хълбоците си.

Бека повдигна очи. Стана и взе момиченцето в скута си. То веднага започна да дърпа блузата ѝ.

— Още... ли я кърмите? — попита колкото се може по-учтиво Кари.

— Понякога — отвърна Бека. — Съпругът ми искаше да имаме друго дете веднага, но аз не. Толкова е трудно да гледаш дете в Ню Йорк. Нали, малко чудовище?

Погледна дъщеря си, която си смучеше пръста и се взираше в майка си в очакване да се разкопчае. После се обърна към Кари и я изгледа злобно.

— Искам да суча. Искам да суча — каза.

— Хайде, Александра, да отидем в банята — рече Бека — Крайно време е да те отбия, нали?

Момиченцето кимна.

Бека не беше единствената майка от гостенките, която не можеше да установи нормални отношения с детето си. В спалнята Джули дребничка тъмнокоса управителка на ресторант, беше клекнала до шестгодишния си син Бари. Той е очарователно дете, което страшно много прилича на майка си с тъмните си къдрици. Но не изглеждаше

щастлив. Притискаше се до Джули и не се отлепяше от нея, когато някой я заговореше.

— Остави ме! Толкова си досаден! — каза му тя, но не се отдели от него.

Бари не играеше с другите деца, нито пък позволяваше на майка си да говори с възрастните. По-късно Кари разбра, че двамата винаги се държали така. Ходели на гости, понякога само за възрастни, но говорели единствено помежду си. Кари разбра също, че Джули държала дюшек в стаята на Бари и най-често нощувала там. Съпругът ѝ спял в съседната стая. Двамата смятали да се разведат.

— Е, това е напълно нормално — каза Джанис, корпоративна юристка и една от малкото майки психарки, които не се срамуват да го признаят.

— Обичам сина си — продължи. — Анди е на 11 месеца и е бог. Всеки ден му го повтарям. Оня ден го заварих да си лежи в кошчето и да вика: „Аз, аз, аз.“

— От 30-годишна възраст се мъча да забременея — поясни. — И когато най-после го родих (сега е на 36 години), рекох си: „Това е призванието ми в живота. Аз съм майка.“ Не исках да се връщам на работа, но, честно казано, след три месеца осъзнах, че трябва. Твърде често сме заедно. В парка подскачам пред него — бавачките ме мислят за луда. Целувам го по хиляда пъти на ден. Нямам търпение да се прибера, за да го изкъпя. Телцето му ме подлудява. Към никой мъж не съм хранела такива чувства.

Джанис каза още, че забележела ли Анди да поглежда играчка на друго дете, трябвало да излезе и да му купи същата. Веднъж ѝ се сторило, че харесал т.нар. бебешка въртележка. Намерила я чак на 14-а улица и тичала с нея на главата, защото не успяла да хване такси, а нямала търпение да му я занесе.

— Хората буквално ме сочеха с пръст — обясни. — Всички ме мислеха за луда. А като се прибрах и му я дадох, той се разплака.

Защо се държи така?

— Защото сме в Ню Йорк — отвърна. Сви рамене. — Тук всички се съревноваваме. Старая се синът ми да има колкото другите, че и повече. Пък и винаги съм искала момче. Синовете се грижат за майките си.

НАБЛЮДАТЕЛНА КАМЕРА ЗА БАВАЧКИ

С други думи, след дългогодишно общуване с мъже, които не желаят да се обвържат и са ненадеждни, синът се превръща в заместител.

— О, да — каза Джанис. — Мъжете са ненадеждни. Не можеш да имаш доверие на човек, с когото нямаш кръвна връзка.

— Съпругът ми сякаш е втора ръка човек — продължи тя. — Бях луда по него, но се роди детето. Сега, ако мъжът ми ме помоли да му дам диетична кола, казвам му да се разкара.

Междувременно наред мансардата се беше събрала малка съсредоточена тълпа. Пред нея се клатушкаше дребничко момиченце с розова балетна пачка и палци.

— Брук настоя да й сложа балетния екип. Не е ли очарователна? — каза висока сияеща жена. — Като се опитах да й обуя гащички, тя се разрева. Знаеше. Знаеше, че днес трябва да е облечена като балерина, за да изнесе представление, нали, кукличке? Нали, кукличке?

Жената се наведе, притиснала ръце до гърдите и накривила глава, а замръзналото ѝ в широка фалшива усмивка лице се спря само на сантиметри от детето. После започна да прави странни движения с ръцете.

— Дай целувка. Дай целувка — настоя.

Момиченцето поднесе със съсредоточена усмивка ръчичката си до устата и духна през пръстите си. Майката изкрещя от радост.

— Прави и реверанс — обясни Аманда на Кари с леко подигравателен тон. — И разни други номера. Майка ѝ уреди да я снимат за корицата на едно бебешко списание и оттогава откачи. Колкото пъти ѝ се обадим, все бързат за прослушване. Брук е записана в модна агенция. Сладка е, но...

Точно тогава влезе друга майка, хванала за ръка двегодишно момченце.

— Виж, Гарик, маса. Маса, Гарик. Кажи „маса“. Какво правим на масата? Храним се, Гарик. На масата се храним. Как се пише „маса“? „Ма-са.“ Гарик, килим. Гарик. „Ки-лим“, „килим“, Гарик...

Аманда започна да прави лучен сос.

— Извинете — каза Джорджия — жена в кариран костюм. — Лучен сос ли? Пази го от децата. От солта и мазнините се оглупява.

Това обаче не ѝ попречи да си топне пръста в ужасния „буламач“ и да го облизе.

— Били ли сте в салона „Сътън“? — попита Джорджия. — Фантастичен е. Трябва да заведеш Честър. Там е като при Дейвид Бартън, но за деца. Честър говори ли вече? Ако говори, можем да ги срещнем с Роузи. Тя няма още годинка, но искам да се научи да общува отрано. Препоръчвам ти и часовете по бебешки масаж на 92-а улица. Много са полезни. Нали вече не кърмиш? Така си и мислех. — Джорджия пак изпробва лучения сос. — Как е бавачката ти?

— Добре — отвърна Аманда, като погледна Пакард.

— От Ямайка е. Добре че я намерихме — каза той.

— Да, но добре ли се грижи за Честър? — попита Джорджия.

— Той е доволен — отвърна Пакард.

— Сигурни ли сте? — рече Джорджия, като погледна многозначително Аманда, при което Пакард побърза да се отдалечи.

— Човек трябва да е много внимателен с бавачките — поясни Джорджия и се наклони към Аманда. — Аз смених единайсет. Накрая си взех наблюдателна камера.

— Наблюдателна камера ли? — попита Кари.

Джорджия я изгледа така, сякаш я виждаше за първи път.

— Вие нямате деца, нали? Както и да е, мислех, че ще струва цяло състояние, но не беше скъпа. Една приятелка я видяла в „Шоуто на Опра“. Идват и ти я монтират. Можеш да наблюдаваш бавачката си пет часа. Обадих се на моята и я попитах: „Какво прави днес?“ А тя вика: „Заведох Джоунс в парка и си играхме.“ Излъга. Не беше си показала носа навън! Цял ден гледа телевизия и говори по телефона. Не обърна почти никакво внимание на Джоунс. Всичките ми приятелки я използват. Една видяла как бавачката ѝ се опитва да я деинсталира!

— Виж ти! — рече Аманда.

Ще повърна, помисли си Кари.

„СЕМЕЕН СЕКС“

Кари влезе в банята на Пакард и Аманда. Джули още беше с Бари в спалнята. Той лежеше на леглото с глава в скута ѝ. Там бяха и Бека и Джанис. Обсъждаха съпрузите си.

— Нека те попитам нещо за семейния секс — рече Бека. — Какъв е смисълът?

— Каква е ползата и от съпруга? — попита Джули. — Кому са притрябвали две бебета.

— Напълно съм съгласна — включи се Джанис. — Само че сега искам да си имам друго бебе. Мислех да се отърва от съпруга си, но вече не съм сигурна, че искам. Засега.

Джули се наведе над сина си.

— Какъв ли ще пораснеш, бебчо?!

Кари се върна в хола. Отиде до прозореца да глътне свеж въздух. Гарик някак си се беше откъснал от майка си и стоеше самотен в ъгъла.

Кари се наведе. Извади нещо от чантата си.

— Пст! Ей, хлапе — махна му тя. — Ела тук.

Заинтригуван, малкият се приближи. Тя държеше пакетче в пластмасова обвивка.

— Кондом, Гарик — прошепна. — Кажи „кондом“. „Кон-дом.“ Ако вашите го бяха използвали, може би нямаше да те има.

Гарик се протегна да вземе пакетчето.

— Кондом — каза.

След два дена Аманда се обади на Кари.

— Преживях най-гадният ден в живота си — оплака ѝ се. — Бавачката ми има дете — син, три месеца по-голям от Честър. Той се разболя и се наложи да остана вкъщи.

Първо се опитах да го заведа в парка. Не знаех къде е входът за детската площадка и ми беше адски неудобно, защото бавачките бяха вътре, а аз не можех да вляза. Всички ме гледаха и сякаш питаха „коя си ти“. После Честър поиска да се спуска по пързалката. Двайсетина пъти. Засичах по големия часовник на Пето авеню. Минаха пет минути. Люлях го на люлките. Още пет минути. Пуснах го да си поиграе на пясъка. След това пак на пързалката. Общо 15 минути „Не ти ли омръзна?“, попитах го. Ревеше и риташе, докато го слагах в количката. „Имаме работа“, обясних му.

Горкичкият! Тичах по тротоара, а той се блъскаше в количката и не разбираше какво става. Опитах се да пазарувам, но не можах да вкарам количката в пробната. После отидохме до банката и количката заседна на въртящата се врата. Откъде да знам, че не трябваше да

минавам оттам! Не можехме да мръднем. Наложих се да ни избутат сантиметър по сантиметър.

Най-сетне стана 11 часа. Прибрах го вкъщи и му приготвих обяд. Варено яйце.

По-късно вечерта Кари се обади на Тузаря. Беше забравила за часовата разлика. Той спеше.

— Искях само да ти кажа — започна, — че ми дойде.

— О! Значи... няма бебе — рече той.

Затвориха, но след две минути Тузаря я набра.

— Спомних си съня си — каза. — Сънувах, че имаме бебе.

— Бебе ли? — попита Кари. — Какво бебе?

— Мъничко — отвърна той. — Нали се сещаш. Новородено. Лежеше на леглото до нас.

20.

КОГАТО ТУЗАРЯ ГО НЯМА, МОМИЧЕТО ГО УДРЯ НА ЖИВОТ

Кари срещна момичето в тоалетната на един клуб. Нямаше намерение да се запознават.

На вратата на тоалетната се почука. Тя беше в добро настроение, говореше си вътре със Сиси и вместо да каже на нахалницата да се разкара, откrehна леко вратата. Отпред стоеше момичето. Имаше тъмна коса и изглеждаше красива.

— Може ли да вляза?

— Да, разбира се — каза Кари.

— Извинявай — рече Сиси, — но познаваме ли се?

— Не — отговори Кари.

— Какво имате? — попита момичето.

— Какво искаш? — попита и Кари.

— Имам страхотна „трева“ — отговори момичето.

— Чудесно! — рече Кари.

Момичето запали джойнта и го вдигна.

— Най-готината „трева“, която сте опитвали!

— Едва ли — възрази Кари, вдишвайки силно.

В клуба беше претъпкано и в тоалетната беше по-приятно. Момичето се облегна на стената и изтръска цигарата. Каза, че е на 27 години. Кари не й повярва, но нямаше значение. Защото отначало тя беше просто момиче, с което се беше запознала в тоалетната. Често се случваше.

— Е, с какво се занимаваш? — попита Сиси.

— Разработвам своя компания за грижи за кожата — отвърна момичето.

— А! — възкликна Кари.

— Основава се на науката. С удоволствие бих се погрижила за кожата ти.

— Така ли? — рече Кари. Запали цигара. Вече и други тропаха на вратата.

— Трябва да излизаме — каза Сиси.

— Не би било зле някой да се погрижи за кожата ми — продължи Кари. — Мисля, че не е в чак толкова добро състояние.

— Пуснете ме! — примоли се Сиси.

— Аз ще ти помогна — предложи момичето.

Беше малко нисичка, но с присъствие. Приятно лице, което би могло и да е красиво, но трябваше непрекъснато да го поглеждаш, за да се увериш. Носеше кожен панталон и ботуши Скъли. Гласът ѝ беше нисък.

— Отвън има хора, които ме познават — каза Сиси. Вече се притесняваше.

— Успокой се — рече Кари.

— Искам да си до мен — заяви момичето. — Искам цялата вечер да си до мен. Мисля, че си красива.

— Да, добре — отвърна Кари. Но беше изненадана.

КАКВО МИ СТАВА?

В осми клас Кари познавала момиче на име Шарлот Нетс. Тя била доста известна, което всъщност значи, че се е развила рано. Канела момичета да спят у тях. Изпращала им бележки. Приятелката на Кари Джаки, отишла на гости на Шарлот, а на другия ден се разбрало, че посред нощ се обадила на баща си да иде да я прибере. Шарлот, обяснила Джаки, я „нападнала“. Опитала се да я целуне и да я погали по гърдите и поискала същото от нея. Казала, че така се упражнявали „за момчетата“. Това сложило край на приятелството им.

След тази страшна история Кари с години се боеше да спи в едно легло с момичета или да се съблича пред тях, макар че не би трябвало, като са все жени. Тя си мислеше: „Какво ми става? Защо не мога да съм като другите и не приемам нещата по-спокойно?“ Но би било ужасно да ѝ се налага да отблъсква сексуалните претенции на своя приятелка.

Преди няколко години две нейни приятелки се напили и пренощували заедно. На другия ден и двете се обадили на Кари и всяка обвинявала другата, че я карала да правят секс, и

предупреждавала Кари да внимава. Тя не знаела на кого да вярва. А двете жени вече не са приятелки.

ГРУБО УБЕЖДЕНИЕ

Тузаря го нямаше целия октомври и всичко беше малко объркано. По улиците на Горен Ийст Сайд се разхождаха хора в есенни дрехи, макар че беше твърде топло и слънчево. Отначало Кари си седеше вечер вкъщи, не пиеше и четеше „Убеждение“ на Джейн Остин, вместо да гледа филма. Препрочиташе я за трети път, но сега книгата ѝ беше скучна, героите бяха много обстоятелствени, а тя беше депресирана от липсата на алкохол и купони. Пробва и да излиза, но никой не се беше променил и не вършеше нищо ново.

Една вечер Станфорд Блач се появи късно в „Уакс“ — новия нощен клуб в Сохо — с мъжка носна кърпа на врата.

— Какво ти е? — попита Кари, а той отвърна:

— А, имаш предвид това? Гъсаря е виновен.

Гъсаря обичаше да го душат, като прави секс.

— Нямам нищо против — поясни Станфорд, — но да не го беше пробвал с мен. Въпреки всичко пак ще изляза с него. Толкова съм перверзен.

На другия ден Кари вечеря с Рок Маккуаяр, телевизионен актьор.

— Имам нужда от интимен приятел — каза той. — Мисля, че най-сетне съм готов за връзка.

— Ти си страхотен — отвърна Кари. — Умен, готин, преуспял. Няма да имаш проблем.

— Не е толкова лесно — поясни Рок. — Не ми трябват 22-годишни красавци. Но ако са прехвърлили 30-те, трябва да са преуспели като мен. А колко такива мъже има? Накрая отивам в секс клуб, правя го и се прибирам. Поне не си създавам емоционални проблеми.

На сутринта ѝ се обади Миранда.

— Няма да повярваш какво стана — каза.

Кари попита:

— Какво, скъпа?

А дясната ѝ ръка се е свила в юмрук, както често ѝ се случва напоследък.

— Имаш ли време? Ще ти хареса.

— Нямам, но умирам да разбера.

— Отидох на купон с приятелката си Джоузефин. Познаваш я, нали?

— Не, но...

— Запознавала съм ви. Бяхме на купона на приятелката ми Сали. Сещаш се, нали? Сали Мотоциклетистката.

— Сали Мотоциклетистката.

— Да. Там имаше много бейзболисти. И знаеш ли какво? Целувах се с един, а после отидох с друг в спалнята и го направихме още на купона.

— Невероятно! — каза Кари. — Готино ли беше?

— Страхотно — отвърна Миранда.

Все на някого трябва да му провърви, помисли си Кари.

ЗАД СТЕНАТА

— Да идем в някой клуб — предложи момичето.

Седяха в едно сепаре. Кари, момичето и приятелите му, които се оказаха непривлекателни 20-годишни младежи с къси къдрави коси.

— Едва ли ще срещнеш по-богати хора от тях — беше й прошепнало момичето, но Кари си помисли, че са невзрачни.

Сега момичето я дърпаше за ръката да стане. Срита и най-близкия младеж.

— Хайде, кретен, тръгваме.

— Аз отивам на купон в „Тръмп Тауър“ — отговори той с фалшив европейски акцент.

— Как не! — каза момичето. — Хайде, скъпа. Ела с нас — прошепна на Кари.

Двете се сместиха на предната седалка на колата на хлапето — рейндж роувър — и потеглиха. Изведнъж момичето изкрещя:

— Спри бе, идиот! — Протегна се, отвори вратата и избута Кари навън. — Тръгваме пеш — рече.

И хукнаха по улиците на запад от Осмо авеню.

Намериха клуб и влязоха. Прекосиха го, хванати за ръце, момичето видя свои познати, а Кари не ги хареса. Мъжете ги гледаха, но те не се обръщаха. Не бяха просто две момичета, които искаха да си изкарат добре. Бяха зад стена. От другата ѝ страна бяха свободата и

властта. Хубаво им беше. Отсега нататък ще съм такава, помисли си Кари. Не беше страшно.

Кари си припомни историята, която беше чула на един купон наскоро от жена на име Алекс за нейна бисексуална приятелка. Тя излизала и с мъже, и с жени. Ако била с мъж, който ѝ допадал, но видела привлекателна жена, зарязвала го и тръгвала с нея.

— Аз никога не съм била с жена — обясни Алекс. — Може би съм единствената, но коя жена не е възкликвала: „Защо не съм лесбийка, за да не ми се налага да си имам работа с мъже!“? Смешното е, че според приятелката ми не е лесно и да си с жена. Нали знаеш колко обичат да приказват жените? Представи си като са две. Не спират да говорят. За какво ли не! До четири часа сутринта. След време тя си тръгва и се връща при някой мъж, защото не издържа на приказките.

— Ти била ли си с жена? — попита момичето. — Ще ти хареса.

— Добре — каза Кари. Помисли си: „Готова съм за това. Време е. Може би цял живот съм била лесбийка, без да го знам.“ Представи си целувката. Момичето ще е по-меко и лигаво от мъж. Но няма проблем.

Отидоха у момичето. То живееше в двустаен апартамент в скъп небостъргач в Горен Ийст Сайд. Мебелите бяха датски, с плетени кувертюри. Имаше малки масички, украсени с порцеланови котенца. Влязоха в кухнята и момичето запали фас от джойнт. Там имаше малка керамична купичка, пълна с такива фасове. Както и отворена бутилка вино. Наля две чаши и подаде едната на Кари.

— Понякога още спя с мъже — каза. — Но те просто ме подлудяват.

— Аха — рече Кари. Чудеше се кога ще започнат и как.

— Спя и с мъже, и с жени — поясни момичето. — Но предпочитам жените.

— Тогава защо спиш и с мъже? — попита Кари.

То сви рамене.

— Бива ги за някои работи.

— Значи все същата история — каза Кари. Огледа апартамента. Запаля цигара и се облегна на плота.

— Добре — рече. — Къде е хватката? В действителност. Явно имаш независими доходи, за да можеш да си позволиш такъв апартамент, или пък правиш нещо друго.

Момичето отпи от виното си.

— Танцувам — отвърна.

— А, ясно — каза Кари. — Къде?

— В „Стрингфелоус“. Бива ме. Изкарвам и по хиляда на вечер.

— Ето каква била работата.

— Може ли една цигара? — помоли момичето.

— Стриптийзъорките спят една с друга, защото мразят мъжете.

— Да — каза момичето, — мъжете са неудачници.

— Тези, които познаваш. Които идват в клуба — посочи Кари.

— Има ли други? — попита момичето. На светлината на кухненската лампа си личеше, че кожата му не е толкова хубава, че беше на петна, прикрити с дебел слой фон дьо тен.

— Уморена съм — каза то. — Да си лягаме.

— Хайде — съгласи се Кари.

Отидоха в спалнята. Кари седна на ръба на леглото и се опита да продължи разговора.

— Ще си сложа нещо по-удобно — каза момичето. Отиде до гардероба. Съблече си модерните кожени панталони и навлече раздърпан сив анцуг. Извади тениска. Като си свали сутиена, се обърна. Без дрехи беше ниска и малко топчеста.

Легнаха на кувертюрата. Ефектът от марихуаната отминаваше.

— Имаш ли гадже? — попита момичето.

— Да — отвърна Кари, — имам и съм луда по него.

Полежаха няколко минути. На Кари така й домъчня за Тузаря, че я сви коремът.

— Виж — каза, — трябва да си вървя. Много се радвам, че се запознахме.

— Аз също — отговори момичето. Обърна глава към стената и притвори очи. — Затвори хубаво вратата, като излизаш. Ще ти се обадя.

След два дена телефонът извъня — беше то. Кари си помисли: „Защо ли ти дадох номера си!“ Момичето каза:

— Ало? Кари? Аз съм. Как си?

— Добре — отвърна тя. Пауза. — Виж, може ли да ти се обадя след малко? Какъв ти е телефонът?

Записа го, макар че го имаше. Не позвъни и два часа, преди да излезе, не вдигаше телефона. Включи секретаря.

„КОТЕШКА ПЪТЕЧКА“

След няколко дена Кари отиде на модно ревю на „Ралф Лорен“ в „Браянт Парк“. Момичетата, високи и стройни, излизаха едно след друго, а дългите им руси коси се разливаха по раменете. За миг светът изглеждаше хубав, а когато манекенките се разминаваха, погледите им се срещаха и те си разменяха тайни усмивки.

21.

ЖЕНИ СРЕД ВЪЛЦИ. ВЕЧЕН ЕРГЕН ЛИ? ЧАО

През последните седмици се случиха няколко на пръв поглед отделни, но всъщност взаимно свързани събития.

Саймън Пайпърсток, собственик на софтуерна компании, лежеше, болен от грип, в луксозния си двустаен апартамент, когато телефонът му иззвъня.

— Кучи син! — каза женски глас.

— Моля?! — рече Саймън. — Кой е?

— Аз съм.

— О! М. К. Щях да ти се обадя, но ме хвана грипът. Купонът онази вечер беше страхотен.

— Радвам се, че си прекарал добре — отговори М. К. — Защото никой друг не е.

— Така ли? — Саймън седна в леглото.

— Заради теб, Саймън. Поведението ти е осъдително! Отвратително!

— Какво съм направил? — попита той.

— Доведе онази мацка. Все водиш по някоя мацка. Никой вече не издържа.

— Ей! Чакай малко — възкликна Саймън. — Тийси не е мацка. Тя е много умно момиче.

— Да, бе! — каза М. К. — Защо най-сетне не се вразумиш и не се ожениш?

Затвори.

По време на един от типичните си вечерни запои във „Фредерик“ Хари Самсън, 46-годишен ерген, известен търговец на произведения на изкуството и изгодна партия за брак, беше представен на много

привлекателна 25-годишна жена. Тя току-що беше пристигнала в Ню Йорк, за да стане асистентка на художник, с когото работеше Хари.

— Здравсти. Аз съм Хари Самсън — каза той с провлачения си източен акцент, засилен от цигарата, която висеше в ъгъла на устата му.

— Знам кой сте — отвърна момичето.

— Какво пиеш? — попита Хари.

Тя погледна приятелката, с която беше.

— Вие сте онзи тип, нали? — каза. — Не, благодаря. Чувала съм за репутацията ви.

— Тази вечер тук смърди — рече Хенри незнайно на кого.

В нийоркското общество има нещо гнило, и това е мъжът, известен преди като „добра“ партия за брак. Не си въобразявате. Тези 40–50-годишни мъже, които никога не са се женили, които — поне от години — не са имали сериозна приятелка, са се сдобили с известна печална слава. Доказателствата са навсякъде.

На един коледен купон Миранда Хобс се засече със сем. Пакард и Аманда Дийл — познаваше ги бегло чрез Сам, инвестиционния banker, с когото беше ходила три месеца през лятото.

— Къде се губиш? — попита Аманда. — Няколко пъти ти звъняхме да те поканим на гости, но ти не се обади.

— Не можех — обясни Миранда. — Знам, че сте приятели със Сам и съжалявам, но, честно казано, не го понасям. Не издържам да съм в една стая с него. Този тип е болен. Мисля, че мрази жените. Заблуждава те, казва ти, че иска да се ожени, и не ти се обаждат повече. Междувременно сваля 21-годишни хлапачки.

Пакард се приближи.

— И ние вече не сме приятели с него. Аманда не може да го понася, нито пък аз. Сам се е сприятелил с някакъв тип на име Бари и двамата всяка вечер обикалят ресторантите в Сохо да свалят жени.

— Вече са прехвърлили 40-те — каза Аманда. — Това е отвратително!

— Няма ли да пораснат! — възкликна Миранда.

— Или да признаят, че са обратни — добави Пакард.

ЛЪЖЛИВОТО ОВЧАРЧЕ

Мрачен следобед в края на ноември. Мъж, когото ще наречем Чоли Уентуърт, развиваше една от любимите си теми — нюйоркското общество.

— Вечните ергени? — рече той и изреди имената на някои прочути бонвивани, познати в светските среди от години. — Честно казано, скъпа, те са голяма досада.

Начена втория си скок.

— Има много причини един мъж да не се ожени — каза. — Някои обичат само секса и смятат, че бракът го погубва. Пък е и трудно да избереш между 30-годишна, която може да ти роди деца, и жена като Каръл Петри^[1], която ще ти организира живота.

— Майките също създават проблеми — продължи Чоли. — Като в случая с Х — поясни, назовавайки името на финансист мултимиллионер, който наближаваше 60-те, а още беше ерген. — Той страда от перманентен бамбинизъм. И какво да стори? Да предизвика ли майка си, като ѝ доведе за снаха едно такова бърбрече, което ще разбие семейството?

— И все пак — каза Чоли, като се наведе напред — проблемите на мъжете с обвързването са омръзнали на мнозина. Ако бях неомъжена жена, щях да си помисля „Защо да се занимавам с тези типове, като има 296 милиона забавни хомосексуалисти, които са добра компания?!“. Щях да си намеря някой много забавен хомосексуалист, който може да говори по сто различни теми и с когото да излизам. Защо да си губя времето с Х? Кой ще иска да седи и да го слуша да каканиже за бизнеса си? Да му угажда? Той е стар. Твърде стар е, за да се промени. Мъже като Х не си струват труда. Те са като лъжливото овчарче.

В края на краищата жената решава дали един мъж е привлекателен, или не. И ако мъжът никога не направи опит да се ожени, да даде и своя дял... Мисля, че на жените им писва. И с право.

ДЕН НА БЛАГОДАРНОСТТА С ДЖАК

— Ето какво става — каза Норман, фотограф. — Да вземем например Джак. Нали го познаваш? Всички го познават. Аз съм женен от три години. Джак познавам от десет. Онзи ден си мисля: през тези години връзките му не са траели повече от шест месеца. В Деня на благодарността^[2] отиваме на вечеря у приятели. Всички се познаваме от години. Тези, които не са семейни, поне имат сериозни приятели. Но пристига Джак — пак с бърборене. На 20 и няколко години. Русо. Естествено оказва се, че е стюардеса, с която се е запознал предната седмица. Така че, първо, тя е непозната, не пасва на компанията и променя тона на вечерта. Той също е некомуникативен, защото мисли само как ще я изчука. При всяко събиране е така. Защо въобще да го каним?! След Деня на благодарността жените в компанията решиха, че не ни трябва. И той беше низвергнат.

Саманта Джоунс вечеряше в „Киоск“ с Магда, писателката. Обсъждаха ергените, и по-точно — Джак и Хари.

— Някой спомена, че Джак още говорел за „бройки“ — каза Магда. — Така се изразяваше и преди 15 години. Мъжете смятат, че само жените може да имат лоша репутация. Грешат. Не разбират ли, че като видиш с кого искат да са — с блондинка, и на теб ти се отщява да си с мъж, който се държи така?!

— Вземи например Хенри — предложи Саманта. — Джак донякъде го разбирам — посветил се е на кариерата си и печели много. А Хенри не иска това. Твърди, че не се блазнаел от власт и пари. От друга страна, не се интересува и от любов и семейство. Тогава за какво живее? Какъв е смисълът на съществуването му?

— Пък и — добави Магда — кой знае къде са си пъхали оная работа.

— Повече от безинтересно ми е — каза Саманта.

— Онзи ден срещнах Роджър — пред „Мортимърс“, разбира се — започна Магда.

— Той сигурно вече е към 50-те — предположи Саманта.

— Някъде там. Нали знаеш, че излизах с него, когато бях на 25 години. Списание „Таун анд кънтри“ току-що го беше обявило за една от най-изгодните партии в Ню Йорк. Помня, че си помислих: „Глупости!“ Първо, той живееше с майка си. Вярно, че тя беше на най-

горния етаж на градската им къща, но все пак... Имаше и идеална къща в Саутхамптън, и идеална къща в Палм Бийч, и членуваше в „Бат и Тенис“. Но знаеш ли, това беше всичко. Това беше животът му. Да играе ролята на подходящ ерген. А под повърхността нямаше нищо.

— С какво се занимава сега? — попита Саманта.

— С обичайното — отвърна Магда. — След като се пробва с всички момичета в Ню Йорк и те му хванаха номера, замина за Л. А. Оттам — за Лондон, а сега е в Париж. Каза, че се върнал за два месеца, да види майка си.

Двете жени избухнаха в смях.

— Чуй това — рече Магда. — Разпрати ми една история. „Много обичам французойките“, казва. Отишъл на вечеря у един френски баровец с три дъщери. „Бих взел всяка за жена“, вика. И така, на вечеря е, мисли си, че се представя отлично, и разправя за приятеля си — арабски принц, който имал три жени, и то сестри. Французойките го поглеждат злобно и вечерята приключва скоростно.

— Мислиш ли, че разбират? Мислиш ли, че съзнават колко жалки са? — попита Саманта.

— Не — отсече Магда.

„АЗ СТРАДАМ“

На другия ден Саймън Пайпърсток проведе няколко телефонни разговора от чакалнята за първа класа на международното летище „Кенеди“. Единият беше с млада жена, с която беше ходил преди няколко години.

— Заминавам за Сиатъл — каза. — Не се чувствам добре.

— Така ли? — Произнася го почти радостно.

— По някаква причина всички ми казват, че поведението ми било осъдително. Отвратително.

— Ти смяташ ли, че е отвратително?

— Донякъде.

— Разбирам.

— Връзката ми с Мери не върви, затова отидох на купона с красиво младо момиче — моя приятелка. Тя е добро момиче. И ми е приятелка. Но всички се нахвърлиха върху мен.

— Връзките ти никога не вървят, Саймън.

— В театъра се срещнах с една жена, с която ме бяха запознали преди няколко години. Само че не ми допадна и си останахме само приятели. Тя дойде и ми каза: „Знаеш ли, не бих искала да имам нищо общо с теб. Нито пък някоя приятелка да има нещо общо с теб. Твърде много жени си наранил.“

— Така си е.

— А какво да правя? Все ми се струва, че не съм попаднал на подходящия човек. Затова излизам с различни жени. За Бога! Кой не е!

Пауза.

— Вчера бях болен — продължи Саймън.

— Съжалявам — каза жената. — Не ти ли се прииска да има кой да се погрижи за теб?

— Всъщност не — отвърна той. — Бях болен за кратко... Мамка му! Да, вярно е. Помислих си за теб. Смяташ ли, че имам проблем? Бих искал да те видя. Да го обсъдим. Може би ще ми помогнеш.

— Вече имам сериозен приятел — отговори жената. — Може би ще се оженим. Едва ли ще му хареса да ни видят с теб.

— О! — рече Саймън. — Добре.

— Но ако искаш, позвъни ми.

[1] Шотландка, диригент на хор със звънчета. — Б.пр. ↑

[2] На четвъртия четвъртък от м. Ноември — Б.пр. ↑

22.

ПАКЕТА И ПАЛТОТО ОТ БЯЛА НОРКА: КОЛЕДНАТА ПЕСЕН НА КАРИ

Коледа в Ню Йорк. Празненствата. Звездата на 57-а улица. Елхата. Най-често не е така, както трябва да бъде. Но понякога се случва нещо и се получава.

Кари беше в центъра „Рокфелер“^[1] и си мислеше за призраците от предишни Коледи. „Преди колко години — попита се, докато си слагаше кърките — съм идвала за последен път?“ Пръстите ѝ трепереха, докато прокарваше връзките около кукичките. Очакване. Надежда, че ледът ще е твърд и чист.

Сети се покрай Саманта Джоунс. Тя напоследък се оплакваше, че няма гадже. И че от години кара празниците без любов.

— Ти сега си щастливка — каза тя на Кари. И двете знаеха, че е вярно.

— Питам се дали някога ще се случи и на мен — каза още Сам. И двете знаеха за какво говори.

— Като минавам покрай украсените елхи, става ми тъжно — продължи тя.

Сам върви покрай елхите, а Кари се пързала. И си спомня.

Скипър Джонсън празнуваше за втори път Коледа в Ню Йорк и подлудяваше всички. Една вечер отиде на три коктейла подред.

На първия среща Джеймс, гримьор. Той беше и на другите два коктейла и Скипър разговаря с него. Просто трябваше да говори с всеки. При него дойде Реми, стилист, и го попита:

— Защо се мъкнеш с този тип Джеймс? Той не е за теб.

— Защо? — учуди се Скипър.

— Все заедно ви виждам. Предупреждавам те. Той не е стока. Използвач е. Намери си нещо по-добро.

— Но аз не съм обратен — възрази Скипър.

— О, да, бе!

На сутринта се обади на Станфорд Блач, сценариста.

— Хората ме мислят за обратен, ще си съсипя репутацията.

— Я стига! — отвърна Станфорд. — Репутациите са като носни кърпички. Може да се сменят ежедневно. Дори е задължително. Пък и си имам достатъчно проблеми.

Скипър позвъни на Ривър Уайлд, известния писател.

— Искам да те видя — каза.

— Не може — отвърна Ривър.

— Защо?

— Защото съм зает.

— С какво?

— С Марк. Новото ми гадже.

— Не разбирам — каза Скипър. — Мислех, че съм ти приятел.

— Той прави неща, на които ти не би се съгласил.

Настъпи пауза.

— И аз върша неща, които той не прави — рече Скипър.

— Какви например?

Нова пауза.

— Това не значи, че трябва винаги да си с него — каза Скипър.

— Не разбираш ли, Скипър? — попита Ривър. — Той е тук. Вещите му са тук. Бельото му. Дисковете му. Топките косми.

— Косми ли?

— Има котка.

— О! — рече Скипър. После: — Пуснал си котка в апартамента?

Обади се на Кари.

— Не издържам! Коледа е, всички си имат гаджета. Всички, освен мен. Какво ще правиш довечера?

— С Тузаря ще си седим вкъщи — отвърна тя. — Ще приготвя вечеря.

— И аз искам дом — каза Скипър. — Имам нужда от къща. Може би в Кънектикът. Искам да свия гнездо!

— Скипър — напомни му Кари, — ти си на 25 години.

— Защо не е като миналата година, когато никой нямаше гадже! — изпъшка той. — Снощи сънувах нещо невероятно за Гей Гардън — каза, имайки предвид известната резервирана към 45-годишна светска

дама. — Тя е то-о-олкова красива! Сънувах, че се държим за ръце и сме страшно влюбени един в друг. А после се събудих ужасно разочарован, защото не беше вярно. Остана ми чувството. Мислиш ли, че можеш да изпиташ такова чувство в действителност?

Предната година Скипър, Кари и Ривър Уайлд ходиха на коледния купон на Бел в семейното ѝ имение извън града. Скипър ги закара с мерцедеса си. Ривър седеше отзад като важна персона и настояваше да сменят станциите, докато не му намерят поносима музика. После се върнаха в апартамента му, където двамата с Кари си говореха, а Скипър мърмореше, че е паркирал непозволено. После отиде до прозореца и като погледна навън, колата му естествено беше вдигната. Разкрещя се, а Кари и Ривър му казаха да млъкне и да смръкне кокаин или да изпуши един джойнт, или поне да пийне още малко. Решиха, че се държи истерично.

На другия ден Станфорд Блач и Скипър отидоха да освободят мерцедеса му. Едната гума беше пукната и Скипър я смени, а Станфорд седеше в колата и четеше вестник.

ПАКЕТА

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита Станфорд Блач.

С Кари бяха на традиционния си коледен обяд в „Хари Чиприани“.

— Трябва да продам няколко картини на аукцион в „Сотби“. Искam да седиш сред публиката и да наддаваш.

— Добре — съгласи се тя.

— Честно казано, без пукната пара съм — призна Станфорд. След като загуби инвестициите си в една рок група, семейството му го отрязва. А той прахоса целия хонорар за последния си сценарий. — Голям глупак съм — рече.

Освен това Станфорд пишеше сценарий за Пакета и плащаше уроците му по актьорско майсторство.

— Той, разбира се, каза, че не е обратен — поясни Станфорд, — но не му повярвах. Никой не ме разбира. Аз се погрижих за хлапето. Нощем заспиваше, докато говорехме по телефона. Със слушалката в обятията си. Не съм виждал толкова беззащитен човек! Толкова объркан!

Предната седмица Станфорд поканил Пакета на благотворителна вечер в Института по костюмите в „Метрополитан“^[2]. Той откачил.

— Казах му, че е полезно за кариерата му. Пакета ми се развива — обясни Станфорд. — Настоя, че не е обратен. Да съм го оставел на мира. Закани се, че нямало повече да ми проговори.

Отпи от коктейла си.

— Хората мислят, че съм влюбен в него тайно. Аз смятах, че не съм. Веднъж ме наби. Бях в апартамента му. Скарахме се. Бях му уредил прослушване с един режисьор. Пакета каза, че бил много уморен. Помоли ме да си тръгна. Отвърнах му: „Да го обсъдим.“ Той ме блъсна към стената, а после буквално ме вдигна и ме хвърли по стълбите. Нали живееше в евтин блок без асансьор. Такъв красавец! Оттогава ме наболява рамото.

БЯЛАТА НОРКА

Кари получаваше оплаквания от Скипър. От по-възрастни от него жени. Като агентката ѝ и една редакторка в списание. Пускал им ръка под масата, докато вечеряли в най-различни ресторанти.

Кари му се разкрещя по телефона, докато ѝ правеха прическа за благотворителната вечер в Института по костюмите. В този момент се прибра Тузаря с огромен пакет под мишница.

— Какво е това? — попита тя.

— Подарък за мен — отвърна.

Влезе в спалнята и се появи с бяло палто от норка в ръка.

— Честита Коледа!

— Скипър, трябва да затварям — каза Кари.

Само преди три Коледи Кари живееше в ателие, в което преди два месеца беше починала възрастна жена. Нямахте пари. Една приятелка ѝ беше заела къс морска пяна за легло. Имаше само палто от норка и куфар „Луи Вуитон“, които бяха откраднати, когато апартаментът неизбежно беше обран. Но дотогава тя спеше на морската пяна, завита с коженото палто, и продължаваше да излиза всяка вечер. Хората я харесваха и не задаваха въпроси. Веднъж беше поканена на поредния купон в нечий луксозен апартамент на Парк авеню. Знаеше, че няма място там, и макар идеята да се натъпче с

безплатна храна да беше изкусителна, не можеше да отиде. Вместо това се срещна с известен мъж. Той я покани на вечеря и Кари си помисли: „Майната ви! На всички!“

Отидоха в „Елио“ и седнаха на предна маса. Мъжът се смя много и яде сухар със студено масло от ножа.

— Известна писателка ли си? — попита.

— Другия месец в „Уманс дей“^[3] ще излезе мой разказ — отвърна тя.

— В „Уманс дей“ ли? Него кой го чете?!

После рече:

— На Коледа ще съм на Сейнт Бартс^[4]. Била ли си там?

— Не.

— Трябва да отидеш. Наистина. Аз всяка година наемам вила. Всички ходят на Сейнт Бартс.

— Да — каза Кари.

На следващата им среща той беше размислил и не можеше да реши дали да отиде на ски в Гщад или в Аспен, или в Сейнт Бартс. Попита я къде е учила.

— В гимназията „Наяуг“ — отвърна Кари. — В Кънектикът.

— „Наяуг“ ли? — попита мъжът. — Не съм чувал за нея. Смяташ ли, че трябва да взема подарък за Коледа на бившето си гадже? Тя твърди, че ми е купила. Както и да е.

Тя само го погледна.

Все пак депресията ѝ се поразсея за няколко дена, докато не осъзна, че мъжът вероятно няма да ѝ се обади повече.

Два дена преди Коледа му позвъни.

— О, тъкмо излитам — каза той.

— Къде реши да отидеш?

— На Сейнт Бартс. Все пак. Ще има страхотен купон. От Л. А. ще дойдат Джейсън Моулд, филмовият режисьор, и приятелката му Стели Стайн. И ти да прекараш добре. Дано Дядо Коледа ти донесе много подаръци.

— Весела Коледа и на теб! — пожела му Кари.

ЗДРАСТИ, МАМО

Следобеда отиде на кънки и прави пирует след пирует насред пързалката, докато не ги изгониха, защото затваряли. Обади се на майка си.

— Идвам си — каза.

Заваля сняг. Качи се на влака на гара „Пен“. Нямаше места. Застана в коридора между вагоните.

Влакът прекоси Рай^[5] и Гринидж^[6]. Снеговалежът се превърна във виелица. Подминаха и Грийн Фармс, и Уестпорт, а после мръсните промишлени градчета. Влакът спря, бурята го беше забавила. Пътниците се заговориха. Беше Коледа.

Кари запали цигара. Не преставаше да мисли за мъжа, за Джейсън Моулд и за Стени Стайн (която и да беше), как се излежават край басейна под синьото небе на Сейнт Бартс. Пият коктейли със сламки. Идват им гости на обяд. И всички си стройни, почернели и красиви.

Кари гледаше как снегът нахлува във вагона през цепнатини във вратата. Питаше се дали някога ще ѝ потръгне.

Беше полунощ. Скипър стоеше пред прозореца в апартаменти си и говореше по телефона с Калифорния. Пред отсрещната сграда спря такси. На задната седалка се целуваха мъж и жена. После жената слезе, носеше дълго кожено палто и към 12 кашмирени пуловера, увити на главата си, а таксито потегли.

Беше Саманта Джоунс.

След две минути на вратата се позвъни.

— Сам — каза Скипър, — очаквах те!

— Моля те, Скипър, престани с детинщините! Дойдох само да ти поискам малко шампоан — отвърна тя.

— Шампоан ли? А нещо за пиене? — попита Скипър.

— Съвсем малко — рече Сам. — И гледай да не ти хрумне нещо. Например да ми сложиш екстази.

— Екстази ли? Не вземам наркотици. Дори кокаин не съм пробвал, кълна се! Боже! Не мога да повярвам, че си тук!

— Нито пък аз — каза Сам. Започна да се разхожда из хола. Да опипва вещите. — Знаеш ли, аз не съм толкова подредена, за колкото ме мислят.

— Защо не си свалиш палтото? — предложи Скипър. — Седни. Искаш ли да правим секс?

— Искам само да си измия косата — отговори тя.

— Може да я измиеш тук — каза Скипър. — След това.

— Едва ли.

— С кого се целуваше в таксито? — попита той.

— Поредният мъж, когото не искам или не мога да имам — отвърна Саманта. — Като теб.

— Мен може да имаш — възрази Скипър. — Аз съм на разположение.

— Точно така — каза тя.

АМА ЧЕ СИ НЕПОСЛУШЕН

— Шери — обади се мъжки глас от дневната. — Толкова се радвам, че дойде да ме видиш.

— Знаеш, че винаги идвам — отвърна Пакета.

— Ела. Приготвил съм ти подаръци.

Той се огледа в огледалото в мраморния вестибюл и влезе в хола. На дивана седеше мъж на средна възраст, пиеше чай и потропваше с крак, обут в италиански чехли, по масичката.

— Приближи се. Дай да те погледна. Виж колко си остарял за два месеца. Слънцето не ти навреди по време на почивката ни в Егейско море, нали?

— А ти си все същият — каза Пакета. — Винаги изглеждаш млад. Каква е тайната?

— Прекрасният крем за лице, който ми подари — отвърна мъжът. — Как се казваше?

— „Кийл“. — Пакета седна на ръба на един стол.

— Донеси ми още — помоли мъжът. — Часовникът у теб ли е?

— Часовникът ли? — попита Пакета. — Дадох го на някакъв бездомник. Все ме питаше колко е часът и аз реших, че му трябва.

— О! Ама че си непослушен! — възкликна мъжът. — Да ме дразниш така!

— Бих ли изхвърлил нещо, подарено от теб?!

— Не — отвърна мъжът. — Виж какво съм ти донесъл. Кашмирени пуловери от всякакви цветове. Ще премериш всичко.

— Стига после да останат за мен — съгласи се Пакета.

Коледният купон у Ривър Уайлд. Силна музика. Пълно с хора. На стълбите. Наркотици. Някой пикаеше от балкона на главата на нищо неподозиращия домоуправител. Пакета не обръщаше внимание на Станфорд Блач, който пристигна с двама близнаци манекени, току-що дошли в Ню Йорк. Скипър се целуваше с една жена в ъгъла. Елхата падна.

Той се отскубна и отиде при Кари. Тя го попита защо винаги налита да целува жените.

— Смятам го за свой дълг — отвърна той, а после попита Тузаря: — Направи ли ти впечатление колко бързо действам?

Отиде при Ривър.

— Защо вече не ме каниш? Имам чувството, че всичките ми приятели ме избягват. Заради Марк, нали? Той не ме харесва.

— Ако продължаваш така, никой няма да те харесва — каза Ривър. Някой повръщаше в банята.

В един часа след полунощ подът плуваше в алкохол, а банята беше превзета от наркомани. Елхата пада три пъти и никой не можеше да си намери палтото.

Станфорд каза на Ривър.

— Отказах се от Пакета. Никога преди не съм бъркал, но той може наистина да е нормален.

Ривър го изгледа зашеметен.

— Ела, Ривър — изведнъж се зарадва Станфорд. — Виж си елхата. Виж колко е красива!

[1] Бизнес център в Манхатън с 19 сгради върху площ от 11 акра. — Б.пр. ↑

[2] Прочут нюйоркски музей на изкуствата. — Б.пр. ↑

[3] „Женски ден“. — Б.пр. ↑

[4] Остров Сейнт Бартелеми, територия на Гваделупа. — Б.пр. ↑

[5] Малък град в щата Ню Йорк на 40 км от Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[6] Град в Кънектикът, модерен жилищен и курортен район. — Б.пр. ↑

23.

ЗЛОЩАСТНАТА ИСТОРИЯ НА КУПОНДЖИЙКАТА: ТОЙ БЕШЕ БОГАТ, ЩЕДЪР И... ГРОЗЕН

На излизане от „Бергдорф“ Кари срещна Бъни Ентуисъл.

— Скъпа! — възкликна Бъни. — Не съм те виждала от години. Страхотно изглеждаш!

— Ти също — отвърна Кари.

— Хайде да обядваме заедно. Още сега. Амалита Амалфи — да, и тя е в града, и още сме приятелки — ми върза тенекия.

— Вероятно очаква обаждане от Джейк.

— О, още ли е с него? — Бъни метна светлорусата си коса през рамо върху самуреното си палто. — Запазила съм маса в „21“. Моля те, ела с мен. Цяла година не съм била в Ню Йорк и умирам да поклоюкарствам.

Бъни беше към 40-годишна, все още красива, с лосанджелиски тен, спорадична телевизионна актриса, но преди това се беше подвизавала с години в Ню Йорк. Беше типична купонджийка и толкова дива, че никой мъж не би си помислил да я вземе за жена, но мнозина се бяха опитали да преспят с нея.

— Искам маса отзад, където ще мога да пуша на спокойствие и няма да ни безпокоят — каза Бъни. Като седнаха, запали кубинска пура. — Първото, което искам да обсъдим, е съобщението за сватбата.

Имаше предвид обявата за брака на Кло — на 36 г., все още славеща се с класическа красота, и грозноват мъж на име Джейсън Джингълс, сключен на островите Галапагос.

— Ами той е богат, умен и готин — каза Кари. — Държеше се приятелски с мен.

— Моля те, скъпа! — възкликна Бъни. — Мъже като Джингълс — а в Ню Йорк ги има много — не стават за брак. Те са страхотии

приятели внимателни, винаги отзивчиви, когато си в затруднение — и късно нощем, когато си самотна и невероятно отчаяна, прошепваш си: „Винаги мога да се омъжа за тип като Джингълс. Поне така няма повече да се притеснявам за наема.“ Но като се събудиш и си помислиш добре, осъзнаваш, че ще трябва да споделяш леглото му, да го гледаш как си мие зъбите и т.н.

— Сандра твърди, че веднъж се опитал да я целуне — обади се Кари. — Каза: „Ако исках космата топка в леглото си, щях да си взема котка.“

Бъни отвори пудриерата си, преструвайки се, че си оправя грима, но всъщност, помисли си Кари, проверяваше дали някой в ресторанта не я гледа.

— Така ми се иска да се обадя на Кло и да я попитам направо, но не мога, защото не сме говорили от години — каза. — Много странно, но получих покана за благотворителна вечер в музей в горен Ийст Сайд и съпредседателка на организационния комитет естествено пак беше Кло. От години не съм ходила, но сериозно се замислих дали да не платя тези 350 долара и да ида сама, за да я видя как изглежда.

Бъни се засмя с прословутия си смях и няколко души извърнаха глави към нея.

— Преди няколко години, когато бях съсипана и дори понякога по ноздрите ми имаше следи от кокаин, баща ми се обаждаше и казваше: „Ела си.“ „Защо?“, питах. „За да те вииядя“, отвърщаше той. „Ако те виияиядя, ще разбере дали си добре, или не.“ Същото е и с Кло. Само да я зърна, всичко ще ми се изясни. Дали е изпълнена с ненавист към себе си. Дали взема успокоителни.

— Едва ли — започна Кари.

— Дали пък не е получила религиозно просветление? — продължи Бъни. — Напоследък се случва. Много е шик.

— Както и да е, ненапразно се интересувам. Преди няколко години едва не се омъжих за тип като Джингълс — поясни бавно тя. — Въпросът още не е решен и вероятно никога няма да бъде.

— Да пием шампанско. Келнер! — щракна с пръсти. Пое си дъх. — Всичко започна след тежката ми раздяла с мъж, когото ще нарека Доминик. Той беше италиански банкер, европейски боклук, но се гордееше с това, а по природа беше като скорпион. Копие на майка си. Естествено третираше ме като боклук, а аз се примирявах, колкото и да

е странно, нямах нищо против. Но накрая, когато бях изпила твърде много халюциногенен чай от гъби в Ямайка, разбрах, че Доминик в края на краищата въобще не ме обича. Но тогава бях различна. Съхранила бях красотата си — нали знаеш как по улицата ме спираха непознати и т.н. — и примерното си възпитание на момиче, израсло в малко градче в Мейн. Но вътрешно не бях добър човек. Нямах никакви чувства — душевни или физически. Не бях се влюбвала.

Живях три години с Доминик, защото, първо, той ме покани още на първата ни среща и, второ, имаше великолепен двустаен апартамент в предвоенен блок с изглед към река Ийст, както и голяма къща в Ийст Хамптън. Аз нямах пари, нямах работа — понякога правех дублажи и пеех песнички в телевизионни реклами.

И така, когато скъсах с Доминик — той разбра, че съм имала други връзки, и ме накара да му върна бижутата, които ми беше купил, — реших, че трябва да се омъжа. И то бързо.

ФИЛЦОВАТА ШАПКА

Преместих се у една приятелка — каза Бъни — и след около две седмица се запознах с Дъдли в „Честър“ — бара за млади контета в Ийст Сайд. Само за пет минути успя да ме ядоса. Беше с очила, филцова шапка и костюм на „Ралф Лорен“. Устните му бяха влажни. Беше висок и слаб, имаше малка, безволева брадичка, очи като варени яйца и голяма подскачаща адамова ябълка. Сяда неканен на масата ни и настоява да почерни всички с мартини. Разправя тъпи вицове, подиграва се на дизайнерските ми обувки от кожа на пони. „Аз съм крава, муу!, обуй ме“, каза. „Извинете, но според мен сте по-подходящ за говеждо“, отвърнах. Стана ми неудобно, че ме виждат да говоря с него.

На другия ден естествено ми се обади. „Взех номера ти от Шелби“, поясни. Шелби ми беше приятел, далечен роднина на Джордж Вашингтон. Аз мога да бъда груба, но само до известна степен. „Нямах представа, че го познавате“, казах. „Разбира се“, отвърна. „От детската градина. Откакто беше тъпо хлапе.“

„Той ли? А вие?“, попитах.

Сбърках. Не биваше въобще да подхващам разговор. Преди да се усетя, вече му разправях как съм скъсала с Доминик, а на другия ден

той ми изпрати цветя, „защото едно красиво момиче не бива да тъгува, че е изоставено“.

Обади се и Шелби. „Дъдли е страхотен“, каза.

„Така ли?“, попитах. „И кое му е страхотното?“

„Семейството му притежава половин Нантъкет^[1].“

Дъдли беше настоятелен. Пращаше ми подаръци — плюшени мечета, а веднъж и кошница вермонтско сирене. Звънеше ми по три-четири пъти на ден. Отначало ме дразнеше. Но след известно време свикнах с лошото му чувство за хумор и едва ли не очаквах с нетърпение да се обади. Той слушаше с възхищение и най-дребните подробности от деня ми например как съм се вбесила, че Ивон си е купила нов костюм на „Шанел“, а аз не мога да си го позволя; как един таксиджия ме изхвърли от колата, като запалих цигара; как пак съм се порязала, докато си бръснех глезена. Съзнавах, че ми залага капан, но още си мислех, че точно аз ще успея да се измъкна.

После пристигна поканата за уикенда — чрез Шелби, който ми се обади и каза: „Дъдли ни кани на гости на Нантъкет.“

„За нищо на света!“, отвърнах.

„Къщата му е хубава. Антична. На главната улица.“

„Коя?“, попитах.

„Мисля, че е от тухлените.“

„Мислиш?“

„Сигурен съм. Но като ходя, все съм скапан. Затова не помня.“

„Ако е от тухлените, ще си помисля“, рекох.

След десет минути ми се обади и самият Дъдли. „Вече купих самолетните билети“, каза. „И да, къщата ми е от тухлените.“

дъдли танцува

— Още не мога да си обясня какво точно се случи онзи уикенд. Може би заради алкохола или марихуаната. Или пък заради самата къща. Като бях малка, с нашите прекарвахме лятото на Нантъкет. Казвам така, но всъщност отивахме за две седмици на квартира. Спях в една стая с братята си, а родителите ми варяха омари на гореща плоча за вечеря.

През уикенда спях с Дъдли. А не исках. Както стояхме на стълбите и си пожелавахме „лека нощ“, той изведнъж ми се нахвърли и започна да ме целува. Не се възпротивих. Отидохме на неговото

легло и като легна върху мен, помня, отначало ми се стори, че се задушavam, и вероятно не си въобразявах, защото Дъдли е висок 1,88 м., а после имах чувството, че спя с момченце, защото той нямаше и 72 кг, както и косъм по тялото си.

Но за първи път в живота ми сексът беше страхотен. Получих нещо като прозрение. Може би, ако съм с добър и обожаваш ме мъж, ще съм щастлива. Но все още се боях да погледна Дъдли като се събудихме, от страх да не се отвратя.

Две седмици след като се върнахме в града, отидохме на благотворителна вечер в музей в Горен Ийст Сайд. Това беше първата ни поява в обществото като двойка. И както стана типично за връзката ни, оказа се низ от премеждия. Първо, той закъсня с един час, после не можахме да хванем такси, защото беше 40 градуса. Трябваше да тръгнем пеш, а Дъдли както обикновено цял ден не беше ял нищо и едва не припадна, та се наложи да му дадат чаша ледена вода. След това настоя да танцуваме, което значеше да ме блъска в други двойки. После изпуши една пура и повърна. А междувременно всички ми повтаряха, че бил страхотен.

Освен приятелките ми. Амалита каза: „Ти заслужаваш нещо по-добро. Това е нелепо!“

Аз рекох: „Да, но е страхотен в леглото.“

Тя отвърна: „Моля те, ще повърна!“

След месец Дъдли ми направи неофициално предложение за брак и аз приех. Все още се срамувах от него, но все си мислех, че ще го преодолее. А и той не ми оставяше свободно време. Бяхме все заети. Търсехме апартамент. Годежни пръстени. Антики. Ориенталски килими. Сребро. Вино. През почивните дни ходехме до Нантъкет или до Мейн у нашите, но при пословичните закъснения и неорганизираност на Дъдли все изпускахме влакове и фериботи.

Повратният момент настъпи, когато за четвърти път изпуснахме ферибота за Нантъкет. Наложих се да пренощуваме в мотел. Умирах от глад и накарах Дъдли да отиде за китайска храна, а той се върна със замръзнала маруля и един жалък домати. Докато лежах и се опитвах да не обръщам внимание на двойката, която се чукаше и съседната стая, Дъдли седеше на масичката по боксерки и чистеше гнилото от домата със сребърния си армейски нож от „Тифани“. Беше само на 30 години, а беше придиричив като 75-годишен старец.

На сутринта го започнах: „Защо не почнеш да се занимаваш с фитнес? И да понапълнееш малко!“

След това всичко в него започна да ме вбесява. Глупавите му ярки дрехи. Приятелското му държане към всички. Трите дълги руси косъма на адамовата му ябълка. Миризмата му.

Всеки ден го принуждавах да ходи на фитнес. Висях на главата му и го карах да вдига двукилограмови щанги — друго не можеше. Наддаде пет килограма, но после пак ги стопи. Веднъж отидохме на вечеря в апартамента на родителите му на Пето авеню. Готвачът правеше агнешки котлети. Дъдли заяви, че не яде месо, развика се на техните, че не се съобразявали с хранителните му навици, и накара готвача да отиде до магазина за кафяв ориз и броколи. Вечерята закъсна с два часа, а той само разрови храната си. Бях ужасена. После баща му ми каза: „Ела пак на вечеря, когато пожелаеш, но без Дъдли.“

Трябваше още тогава да го зарежа, но приближаваше Коледа. На Бъдни вечер Дъдли ми направи официално предложение за брак с осемкаратов пръстен пред цялото ми семейство. В него имаше нещо гадно. В типичния си маниер беше пхнал пръстена в шоколадов бонбон, а после ми подаде кутията.

„Това е коледният ти подарък — каза. — Започни го веднага.“

„Сега не ми се яде шоколад“, отвърнах и му хвърлих гаден поглед, който обикновено му затваря устата.

„Напротив, яде ти се“, заяви Дъдли с леко заплашителен тон и аз започнах да ям. Близките ми ме гледаха ужасени. Можеше да си нацърбя някой зъб или, по-лошо, да се задавя. Но все пак приех.

Не знам дали някога си се сгодявала за неподходящ човек, но кажеш ли „да“, сякаш се качваш на товарен влак, който не може да спре. Последва низ от приеми на Парк авеню, вечери в „Мортимър“ и „Билбукей“. Бегли познати, които бяха чули за пръстена, настояваха да го видят. „Дъдли е страхотен“, повтаряха всички.

„Да“, отвърщах аз. А сърцето ми се свиваше.

Настъпи денят, в който трябваше да се преместя в току-що закупения и идеално обзаведен шестстаен апартамент на Източна 72-а улица. Кашоните бяха готови, носачите пристигнаха, а аз се обадох на Дъдли.

„Не мога“, казах.

„Какво не можеш?“, попита.

Затворих.

Той ми звънна. После дойде. Тръгна си. Обадиха се и приятелите му. Излязох и се напих. Префърцунените приятели на Дъдли наточиха ножовете си. Пуснаха слухове за мен: че са ме видели в чужда къща в четири часа сутринта само по каубойски ботуши. Направила съм била „свирка“ на някакъв тип в клуб. Опитвала съм се да заложа годежния пръстен. Била съм използвачка. Скроила съм била номер на Дъдли.

Няма елегантен изход от такава ситуация. Преместих се в миниатюрно ателие в мръсен нисък блок на Йорк авеню, който ми беше по джоба, и се съсредоточих върху кариерата си. На Дъдли не му провървя. Поради криза на пазара на недвижими имоти не успя да продаде апартамента. По моя вина. Напусна Ню Йорк. Замина за Лондон. Пак по моя вина. Макар да чух слухове, че си прекарвал добре там. Ходел с грозноватата дъщеря на някакъв херцог.

Всички забравиха, че трите години след раздялата ни за мен бяха ад. Същински ад! Макар да нямах пари и да трябваше да ям хотдог на улицата, и през половината време да ми идваше да се самоубия — веднъж дори се обадох на горещата линия за самоубийци, но ми пуснаха съобщение за купон, — аз се заклех, че никога повече няма да изпадам в такова положение. Няма да взема и цент от мъж! Ужасно е да нараниш някого така.

— Наистина ли смяташ, че е било заради външния му вид? — попита Кари.

— Мислех си за това. Забравих да спомена, че щом се качих в колата при него, заспихах. Не можех да си държа очите отворени. Истината е, че ме отегчаваше.

Може би заради шампанското Бъни се засмя малко несигурно.

— Не е ли ужасно! — рече.

[1] Остров край Масачузетс, летен курорт. — Б.пр. ↑

24.

АСПЕН

Кари замина за Аспен с частен самолет. Беше с бялото палто от норка, къса рокля и модни бели кожени ботуши. Стори ѝ се подходящо облекло за частен самолет, но не беше. Спътниците ѝ — собствениците на самолета, носеха джинси, пуловери с красива бродерия и стабилни ботуши за сняг. Кари страдаше от силен махмурлук. Когато самолетът кацна в Линкълн, Небраска, за да презареди, наложи се пилотът да ѝ помогне да слезе по стълбите. Беше малко топло, тя се разхождаше с голямото си кожено палто и очилата, пушеше и гледаше безкрайните равни, жълтеникави поля.

Тузаря я чакаше на летището в Аспен. Седеше отвън, твърде изрядно облечен — с кафяво палто и шапка от замша, и пушеше пура. Прекоси пистата и първото, което каза, беше:

— Самолетът закъсня. Замръзнах.

— Защо не изчака вътре? — попита Кари. Прекосиха миниатюрното градче, което приличаше на детска играчка, поставена с любов под елхата от някое дете. Тя притисна очите си с палци и въздъхна.

— Ще си почина — заяви. — Ще вода здравословен начин на живот. Ще готвя.

Станфорд Блач също пристигна с частен самолет. Щеше да отседне у приятелката си от детинство Сузана Мартин. След купона у Ривър Уайлд ѝ беше казал:

— Искам да обърна нова страница. Ние сме толкова добри приятели, защо да не се оженим? Тогава ще си получа наследството и като обединим парите си, ще можем да живеем така, както винаги сме искали.

Тя беше 40-годишна скулпторка със силен грим и големи бижута. Никога не се беше смятала за семеен тип жена.

— Отделни спални? — попита.

— Естествено — отвърна Станфорд.

Скипър Джонсън летя в пътническа класа, а заради навъртия километраж във въздуха смени категорията на билета си с първа класа. Щеше да почива с родителите си и с двете си по-малки сестри. „Трябва да си намеря приятелка — помисли си. — Това е нелепо.“ Представяше си щастливката като по-възрастна от себе си, между 30 и 35-годишна, умна, красива и много забавна. Способна да задържи интереса му. През последната година беше установил, че връстниците му са скучни. Следваха примера му, а това го плашеше.

Тузаря учеше Кари да кара ски. Купил ѝ беше скиорски екип, ръкавици, шапка и топло бельо. Както и миниатюрен термометър, закачен за ръкавиците — единственото, което си беше поискала тя. Тузаря се дърпаше, докато Кари не се нацупи. Тогава той се съгласи да ѝ го вземе, но ако му направи „свирка“, макар термометърчето да струваше само четири долара. В къщата, която бяха наели, Тузаря закопча скиорския ѝ екип, Кари протегна ръце и той ѝ сложи ръкавиците. Закопча термометърчето и тя каза:

— Ще се зарадваш, че го купи. Навън е доста студено.

Тузаря се засмя и се целунаха.

На лифта той пуши пура и говори по мобилния си телефон. На пистата караше зад Кари и я пазеше да не я бутнат.

— Ще се справиш — казваше, докато тя прави завой след завой и се спускаше бавно по склона.

После Кари го гледаше от подножието, засенчила очи с ръка, как отскача от бабуните.

Вечер им правеха масаж и влизаха в горещата вана. През нощта, както си лежаха заедно в леглото, Тузаря попита:

— Вече сме близки, нали?

— Да — отвърна тя.

— Помниш ли как все повтаряше, че трябва да се сближим. Вече не го казваш.

„Положението не може да е по-розово“, помисли си Кари.

„ТЪРСЯ ОПАШКА“

Станфорд Блач крачеше по билото на Аспен в апрески от кожа на пони и размахваше бинокъл на път за ловната хижа, където имаше среща със Сузана за обяд, когато познат глас изкрещя:

— Станфорд! — а после: — Пази се!

Обърна се малко преди Скипър Джонсън да връхлети върху него и ловко отскочи в снежната пряспа отзад, за да се предпази.

— За Бога, Скипър! — възкликна.

— Не обичаш ли да попадаш на приятели, когато си на почивка? — попита той. Ски екипът му наподобяваше това, което би облякъл и скаут в студено време — патешко жълто яке и ушанка, чиито наушници стърчаха под прав ъгъл.

— Зависи от приятелите и как попадаш на тях — отвърна Станфорд.

— Не знаех, че си падаш по наблюдаването на птици — каза Скипър.

— Не търся птици, а опашка — възрази Станфорд. — Гледам частните самолети, за да реша какъв да си купя.

— Ще си купуваш самолет? — попита Скипър.

— Скоро — отговори Станфорд. — Смятам да се женя и искам жена ми да пътува със стил.

— Жена ти?

— Да, Скипър — рече търпеливо Станфорд. — Всъщност тъкмо отивам да обядвам с нея. Искаш ли да ви запозная?

— Не мога да повярвам! — възкликна Скипър. — Е — каза, като слезе от ските, — уредих си срещи с три момичета поотделно. Защо не и с теб!

Станфорд го погледна със съжаление.

— Боже, Скипър! — рече. Кога ще престанеш да се преструваш, че си нормален!

Кари и Тузаря отидоха на романтична вечеря в „Пайн крийк“. Прекосиха планината с кола, а после се прехвърлиха на шейна с конски впряг, за да стигнат до ресторанта. Небето беше черно и ясно. Тузаря говори за звездите и как, като малък, бил беден и се наложило да напусне училище на 13 години, за да работи, а после постъпил във ВВС.

Носеха фотоапарат „Полароид“ и се снимаха един друг в ресторанта. Пиеха вино и се държаха за ръцете и Кари малко се напи.

— Виж — каза, — трябва да те попитам нещо.

— Питай — отвърна той.

— Помниш ли началото на лятото? Бяхме ходили два месеца, когато каза, че искаш да излизаш и с други?

— Да? — рече Тузаря.

— И една седмица излиза с онази манекенка? А когато ви засякох, ти се държа отвратително, аз ти се развивах и се скарахме жестоко пред „Бауъри“?

— Боях се, че няма повече да ми проговориш.

— Искам просто да знам — каза Кари, — ако беше на мое място, какво би направил?

— Предполагам, че не бих ти проговорил повече.

— Това ли искаше? — попита тя. — Да се махна?

— Не — отвърна Тузаря. — Искях да останеш, бях объркан.

— Но ти би си тръгнал?

— Не желяех да си тръгваш. Беше просто... Не знам. Беше проба — каза той.

— Проба ли?

— Да видя дали действително ме харесваш. Дотолкова, че да останеш.

— Но ти ме нарани — възрази Кари. — Как можа да ме нараниш така! Никога няма да го забравя!

— Знам, скъпа. Съжалявам — рече Тузаря.

Когато се върнаха в къщата, на телефонния секретар ги чакаше съобщение от приятеля им Рок Гибралтар, телевизионния актьор.

— Тук съм — съобщаваше той. — У Тайлър Кид. Той ще ви хареса.

— Тайлър Кид актьорът ли? — попита Тузаря.

— Така изглежда — отвърна Кари, съзнавайки, че се е опитала да го каже с възможно най-безразличен тон.

ПРИКОВАНИЯТ ПРОМЕТЕЙ

— Беше прекрасно! — възкликна Станфорд. Със Сузана седяха на дивана пред камината. Тя пушеше цигара. Пръстите ѝ бяха тънки и елегантни и завършваха с дълги, идеално оформени нокти с червен лак. Увита беше в черен копринен китайски халат.

— Благодаря, скъпи — каза.

— Ти наистина си елегантната жена — рече Станфорд. — Не мога да разбера защо още не си се омъжила.

— Нормалните мъже ме отегчават — обясни Сузана. — В крайна сметка. Отначало винаги е добре, но после стават невероятно взискателни. Не усещаш как започваш да им се подчиняваш и оставаш без личен живот.

— Ние няма да сме такива — увери я Станфорд. — Това е идеално.

Сузана се изправи.

— Лягам си — каза. — Искам да стана рано и да отида на ски. Няма ли да дойдеш с мен?

— На пистата? Никога! — заяви той. — Но ми обещавай едно: че утрешната вечер ще бъде абсолютно същата.

— Разбира се.

— Ти си най-невероятната готвачка. Къде се научи да готвиш така?

— В Париж.

Станфорд стана.

— Лека нощ, скъпа.

— Лека нощ — пожела му Сузана. Той се наведе и я целуна целомъдрено по бузата.

— До утре — каза и ѝ помахаша, когато тръгна към стаята си.

След няколко минути и Станфорд влезе в своята. Но не си легна. Вместо това включи компютъра и провери електронната си поща. Както се беше надявал, получил беше съобщение. Вдигна телефона и си поръча такси. После изчака до прозореца.

Когато то пристигна, измъкна се от къщата.

— В клуб „Карибу“ — каза на шофьора.

Последва нещо като кошмарен сън. Таксито го закара до калдъръмена улица в центъра на градчето. Станфорд мина по тясна уличка с магазинчета, после се вмъкна в един вход и слезе по няколко стъпала. Зад дървен подиум стоеше руса жена, която вероятно беше на 40 години, но благодарение на чудесата на пластичната хирургия и на силиконовите подплънки за бюст изглеждаше по-млада с пет години.

— Имам среща с един човек — каза Станфорд. — Но не му знам името.

Тя го погледна подозрително.

— Аз съм Станфорд Блеч. Сценаристът? — поясни той.

— Да? — рече жената.

Станфорд се усмихна.

— Гледали ли сте филма „Жертви на модата“?

— О! — възкликна тя. — Обожавам го. Ваш ли е сценарият?

— Да.

— А върху какво работите сега? — попита жената.

— Смятам да напиша сценарий за хора, прекалили с пластичната хирургия — отвърна Станфорд.

— О, Боже! — възкликна тя. — Най-добрата ми приятелка...

— Май видях приятеля си — прекъсна я Станфорд.

В ъгъла пиеха и се смееха двама мъже и една жена. Той се приближи. Мъжът по средата го погледна. Беше към 40-годишен, с бронзов тен и изрусена коса. Личеше, че беше коригирал носа и скулите си, а вероятно си бе присадил и коса.

— Херкулес? — попита Станфорд.

— Да — отвърна мъжът.

— Аз съм Прометей — представи се той.

Момичето погледна към мъжа, а после към Станфорд.

— Херкулес? Прометей? — попита. Имаше неприятен носов глас и беше облечена в евтин пухкав розов пуловер. „Не става и за чистачка на тавана на майка ми“, помисли си той и реши да не ѝ обръща внимание.

— Не ми приличаш много на Прометей — каза мъжът, като огледа дългата му коса и модни дрехи.

— Няма ли да ме поканиш да седна и да пийна с вас, или само ще ме обиждаш? — попита Станфорд.

— Според мен заслужаваш само да те обиждаме — обади се другият мъж. — Кой си ти все пак?

— Поредният неудачник, с когото се запознах по Интернет — поясни Херкулес. Отпи от чашата си.

— Каквото повикало, такова се обадило — рече Станфорд.

— Боже, а аз дори не знам откъде се включва компютърът! — възкликна момичето.

— Проверявам всички мъже, които минават през Аспен. И тогава избирам — каза Херкулес. — А ти... не си одобрен.

— Е, аз поне умея да си избирам пластични хирурзи — отвърна спокойно Станфорд. — Твърде жалко е, когато се запомня пластичната ти операция, а не лицето ти. — Усмихна се. — Приятна вечер, *господа!*

Кари и Тузаря обядваха пред „Литъл Нел“, когато видяха Рок Гибралтар. И Тайлър Кид.

Тайлър Кид ги забеляза пръв. Не беше красив като Тузаря. Но си го биваше. Мъжествено лице. Дълга руса коса. Върлинещо тяло. Улови погледа на Кари.

— Охо! — рече си тя.

После Тузаря възкликна:

— Роко! Сладурче! — И пхна пурата в устата си, за да потупа Рок по гърба и да му стисне ръката.

— Търсех ви — каза Рок. И добави: — Познавате ли Тайлър Кид?

— Не — отвърна Тузаря. — Но съм гледал филмите ти. Кога ще хванеш момичето? — Засмяха се и седнаха.

— Тузаря току-що беше смъмрен от конна полицайка — рече Кари. — Тъй като пушеше пура в лифта.

— О, Боже! — възкликна Тузаря. — Всеки ден пуша в кабината и момичето все ме предупреждава, че е забранено, а аз му отговарям, че пурата не е запалена — обясни на Тайлър.

— Кубинска ли е? — попита той.

— Да.

— Нещо подобно се случи и с мен в Гщад — обърна се Тайлър към Кари. Тя си помисли: „Би бил идеален за Саманта Джоунс.“

— Скъпа, би ли ми подала солта? — помоли Тузаря, като я потупа по крака.

Тя се наклони и се целунаха леко по устните.

— Извинете — каза.

Стана. Отиде в дамската тоалетна. Беше малко притеснена.

— Ако не бях с Тузаря... — рече си. А после се смъмри, че не е редно дори да си го помисля.

Когато излезе, Тайлър пушеше пура с Тузаря.

— Скъпа, знаеш ли какво? — каза Тузаря. — Тайлър ни покани да караме снегомобил. А после ще отидем у тях да се надпреварваме с картове.

— С картове? — попита тя.

— В имението ми има замръзнало езеро.

— Не е ли страхотно! — възкликна Тузаря.

— Да — рече Кари. — Страхотно е.

Вечерта Кари и Тузаря вечеряха със Станфорд и Сузана. Когато Сузана каже нещо, Станфорд неизменно се навеждаше и питаше:

— Не е ли невероятна?

Хвана ръката ѝ, а тя възкликна:

— О, Станфорд! Колко си глупав! — Усмихна се и се освободи, за да вземе чашата си с вино.

— Много се радвам, че най-после премина от другата страна — рече Тузаря.

— Кой е казал такова нещо? — попита Сузана.

— Винаги ще си бъда „сестричка“, ако това те притеснява — поясни Станфорд.

Кари излезе да пуши. При нея дойде една жена.

— Може ли огънчето? — помоли.

Оказа се Бриджит. Неприятната дама от Кънектикът.

— Кари? — попита. — Ти ли си?

— Бриджит! — възкликна тя. — Какво правиш тук?

— Карам ски — отвърна Бриджит. И като се огледа, сякаш се боеше да не я подслушват, добави: — С мъжа си. Без децата. Тях оставихме у майка ми.

— Не си ли... бременна? — попита Кари.

— Пометнах — отговори тя. Пак се огледа. — Виж, случайно да ти се намира и цигара, освен кибрита?

— Да — каза Кари.

— От години не съм пушила. От години! Но сега имам нужда. Дръпна силно. — Когато пуших, купувах си само червено „Марлборо“.

Кари ѝ се усмихна злобно.

— Разбира се.

Пусна цигарата си на тротоара и я размаза с ботуша си.

— Можеш ли да пазиш тайна? — попита Бриджит.

— Да... — отвърна тя.

— Ами... — Бриджит пак дръпна силно от цигарата и изпусна дима през носа си. — Снощи не се прибрах.

— Аха — рече Кари и си помисли: „Защо ми го казваш?!“

— Не. Разбираш ли, не се прибрах!

— О! — възкликна Кари.

— Точно така. Не се върнах при мъжа си. Цяла нощ бях навън. Спах... Всъщност прекарах нощта в „Сноумас“.

— Ясно — кимна Кари. — А, нали се сещаш, дрогира ли се?

— Нееее! — възкликна Бриджит. — Бях с мъж. Не със съпруга си.

— Искаш да кажеш...

— Да. Спах с чужд мъж.

— Невероятно! — рече Кари. Запали нова цигара.

— От 15 години не бях лягала с друг. Е, добре де, от седем — поясни Бриджит. — Но мисля да напусна мъжа си, а ски инструкторът ми беше толкова готин, че се реших: какво правя с живота си?! Казах на мъжа си, че излизам, и се срещнах с Джъстин — ски инструктора, в бара в „Сноумас“, а после отидохме в апартаментчето му и цяла нощ се любихме.

— А... съпругът ви знае ли? — попита Кари.

— Казах му, когато се прибрах сутринта. Но какво можеше да стори! Вече го бях направила.

— Боже! — каза Кари.

— Сега е в ресторанта — обясни Бриджит. — Налива се. А аз обещах на Джъстин да се видим по-късно. — Дръпна за последно от цигарата. Знаех си, че само ти ще ме разбереш — каза. — Искам да ти се обадя. Когато се върнем в Ню Йорк. Трябва да излезем и да се повеселим по женски.

— Чудесно! — рече Кари. Помисли си: „Само това ми липсваше!“

„ИЗМРЪЗНАХА МИ КРАКАТА“

Отидоха да карат снегомобили с Тайлър и Рок. Тайлър и Тузаря развиха доста висока скорост и някои хора им се развикаха. После Тузаря накара Кари да се качи зад него и тя не спря да крещи, че иска да слезе, защото се боеше да не се преобърнат.

След няколко дена отидоха у Тайлър. Той живееше във форт на сред гората, някога принадлежал на порнозвезда. Стените бяха украсени с мечи кожи и глави на животни. Пиха текила и стреляха с

лъкове и стрели. Надпреварваха се с картове и Кари винаги печелеше. Разходиха се из гората.

— Хайде да се прибираме. Измръзнаха ми краката — предложи Тузаря.

— Да беше си обул свестни обувки — рече Кари. Стоеше на брега на потока и събаряше снега с носа на ботуша си.

— Недей — спря я Тузаря. — Ще паднеш.

— Няма — възрази тя. Ритна още малко сняг и погледна как се разтапя във водата. — Все така правех, когато бях малка.

Тайлър стоеше зад тях.

— Винаги си рискувала — каза.

Кари се обърна и погледите им се срещнаха за частица от секундата.

Последната вечер отидоха на купон у Боб Майло, известна холивудска кинозвезда. Той живееше на отсрещния склон и за да стигнат, трябваше да паркират колата и да се качат на снегомобици. Къщата и дворът бяха украсени с японски фенери, макар че беше снежен февруари. Вътре имаше изкуствено езеро с рибки и мост, по който се минаваше на път за хола.

Боб Майло държеше реч пред камината. С него бяха гаджето и бъдещата му бивша съпруга, които бяха като близначки с тази разлика, че жена му беше по-възрастна с пет години. Той беше по пуловер и по дълги долни гащи. Беше висок към 1,52 см и с островърхите си меки чехли приличаше на джудже.

— Работя по шест часа на ден — казваше, когато Станфорд го прекъсна.

— Извинявай — рече, — но кой е проектирал вътрешния дизайн на самолета ти?

Майло го изгледа.

— Не, сериозно — увери го Станфорд. — Смятам да си купя частен самолет и ми трябва добър декоратор.

Кари седеше на една маса и унищожаваше купчина рачешки щипки и скариди. Говореше с Рок, двамата се държаха ужасно, шепнеха си шепи по адрес на гостите, смееха се и ставаха все по-нетърпими. До нея седеше Тузаря и говореше с Тайлър, около когото

се бяха увили две жени. Кари го погледна и си помисли: „Добре че не ми се налага да си имам работа с такъв мъж!“

Върна се към скаридите. Ала тогава настана лека суматоха и дойде някакво русо момиче, което размахваше ръце и говореше с особен акцент, а Кари си помисли: „Охо, този глас ми е познат“, и реши да не му обръща внимание.

Момичето се приближи и едва ли не седна в скута на Тузаря. Двамата се разсмяха. Кари не се обърна. Но после някой го попита:

— Откога се познавате?

— Не знам. Откога? — обърна се момичето към него.

— Май от две години — рече той.

— Сдушихме се в „Льо Пале“. В Париж — поясни момичето.

Кари се обърна. Усмихна се.

— Здравей, Рей — каза. — И как се сдушихте? Да не му направи една от прословутите си „свирки“ в тъгла?

За момент всички млъкнаха от изненада, а после се разсмяха истерично, но без Рей.

— Какви ги говориш! Какво искаше да кажеш? — питаше тя с глупавото си произношение.

— Това е шега — отвърна Кари. — Не разбираш ли?

— Ако смяташ, че е смешно, скъпа, не е.

— Нима? — учуди се тя. — Много съжалявам. Останалите едва не умряха от смях. А сега би ли станала от скута на гаджето ми, за да си продължа разговора?

— Не биваше да казваш това — рече Тузаря и излезе.

— Мамка му! — изруга Кари. Тръгна да го търси, но попадна на друг скандал. Станфорд крещеше наред стаята. Там стоеше рус мъж, а зад него — Пакета.

— Евтино нищожество! — викаше му Станфорд. — Казвали ли са ти какво нищожество си! Как можа да се хванеш с този боклук!

— Хей! — рече Пакета. — Току-що се запознах с него. И той ме покани на купон. Приятел е.

— Я стига! — възкликна Станфорд. — Моля ви, дайте ми чаша да му я плисна в лицето!

Минаха Рей и Скипър Джонсън.

— Винаги съм искала да водя телевизионно шоу — казваше тя. — Между другото, предупредих ли те, че съм раждала? Мога да правя

с „катеричката“ си неща, за които друга жена не е и помисляла.

После Кари накара всички да отидат в банята и да пушат марихуана, а след като излязоха, тя танцува лудо с Тузаря, а другите се приближаваха и казваха:

— Страхотни танцьори сте!

Тръгнаха си към един часа и заведоха цяла тумба хора вкъщи. Кари продължи да пие и да пуши „трева“, и накрая едва се държеше на краката си. Влезе в банята, повърна и полежа на пода. Пак повърна, дойде Тузаря и се опита да подържи главата ѝ, но тя рече:

— Не ме докошвай!

Той я накара да си легне в леглото, но Кари стана, върна се в банята и пак повърна. Най-после пропълзя обратно в спалнята. Полежа малко на пода до леглото и когато успя да си вдигне главата, вмъкна се в постелята и заспа, знаейки, че при повръщането беше изцапала косата си, но не ѝ пукаше.

Беше студена ясна нощ. Станфорд Блач се скиташе сред частните самолети на летището в Аспен — „Лиар“, „Гълфстрийм“, „Ситейшън“, „Чалънджър“. Като минаваше покрай тях, докосваше опашките им и се опитваше да разпознае номерата. Търсеше самолет, който да го закара у дома.

ТЯ СЕ РАЗРЕВА

— Не съм глупав, знаеш — каза Тузаря. Седяха в първа класа. Връщаха се в Ню Йорк.

— Знам — отвърна Кари.

Той отпи от бляди мерито си. Извади книгата си.

— Всъщност съм доста наблюдателен.

— Аха — рече тя. — Интересна ли е книгата?

— Почти нищо не ми убягва.

— Естествено — съгласи се Кари. — Затова печелиш толкова.

— Разбирам какво се крие под привидното — продължи той. — Ясно ми е, че този тип ти хареса.

Кари отпи от чашата си.

— Ммммммм — рече. — Кой тип?

— Много добре знаеш. Тайлър.

— Тайлър ли? — попита. Извади книгата си. Отвори я. — Стори ми се приятен. И интересен. Но какво от това?

— Хареса ти — каза нехайно Тузаря и също отвори книгата си.

Кари се престори, че чете.

— Хареса ми като приятел.

— Бях там. Видях ви. По-добре не ме лъжи — отвърна той.

— Добре — каза Кари. — Допадна ми. Малко.

И щом го произнесе, разбра, че греша, че въобще не й беше допаднал.

— Аз съм голям човек — рече Тузаря. Остави книгата си и кръстоса крака. Извади списание от джоба пред себе си. — Ще го понеса. Не се засягам. Върни се. Върни се при него във форта му. По цял ден ще стреляш с лък и стрели.

— Но аз не искам да живея във форт — възрази Кари. Разрева се. Плачеше в шепите си с глава, обърната към прозореца. — Защо правиш така? — попита. — Опитваш се да ме разкараш. Измисляш си тези неща, за да се отървеш от мен.

— Нали каза, че ти допаднал.

— Малко — изсъска Кари. — Казах го, защото ти ме накара. Знаех си, че ще стане така. Знаех си! — Изхлипа. — Още щом го видяхме, разбрах, че ще решиш, че ми допада, а на мен дори не би ми хрумнало да го харесам, ако ти не се държеше така, сякаш смяташ, че съм си паднала по него. И през цялото време трябваше да се преструвам, че не го харесам, за да не се разстроиш, а най-глупавото е, че той въобще не ми допада. Ама въобще!

— Не ти вярвам — каза Тузаря.

— Истина е. О, Боже! — възкликна тя. Извърна се и си поплака още малко, а после се наведе и високо му прошепна в ухото: — Луда съм по теб и ти го знаеш. Никога не бих поискала да съм с друг. И не е честно. Не е честно да се държиш така. — Разтвори книгата си.

Тузаря я потупа по ръката.

— Не го мисли повече — каза.

— Сега пък аз съм бясна — рече Кари.

Два дена след като бяха пристигнали в Ню Йорк, се обади Саманта Джоунс.

— Еееее? — каза.

— Какво „е“? — попита Кари.

— Случи ли се нещо важно в Аспен? — попита пък тя с тайнствен гукащ глас.

— Какво? — попита Кари.

— Убедена бях, че ще се върнеш сгодена.

— Нееее! — отвърна Кари. Облегна се на стола си и си качи краката на бюрото. — Откъде ти хрумна пък това?

25.

КАРИ И ЦВЕТЯТА

— Здравсти! Хайде на купон!

Саманта Джоунс. Обаждаше се на Кари от художествена галерия в Сохо. — Откога не съм те виждала!

— Не знам — рече Кари. — Казах на Тузаря, че може да му сготвя. Той сега е на коктейл.

— Излязъл е и ти го чакаш вкъщи?! Я стига! — отсече Саманта. — Той е голямо момче. Сам ще си приготви вечеря.

— Ами цветята?

— Какви цветя?

— Всъщност са стайни растения — отвърна Кари. — Развила съм странна мания. Някои се отглеждат заради листата, но аз не се интересувам от тях, а само от цветята.

— Цветя — каза Саманта. — Готино! — Засмя се с ясения си звънлив смях. — Метни се на едно такси. Ела само за половин час, 45 минути максимум.

Когато Кари пристигна на купона, Сам рече:

— Страхотна си! Приличаш на телевизионна говорителка.

— Благодаря — отвърна тя. — Това е новият ми имидж. На ранна степфордска съпруга.

Носеше сиво-син костюм с пола до коленете и сатенени обувки в стил 50-те години.

— Шампанско? — попита Сам, когато покрай тях мина келнер с поднос.

— Не, благодаря. Опитвам се да не пия — отвърна Кари.

— Чудесно! Тогава аз ще го изпия.

Сам взе две чаши от подноса. Кимна по посока на висока загоряла жена с къса руса коса.

— Виждаш ли онова момиче? — попита. — То е от жените, които не могат да се оплачат от живота. Омъжи се на 25 години за Роджър — мъжа до нея. Сценарист. Последните му три филма са хит.

Тя беше момиче като нас — не модел, но красива. Запозна се с Роджър, когото намирам за очарователен, умен, секси, добър и доста забавен, никога не е работила, имат две деца, бавачка, страхотен апартамент в града и идеална къща в Хамптън и абсолютно никакви грижи.

— И какво от това?

— Какво ли? Мразя я! — отвърна Сам. — Само че тя, разбира се, е много мила.

— И защо да не е мила?!

Загледаха момичето. Как се движи из стаята и заговаря този и онзи, как се накланя напред, за да се засмее в нечие ухо. С изрядни дрехи, грим, прическа, тя се държеше с непринуденост, каквато дава само осъзнаването на неоспоримото ти право.

Вдигна глава, видя Сам и ѝ махна.

— Как си? — попита я ентусиазирано, като се приближи. — Не съм те виждала от... предишния купон.

— Съпругът ти вече е голяма работа, нали? — попита Сам.

— О, да — отвърна момичето. — Снощи вечеряхме със... — спомена името на известен холивудски режисьор. — Знам, че не бива да се впечатлявам така от звездите, но беше много вълнуващо — поясни, като погледна Кари.

— А ти как си? — попита Сам. — Как са децата?

— Чудесно! А аз току-що получих пари за първия си документален филм.

— Така ли? — възкликна Сам. Метна чантата на рамото си. — За какво?

— Тази година е за политическите кандидатки. Няколко холивудски актриси са готови да станат дикторки. Ще го излъчат по местна телевизионна мрежа. Ще се наложи да прекарам доста време във Вашингтон, затова казах на Роджър и на децата, че ще трябва да се справят без мен.

— Как? — попита Сам.

— Е, Сам, аз се питам същото и за теб — отвърна момичето. — Нямаше да успея да реализирам този проект, ако не бях омъжена. Роджър ми вдъхна толкова много самоувереност. Ако нещо се обърка, тичам разплакана в кабинета му. Не бих се справила, ако не беше той. Бих рухнала и не бих посмяла да поема някакъв риск. Не знам как я карате вие, като от години сте сами.

— Гади ми се — заяви Саманта, когато момичето отмина. —
Защо ще й дават пари да снима документален филм! Та тя не е
направила нищо през живота си!

— Всеки е рокзвезда — отговори Кари.

— Роджър май ще има нужда от компания, докато жена му я
няма — каза Сам. — Бих се омъжила за такъв мъж.

— Ти би се омъжила само за такъв мъж — рече Кари, като
запали цигара. — За мъж, който вече е семеен.

— Глупости! — отсече Сам.

— Ще ходиш ли някъде после? — попита Кари.

— На вечеря със... — отвърна Сам, назовавайки името на
известен художник. — А ти прибираш ли се?

— Обещах на Тузаря да сготвя.

— Много мило! Ще му готвиш — каза Сам.

— Да, наистина — рече Кари. Смачка цигарата си и излезе през
въртяща се врата.

ВРЪЗКА ЛИ? ГЛУПОСТИ!

Сам имаше страхотна седмица.

— Имала ли си такава седмица, когато, не знам как да ти обясня,
където и да влезеш, всички мъже искат да са с теб? — попита тя Кари.

На един купон срещнала мъж, когото не била виждала от седем
години. Тогава всички жени в Горен Ийст Сайд тичали след него. Бил
хубав, произхождал от богато семейство с връзки, ходел с манекенки.
Сега, казал, търсел сериозна връзка.

На купона Сам му позволила да я приклеци в ъгъла. Бил пийнал
малко.

— Винаги съм те намирал за много красива — признал й. — Но
се боях от теб.

— Боял си се? От мен? — засмяла се Сам.

— Ти беше умна. И корава. Мислех, че ще ме разкъсаш.

— Искаш да кажеш, че си ме смятал за кучка?

— Не за кучка. Просто мислех, че няма да съм на нивото ти.

— А сега?

— Не знам.

— Харесва ми, когато мъжете ме смятат за по-умна от тях — каза
Сам. — Защото обикновено е вярно.

Отишли на вечеря. Продължили да пият.

— За Бога, Сам! — възкликнал той. — Не мога да повярвам, че съм с теб.

— Защо? — попитала Сам, държейки високо чашата с коктейла си.

— Непрекъснато четях за теб във вестниците. Искях да ти се обадя. Но си мислех: „Тя вече е известна.“

— Не съм известна — възразила Сам. — Дори не желая да съм известна — и започнали да се целуват.

Сам докоснала мъжката му гордост, която се оказала голяма. Доста голяма.

— Големите инструменти ти действат особено — обясни тя покъсно на Кари. — Просто ти се приисква да правиш секс.

— И прииска ли ти се? — попита я Кари.

— Не — отвърна Сам. — Той каза, че се прибирал вкъщи. На другия ден ми се обади. Искал сериозна връзка. Можеш ли да си представиш! Толкова е глупаво!

ГОВОРЕЩИЯТ ПАПАГАЛ

През почивните дни Кари и Тузаря отидоха на гости у родителите ѝ. У тях всички готвеха. Тузаря направи трогателен опит да се включи.

— Аз ще приготвя соса за месото — предложи.

— Гледай да стане хубав — прошепна му Кари, като мина покрай него.

— Че какво му е? Аз правя страхотен сос! — възпротиви се той.

— Последния път му добави уиски, или нещо подобно, и беше ужасен.

— Аз бях виновен — обади се баща ѝ.

— О! Много съжалявам — рече гадничко тя. — Забравих.

Тузаря не каза нищо. На другия ден се върнаха в града и вечеряха с негови приятели. Бяха все семейни двойки, женени от години. Някой заговори за папагали. Как някога имали говорещ папагал.

— Веднъж си купих монашеско папагалче за десет долара и го научих да говори — каза Тузаря.

— Монашеските папагалчета не говорят — обади се Кари.

— Това говореше — възрази той. — Викаше: „Здрасти, Снипи.“
Така се казваше кучето ми.

В колата на път за вкъщи Кари рече:

— Не може да е било монашеско папагалче. По-скоро скорец.

— Щом казвам, че беше монашеско папагалче, значи е така.

Кари изсумтя.

— Това е глупаво! Всеизвестно е, че монашеските папагалчета не говорят.

— Това говореше — каза Тузаря. Запали пура. До вкъщи не си проговориха.

НЕ ЗАПОЧВАЙ

Един уикенд Кари и Тузаря отидоха в Хамптън. Пролетта още не беше дошла и там беше потискащо. Запалиха камината. Четеха книги. Взеха си филми на видео. Тузаря обичаше екшъни. Кари преди ги гледаше с него, но сега отказа.

— Само си губя времето — рече.

— Тогава чети — отвърна той.

— Писна ми. Ще изляза да се поразходя.

— Ще дойда с теб — предложи Тузаря. — Щом свърши филмът.

Така че тя седна до него, гледаше и се цупеше.

Отидоха да вечерят в „Палм“.

Кари каза нещо, а той рече:

— О, това е глупаво.

— Така ли? Колко интересно! Точно ти да ме наречеш „глупачка“. След като съм по-умна от теб — отвърна тя.

Тузаря се засмя.

— Ако наистина смяташ така, действително си глупава.

— Не се заяждай! — предупреди го Кари. Наведе се над масата, внезапно обзета от умопомрачителен гняв. — Иначе ще направя всичко възможно да те унищожа. И не си мисли, че няма да ми достави удоволствие.

— Не ставаш достатъчно рано, за да можеш да се заядеш с мен — отвърна той.

— Не е нужно. Още ли не си разбрал? — Кари избърса ъгълчетата на устата си със салфетката. „Не започвай!“, помисли си.

„Само не започвай!“ А на глас изрече: — Извинявай. Малко съм напрегната.

На сутринта, след като се върнаха в града, Тузаря каза:

— По-късно ще си поговорим.

— „Ще поговорим“? — попита тя. — Значи няма да се видим довечера?

— Не знам — каза той. — Може би не е зле да си починем един от друг, да се разделим за няколко дена, докато ти мине.

— Вече ми мина — възрази Кари.

Обади му се в офиса. Той каза:

— Ами не съм сигурен.

А тя се засмя и рече:

— Стига, глупчо! Нима човек няма право да изпадне в лошо настроение? Това не е краят на света. Понякога става така. Нали ти се извиних.

— Не искам да ме тормозиш.

— Обещавам, че ще бъда мила. Сега не съм ли? Видя ли? Мина ми.

— Предполагам — отвърна Тузаря.

ДОКАТО ТУЗАРЯ ГО НЯМА

Мина време. Тузаря замина по работа за няколко седмици. Кари остана в апартамента му. Понякога идваше Станфорд Блач и двамата се държаха като гимназисти, чиито родители са извън града. Пушеха „трева“, пиеха коктейли с уиски, печаха си курабийки и гледаха глупави филми. Оплескваша всичко, а на сутринта идваше прислужницата и почистваше, като търкаше на колене петната от сок по белия килим.

Няколко пъти се обади Саманта Джоунс. Разправяше на Кари с какви интересни и прочути мъже се среща и на какви страхотни купони и вечери ходи.

— Ти какво правиш? — питаше, а Кари отвръщаше:

— Работя, само работя.

— Трябва да излезем заедно. Докато Тузаря го няма... — казваше Сам, но не предлагаше нищо конкретно и след няколко обаждания на Кари ѝ се отця да говори с нея. Но ѝ стана кофти, позвъни на Саманта и двете отидоха на обяд. Той започна добре. Ала

после Сам заговори за идеите си за филми и за важните си познати, с които щеше да ги осъществи. Кари работеше над свой проект и Сам каза:

— Готин е, знаеш ли. Много е готин.

Тя попита:

— И кое му е готиното?

— Всичко. Лек е. Нали знаеш. Не е Толстой.

— Не се опитвам да бъда Толстой — заяви Кари. Но, естествено, се опитваше.

— Видя ли! — каза Сам. — Виж, познават те от цяла вечност. Трябва да мога да изразявам мнението си, без да се разстройваш. Това няма нищо общо с теб.

— Така ли? — попита тя. — Чудя се.

— Пък и — продължи Сам — ти вероятно ще се омъжиш за Тузаря и ще му родиш деца. Стига! Всяка жена го иска.

— Каква щастливка съм била! — възкликна Кари и плати сметката.

„КАЖИ МИ ИСТИНАТА!“

Тузаря се завърна и двамата с Кари заминаха за няколко дена на Сейнт Бартс.

Първата нощ тя сънува, че Тузаря има връзка с тъмнокосо момиче. Кари влиза в един ресторант и ги вижда — момичето седи на нейното място и двамата се целуват.

— Какво става? — пита тя.

— Нищо — отвърща Тузаря.

— Каж ми истината!

— Обичам я. Искаме да сме заедно — отговаря той.

Кари не може да повярва и я заболява — добре познати й чувства.

— Добре — казва.

Излиза и се озовава наред поле. От небето по планината се спускат огромни коне със златисти юзди. Като ги вижда, тя разбира, че Тузаря и чувствата му са маловажни.

Събуди се.

— Кошмар ли сънува? — попита я той. — Ела.

Протегна ръце.

— Не ме пипай! — отвърна тя. — Гади ми се!

С дни не забравя съня.

— Какво да сторя! — каза Тузаря. — Не мога да се боря със сън.

Седят на ръба на басейна с крака във водата. Слънчевата светлина е почти бяла.

— Смяташ ли, че разговаряме достатъчно? — попита го Кари.

— Не — отвърна той. — Не, вероятно не е достатъчно.

Тръгнаха на разходка с колата, отидоха на плажа и на обяд и си говореха колко красиво е наоколо и колко спокойни се чувстват. Учудиха се на кокошката, която пресече пътя с две новоизлюпени пиленца, на малката змиорка, останала в локва вода след отлива, на прегазените плъхове от двете страни на пътя.

— Приятели ли сме? — попита Кари.

— Имаше един период, в който действително бяхме приятели. Когато смятах, че ме разбираш — каза Тузаря. Пътуваха по тесните, лъкатушещи циментови пътища.

— Човек прави нужните усилия, докато не се умори или не загуби интерес — отвърна тя.

Известно време помълчаха, после Кари попита:

— Защо никога не казваш: „Обичам те!“?

— Защото се боя — отговори Тузаря. — Боя се, че ако кажа: „Обичам те!“, ще си помислиш, че ще се оженим.

Намали. Минаха над ограничителна гърбица и покрай гробище, пълно с пъстроцветни изкуствени цветя. Покрай пътя стояха неколцина голи до кръста младежи и пушеха.

— Не знам — каза Тузаря. — Защо нещата да не си останат така, както са?

По-късно, когато си събираха багажа, за да се върнат в града, той попита:

— Да си виждала обувките ми? Сигурна ли си, че си прибрала шампоана ми?

— Не и, разбира се, скъпи — отговори безгрижно Кари. Влезе в банята. Добре изглеждаше в огледалото. Загоряла, стройна и руса. Започна да прибира козметиката си. Паста за зъби. Крем за лице. Шампоанът му беше още до душа и тя реши да го зареже. „Ами ако съм бременна?“, помисли си. Няма да му каже, ще направи тайно аборт и няма да му проговори повече. Или пък ще му каже и пак ще

направи аборт, и няма да му проговори повече. Или ще роди детето и ще го отгледа сама, но това беше рисковано. Ами ако го намрази дотолкова, задето не иска да е с нея, че прехвърли омразата си и върху бебето?

Върна се в спалнята и си сложи сандалите с високи токчета и сламената капела. Беше направена по поръчка и струваше над 500 долара.

— О, скъпи... — започна.

— Да? — попита той. Не се обърна. Слагаше нещо в багажа си.

Кари искаше да каже:

— Край, скъпи! Свърши се! Прекарахме си чудесно. Но винаги съм смятала, че е добре връзката да приключи, докато не сме си омръзнали. Нали разбираш...

Тузаря я погледна.

— Какво? — попита. — Искаше ли нещо, скъпа?

— О, нищо — отвърна тя. — Просто съм забравила шампоана ти.

„ТОЙ Е КРЕТЕН“

В самолета Кари изпи пет блъди мерита и през цялото време се караха. На летището. В лимузината. Тя не млъкна, докато Тузаря не я попита:

— Да те оставя ли у вас? Това ли искаш?

Като се качиха в апартамента му, Кари се обади на родителите си:

— Скарахме се жестоко. Той е кретен. Като всички мъже.

— Ти как си? — попита я баща ѝ.

— О, чудесно! — отвърна тя.

Тузаря се държа мило. Накара я да си облече пижамата и седна до нея на дивана.

— Когато се запознахме, ти ми хареса — каза. — После ми хареса много. А сега... обикнах те.

— Ще повърна — рече Кари.

— Защо мен, скъпа? — попита той. — От всичките мъже, с които си излизала, защо се спираш точно на мен?

— Кой каза, че съм те избрала?

— Какво е това? Модел на поведение? — попита Тузаря. — След като се привързах към теб, ти се дърпаш. Искаш да избягаш. Не мога да те спра.

— Напротив, можеш — отвърна тя. — Там е цялата работа.

— Не разбирам — рече той. — С какво се различава нашата връзка от предишните ти?

— По нищо. Абсолютно същата е — каза Кари. — И засега е задоволителна.

На сутринта Тузаря беше в обичайното си весело настроение и това беше влудяващо.

— Помогни ми да си избира вратовръзка, скъпа — помоли както винаги. Донесе пет в спалнята, където Кари още се опитваше да спи, светна лампата и ѝ подаде очилата. Налагаше всяка вратовръзка на костюма си.

Тя им хвърли бегъл поглед.

— Тази — рече. Хвърли очилата, отпусна се на възглавниците и притвори очи.

— Дори не ги погледна — каза Тузаря.

— Вече избрах — отвърна Кари. — Пък и какво толкова им е различното на вратовръзките?!

— О! Още си ядосана — рече той. — Не разбирам. Трябва да се радваш. Според мен след снощи нещата се изясниха.

дом, сладък дом

— Малката гладува, бавачката напусна, а аз съм без пукната пара — изплака по телефона Амалита. — Ще ми донесеш ли малко пица, скъпа? Само две-три парчета пеперони, по-късно ще ти платя.

Живееше в апартамента на приятелка на своя приятелка в Горен Ийст Сайд. В една от страничните улици, които Кари познаваше твърде добре: мръсни тухлени сгради с тесни входове с пръснати менюта от китайски ресторанти, а отвън — мърляви хора, разхождащи мръсни кучета, и дебели жени, седнали — през лятото — на прага. Кари дълго смяташе, че никога няма да избяга от там. Купи пицата от заведението, в което беше ходила редовно и недалеч от което беше живяла четири години по време на безпаричния си период. Завари все същия пекар с мръсните пръсти и малката му женичка, която не продумваше и дума зад касата.

Апартаментът на Амалита беше на върха на четири паянтови рамена от стъпала, отзад. В блок, в който бе направен героичен, но неуспешен опит да се използват максимално оголените стени от шлака.

— Е — каза Амалита, — тук съм само временно. Наемът е нисък. Пет стотака на месец.

Дъщеря ѝ — красиво момиченце с тъмна коса и огромни сини очи, седеше на пода пред купчина стари вестници и списания и разгръщаше страниците.

— Ами — продължи Амалита — Райти така и не се обади. След като ме покани да отида на турне с него и след като му пратих книгата, за която ме беше помолил. На тези типове не им трябва момичета, които са страхотни в леглото. Или поне добри. На тях им дай грозотии.

— Така е — отвърна Кари.

— Виж! Мама! — каза гордо момиченцето. Посочи снимка на Амалита в Аскот с шапка и в компанията на лорд Еди-кой-си.

— Един японски бизнесмен искаше да ми наеме апартамент — обясни Амалита. — Знаеш, че мразя тези неща, но истината е, че временно съм разорена. Смятах да приема само заради малката. Искам да я дам в предучилищна детска градина и ми трябва пари. Ето защо казах „да“. Но от две седмици не се е обаждал. Нито дума! Какво да си говорим!

Амалита седна на дивана по анцуг и започна да си къса от пицата. Кари се настани на тесен дървен стол. Носеше джинси и тениска с жълти петна под мишниците. Косите и на двете бяха мазни.

— Като се обърна назад — каза Амалита, — си мисля: „Не биваше да спя с този тип. Не биваше да спя с този тип.“ Може би трябваше да постъпя различно.

Замълча.

— Знам, че смяташ да напуснеш Тузаря. Недей. Дръж го. Разбира се, ти си красива и е редно да получаваш по милион предложения за срещи. Но двете с теб знаем истината. Разбираме нещичко от живота, нали?

— Мама! — обади се момиченцето. Вдигна списание и показва фотосесия за Амалита — в бял ски екип на „Шанел“ на склоновете на Сейнт Мориц; излизаща от лимузина на концерт на „Ролинг стоунс“; скромно усмихната в черен костюм и перли до един сенатор.

— Карингтън! Не сега — смъмри го привидно строго майка му.
То я погледна и се засмя. Хвърли списанието във въздуха.

Беше слънчев ден. Слънцето струеше през мръсните прозорци.

— Ела, миличка — каза Амалита. — Ела да си хапнеш пица.

— Ехо, прибрах се — извика Тузаря.

— Здравсти — отвърна Кари. Отиде до вратата и го целуна. —
Как мина коктейлът?

— Добре, добре.

— Приготвям вечеря.

— Чудесно! Много се радвам, че не се налага да излизаме.

— И аз — рече тя.

— Нещо за пиене? — предложи Тузаря.

— Не, благодаря — отказа Кари. — Може би само чаша вино с
вечерята.

Запали свещи и се разположиха в трапезарията. Тя седеше
изправена на стола. Тузаря говори дълго за сделката, която уреждал да
склучи, а Кари го гледаше и кимаше, и хъмкаше окуражително. Но
всъщност не го слушаше.

А когато Тузаря млъкна, тя рече:

— Ужасно съм развълнувана! Амарантът най-после цъфна. Има
четири цветчета.

— Четири — повтори той. И добави: — Много се радвам, че се
запали по цветята.

— Да. Не е ли прекрасно? — попита Кари. — Невероятно е как
се развиват, когато им обърнеш малко внимание.

26.

СБОГОМ НА ТУЗАРЯ! КРАЯТ НА АФЕРАТА

- Друга ли има?
- Не намесвай други хора. Става дума за нас.
- Това не е отговор.
- Само за нас.
- Въпросът е съвсем простичък. Има... ли... друга?
- Не.
- Лъжеш! Подучили са те, нали?
- За какво говориш?
- Подучили са те какво да кажеш.
- Става дума за нас. Няма връзка с други хора.
- Видя ли? Пак започваш.
- Защо усложняваш нещата!
- Не ги усложнявам. Ужасно ми се пуши.
- А на мен ми се спи. Защо не ме оставиш да заспя?
- Защото не заслужаваш.
- Нищо нередно не съм направил.
- Но и нищо редно!

— Благодаря ви, че превъзпитахте Тузаря.

Това беше казано на Кари на вечерята по случай закупуването на фирма за производство на екипи за голф, струваща 80 млн. долара. Тя се състоя в „21“. Думите бяха изречени от Кеми Тайлон, инвестиционен банкер в „Голдман, Сакс и Со“, който не беше американец. Той вдигна чашата си с портвайн и направи това изявление вместо поздрав за Кари. Беше пиан. Тузаря не беше. Той „никога не се напиваше“. Не обичал да губи контрол над себе си. След това изявление Тузаря поддържа ръката на Кари двайсетина секунди. Разговорът продължи с обичайната порция вицове.

Това се случи през юни, когато похвалата вече беше лишена от смисъл и предизвика по-скоро неудобство у засегнатите.

Когато всичко беше приключило.

Когато бяха взели връх отвращението, самоненавистта и омразата.

Когато професионалната състезателка по голф вече се обаждаше, но Тузаря още не беше казал:

— Искам да съм с „нормална“ жена. Да водя нормален живот.

Защото в този момент на повърхността всичко изглеждаше както обикновено. Всичко, освен времето.

КРАДЦИ И КУЧКИ

Нико Бароун едва ли бе възнамерявала да се включи в драмата, но се появи неочаквано и стана действащо лице. Това също се случи през юни. Или през май? Или пък през април? Сигурно е било през май, защото през април се проведе дългият телефонен разговор на Сейнт Бартс: Нико Бароун. Тя беше кандидатка за тв водеща на следобедно новинарско предаване. Един репортер се свърза с Кари и ѝ поиска „данни“ за Нико; в действителност се беше запознал с нея и се надяваше да я изчука под предлог, че пише статия.

— От години не съм я виждала — каза Кари. Можеше да прекрати разговора, но Тузаря се беше залепил за мобилния си телефон в басейна и тя се впусна в подробности. Например, че Нико беше от Сан Антонио, Тексас.

— Там повечето хора са трето или четвърто поколение мексиканци — поясни тя. — А Нико е бяла англосаксонска протестантка. По една щастлива случайност е израсла в Сан Антонио.

Тузаря влезе в стаята.

— Затвори — каза. — Искам да отидем в града.

Кари нямаше особено желание да ходи в града, но не ѝ се седеше и във вилата. Нямаше особено желание и да е на Сейнт Бартс, или по-скоро имаше, но да не е с Тузаря.

Не за първи път се озоваваше в такова положение. По същия начин се беше чувствала и с предишни гаджета — в „Отел дю Кап“ в Южна Франция; в Сидни, Австралия; и преди три години на Сейнт Бартс. Последната вечер тогава, докато „гаджето“ ѝ спеше, тя смъркаше гадния местен кокаин (който се доставяше в сламка), а на

сутринта пускаше непрекъснато „Върви си по пътя“ от Флийтуд Мак, докато не дойде време да се качат на самолета.

Пак беше април.

Връзката им изтрая почти до Деня в памет на загиналите във войните^[1]. Гаджето ѝ заминаваше за празниците.

— Идваш ли с мен, или не? — попита.

Всички ѝ препоръчваха да не отива — принципно. И Кари в последния момент отказа. Той се обади едва няколко дена след завръщането си. После се разбра, че е завел друга — едно момиче, с което се бил запознал предишната седмица в самолет. Връзката му с нея продължи само няколко месеца и той беше нещастен — което също беше стандартна сюжетна линия в драмата. Последва опит да се сприятели с Кари: два пъти в седмицата ѝ се обаждаше и ѝ разправяше колко е нещастен (защо не може да разбере по какъв начин да укрепи връзката си); за новата си приятелка (защо и с нея няма да е по-добре); и каква чудесна идея било да отиде на психиатър.

В седмицата след завръщането им от Сейнт Бартс Кари си позволи да приеме факта, че връзката ѝ с Тузаря няма да изтрае до края на лятото.

Не задавай въпроси.

Не губи време.

Постъпи, както смяташ за редно.

Продължи нататък.

Забрави го.

Между април и средата на юли не се случи нищо особено. Само няколко запомнящи се събития. Експлозията на самолета на ТУА^[2]. Ураганът^[3]. Кавгите им.

За какво се караха: тя искаше да говорят, той не. Тя искаше повече внимание, той не си правеше труда.

— Заприлича на бившите ми съпруги — казваше ѝ Тузаря. — Все ме врънкаш за нещо. Не настоявай и желанието ти може да се сбъдне. Не ме учи как да постъпвам.

Защо си бе въобразявала, че ако се оженят, ще получи нужното ѝ внимание? Защо не беше проумяла, че ако все пак се оженят, все повече ще се превръща в украшение? Това беше шаблон.

Предупрежденията гласяха (изричани безгрижно от Кари, когато някой споменеше бегло за бъдещето):

— След края на лятото може вече да не съм тук.

— За какво говориш?

— Не знам.

И това беше шаблон.

Един ден в началото на юли — поредният противен мрачен ден в къщата в Ийст Хамптън, където Кари беше останала цяла седмица, се отбиха неколцина приятели.

— Ако можех, още утре бих скъсала с него. Така ми се иска да се махна оттук — каза тя, като блъскаше вратите на шкафовете. Току-що беше провела поредния междуградски разговор.

Защо не сложи край още тогава?

Би било неудобно.

Вместо това переше (защо? имаха прислужница), попълваше запасите от храна (с продукти, които никога нямаше да вкусят, като пакети жълт ориз) и поливаше зеленчуковата градина. Връзката им приключи, преди да оберат първите зеленчуци, но градината ѝ беше полезна, защото така имаше за какво да говори с него и с приятелите му. Всичко растеше, но нищо не зрееше. Нямаше слънце.

През почивните дни в Хамптън ходеха на вечеря или приемаха гости. Всички се напиваха много бързо и много рано и си лягаха преди 11 часа.

Кари се хвана да се оплаква, че продавачът в „Ред хорс маркет“ не режел съомгата достатъчно тънко. А Тузаря разправяше как веднъж отказал да плати шест долара за половин килограм масло в „Тийвс анд бичис“^[4].

Понякога тя едва се сдържаше да не го нарече „татко“. Например:

— Добре, татко, ще изхвърля боклука. Добре, татко, ще карам внимателно.

ФРЕНЕТИЧНИ СЪОБЩЕНИЯ

Разправяха, че Нико Бароун веднъж отишла да закуси в „Канди кичън“ по пижама и пантофи, но Кари не го каза на репортера. Пък и защо?

Той нямаше да разбере. Нямаше да се удържи. Щеше да се почувства длъжен да я разобличи. Защото момиче, което е способно да

влезе в „Канди кичън“ по пижама, не би отишло на закуска с него. И репортерът би си отмъстил в пресата.

Ето защо не беше странно, че някъде към началото на май Нико Бароун се обади на Кари. Уж за съвет какво да прави с него.

— Остави го на мен — отвърна Кари.

Обади му се.

— Статията е преждевременна — каза. — Засега няма клюка.

Ето защо не беше странно, че малко след това двете с Нико пак започнаха да си говорят по телефона. Макар да не се бяха виждали осем години. Макар че и двете живееха в Ню Йорк.

Ето защо не беше странно, че Нико Бароун се оказа свидетелка на един от показателните инциденти.

Трябва да беше началото на юни в Манхатън. Както всяка сутрин Кари и Тузаря обсъждаха какво ще правят вечерта.

— Имам някакъв ангажимент. Не знам какъв — каза той.

— Добре — отвърна Кари. Вече беше препатила достатъчно, за да се научи да бъде предпазлива, когато Тузаря отказваше да навлезе в подробности. Макар да държеше графика за деня в ръката си — секретарката му го разпечатваше всяка вечер. Макар вече да беше задвижил сделката за фирмата за голф екипи.

Не задавай въпроси.

Благодаря ви, че превъзпитахте Тузаря.

— А ти какво ще правиш? — попита той.

— Ще се видя с Нико.

— Добре — рече Тузаря. — Във всеки случай ще се видим тук към 11 часа.

Следобед, когато говориха по телефона, той каза, че щял да вечеря с Кеми Тайлон — банкера от „Голдам“.

В осем часа Кари влезе в „Ла Гулю“ и видя Кеми Тайлон да вечеря с приятелката си. Нико Бароун седеше отвън. С нея имаше някакъв мъж, който държеше ръката ѝ. Беше хубавият син — бивш наркоман — на американски посланик, който сега работеше като юрисконсулт за един от телекомуникационните магнати.

— Чувал съм за теб — каза той на Кари.

— Искаше да се запознаете — поясни Нико.

— Чувал съм за теб — повтори той и се подпря с лакът на масата. — Чел съм твои статии.

— Чудесно! — отвърна Кари.

— Тя вероятно ти е разправяла за мен — каза мъжът, като кимна към Нико.

— Не — рече Кари. — Нищичко.

— Мислех, че искаш да го запазиш в тайна — обясни Нико. Кавалерът й смятал, че телекомуникационният магнат бил влюбен в нея. И ревнувал. Мислел, че телевизионният магнат може или не може да е наредил да я проследят.

Нико смяташе, че и двамата са луди.

Настъпи неловък момент, когато Кеми Тайлон дойде да ги поздрави, след като синът на американския посланик и бивш наркоман си отиде. Банкерът застана до масата и сложи крак на пръчката на стола.

— Исках само да ви кажа — рече, — че Тузаря е на вечеря в центъра. С хора от компанията за голф.

— Благодаря — отвърна Кари.

— Няма значение. Не е важно. Нагласено е — успокои я Нико, когато мъжът си тръгна.

Като се върна в апартамента на Тузаря, Кари видя, че на секретаря е записано съобщение. Пусна го, макар отдавна да не беше прослушвала съобщенията му, тъй като последния път той беше се ядосал.

— Добре, добре — обеща тя. — Няма да ти прослушвам съобщенията. Няма да вдигам телефона, като те няма.

— Можеш да вдигаш телефона, но са ми казвали, че са ми оставяли съобщения, а аз не ги намирам.

Тя само го изгледа.

Както предполагаше, новото съобщение беше от Кеми за Тузаря. Френетично. „Исках да ти кажа, че тази вечер Кари ме видя...“ Кари го запази. Когато Тузаря се прибра — в 0,43 ч., тя му го пусна.

— Това не значи нищо — рече той. Беше в много добро настроение. — Кеми просто не знае какво става.

Кари не му напомни за следобедния им разговор. След два дена някой й каза, че бил в ресторанта, в който бил на вечеря и Тузаря, и че вечерята действително била делова, макар да присъствало и едно момиче, но то очевидно било свързано с бизнеса.

Тя вече не слушаше. Не я интересувахе. Вече се дистанцираше и отделяше в свое пространство.

Още не може да си спомни кой твърдеше, че бил в същия ресторант.

По време на празниците за Четвърти юли Тузаря непрекъснато изчезваше някъде с Великолепния и неговия хъмър^[5]. Казваха, че отиват до магазина. Казаха, че отиват до магазина шест пъти за два дена. Връщаха се с кисели краставички. После казаха, че отиват да карат ролери. Кари не им обърна внимание.

Щом Тузаря излезе, тя наду уредбата и затанцува из къщи. Кей-Си и Слънчевия оркестър.

„ТИ НЕ СЕ ВЛАДЕЕШ“

— Как ще уредиш живота си? — питаше я той.

— Ще стана известна.

— Това е толкова тъжно. Никак няма да ти хареса.

— Напусни планетата ни!

Тогавя той излизаше, пушеше пура и се цупеше или отиваше на плажа с Великолепния.

В средата на юли:

— Друга ли има?

— Не намесвай други хора. Става дума за нас.

— Това не е отговор.

— Само за нас.

— Въпросът е съвсем простичък. Има... ли... друга?

— Не.

— Лъжеш! Подучили са те, нали?

— За какво говориш?

— Подучили са те какво да кажеш.

— Става дума за нас. Няма връзка с други хора.

— Видя ли? Пак започваш.

— Защо усложняваш нещата!

— Не ги усложнявам. Ужасно ми се пуши.

— А на мен ми се спи. Защо не ме оставиш да заспя?

— Защото не заслужаваш.

— Нищо нередно не съм направил.

— Но и нищо редно! Искам да разбера кой те е подучил.

— За какво намекваш?

— Подучили са те какво да казваш. Това е стар номер. Когато си в затруднено положение, повтаряш една и съща фраза. Така не се получава разговор.

След един час:

— Какво правиш? С кого излизаш? По кое време се прибиращ!

— Рано. Прибирам се рано.

— Ти не се владееш.

— Не е вярно. Прибирам се в...

— Не ме лъжи!

— Не те лъжа.

— Може да наредя да те проследят. Откъде знаеш, че не съм наел частен детектив? Достатъчно богат съм, за да си го позволя.

Това се случи няколко седмици след като Кари помоли да я изпратят в лудница.

[1] 30 май — Б.пр. ↑

[2] 17 юли 1996 г. — необяснима експлозия на борда на „Боинг 747“, летящ за Париж с 230 души на борда. — Б.пр. ↑

[3] Вероятно ураганът Берта (5–14 юли 1996 г.). — Б.пр. ↑

[4] „Крадци и кучки“. — Б.пр. ↑

[5] Марка джип. — Б.пр. ↑

27.

МОЛБАТА НА ТУЗАРЯ: ТИ МЕ ОБИЧАШ, ЗА БОГА!

Един септемврийски следобед Кари пътуваше нанякъде, но движението беше толкова натоварено, че тя слезе от таксито и тръгна пеш наред Мадисън авеню, облечена в скъп костюм с панталон. „Какво пък — рече си. — Ти притежаваш този град.“

— Виж, скъпа — беше й казал Тузаря преди няколко седмици, — хората не те харесват чак толкова, колкото си мислиш.

— Така ли? И какво от това? — Извади си бира от хладилника.

— Смятат, че си устремена към нещо, но не знаят към какво.

— Мен какво ме засяга?

— Ето за какво говоря!

— А и кои са тези хора?

— Просто се опитвам да ти дам един съвет — рече той. — И да ти помогна. Много си враждебна.

Кари усети как лошата й страна взема връх.

За кой ли път от няколко месеца насам.

— Ако искаш да ми помогнеш, не ми поднасяй заблудените, невежи мнения на разглезените си, привилегировани приятелчета, които дори нямат смелостта да живеят сами! — изкрещя тя. — На които не им се е налагало цял месец да ядат хотдогове, защото не са имали пари за свята храна, ясно! Не ми казвай, че съм враждебна.

— Не викай — каза Тузаря.

Кари го посочи с цигарата си.

— Ти не викай. Не се перчи. Не се прави на целеустремен. Да не мислиш, че ми пука? Приятелите ти не ми плащат наема.

Точно така. Ти притежаваш този град!

Не очакваше да скъсат точно този уикенд, а по-скоро да запазят статуквото. Да го ненавижда, да мрази себе си. Да продължат по обичайния начин.

Цяла седмица беше останала сама в голямата къща в Ийст Хамптън. Тузаря ѝ се обаждаше всяка вечер в 11 часа. Веднъж ѝ звънна и каза, че на някакъв прием флиртувал с 30-годишна актриса — звезда на сапунени сериали.

— Трябва ли да се впечатля от това? — попита Кари.

— Просто споделям — отвърна той.

— Ставаш ужасно нахален — каза тя. — Кое те кара да смяташ, че може да си толкова самоуверен?

— Не ми се говори за това.

— На теб не ти се говори за нищо — заяви Кари.

Тузаря ѝ затвори.

Когато пристигна рано вечерта в петък, тя легеше на леглото и гледаше репортажите за напредъка на урагана по метеорологичния канал. Показваха едни и същи сателитни снимки.

— Ще пропусне — рече. — Винаги пропуска.

— Помниш ли миналата година? — попита Тузаря.

Друг ураган. И той ги подмина.

Беше един от най-хубавите им уикенди, макар че тя едва не се удави. В неделя, след т.нар. ураган, отидоха на плажа, който беше издълбан от вълните. Всички плуваха в обратното течение, беше топло и измамно примамливо. Кари беше подхваната от една вълна и се паникьоса, но сякаш се гледаше отстрани, както често става в моменти на опасност, и осъзна, че е отворила уста и крещи.

Не ѝ беше минавало през ума, че когато се давиш, устата ти е отворена и се нагълтваш с вода.

Вълната я изхвърли на брега и когато се изправи, Кари видя, че Тузаря се смее.

Тя се давеше, а на него му беше забавно.

Не беше схванал разликата.

Не можеше да чете между редовете, да схваща нюансите. Не за това му плащаха акционерите. За него всичко беше черно или бяло. Вътре или вън.

„ТИ НЕ СИ С ВСИЧКИЯ СИ“

Когато се прибраха от вечеря след уикенда с урагана, Тузаря каза, че не знаел какво да прави. Не можел да продължи напред. А трябвало. Разплака се не за себе си, а заради нея. Спасил я бил от

противния ѝ живот, а сега пак я връщал към него. Кофти му било, че постъпвал така, че така са се подредили нещата, че не успявал да удовлетвори желанията ѝ. В никакъв случай не искал да я нарани.

Кари реагира не по учебник. Разсмя се.

— Я стига! — рече.

— Знам, че всъщност ме обичаш — каза той.

— Смяташ, че те обичам?

— Сигурен съм.

— Така ли?

— Да.

— Е — заяви тя, — не е вярно.

— Сами сме — каза Тузаря. — Не е нужно да лъжеш.

— Не лъжа. Как мога да те обичам, като не си влюбен в мен!

Такива са правилата. Не ги нарушавай.

Кари влезе в банята и свали контактните си лещи. За последен път преспивам в тази къща, рече си. Когато излезе, Тузаря каза:

— Не исках да става така.

— Напротив, искал си — възрази тя. — Щом сме в това положение.

— Просто искам да съм с нормална жена — заяви той. — Да водя нормален живот.

— Извинявай — рече Кари.

— Ти не си с всичкия си — каза Тузаря. — Вече си голяма, за да се държиш така. Трябва да пораснеш. Да се погрижиш за себе си. Страх ме е за теб. Не може вечно да разчиташ на другите.

— Е, и? — попита тя.

— Не може да се държиш като 12-годишна. Да се прибираш в четири часа сутринта.

— 12-годишните не се прибират в четири часа сутринта.

— Знаеш за какво говоря. Не издържам повече. Никой нормален мъж не би издържал. Какво толкова правиш до четири часа сутринта!

— Говоря — изкрещя Кари. — Говоря с приятелите си. С хора, които има какво да кажат.

Тишина.

— Не се притеснявай — продължи тя. — Не си хаби нервите. И двамата изпълнихме предназначението си. Затова са връзките. Приеми го като натрупан опит.

— Не вярвам в това — заяви Тузаря. — Аз вярвам в истинската любов.

Тогава Кари си помисли: може пък да не знае всичко.

„КЪДЕ БЕШЕ?“

Нико Бароун ненапразно се беше появила точно сега. Току-що се беше развела.

— Бракът ме отегчава и ме омаломощава интелектуално — обясни тя в кабинета си.

Сънувала кошмари. Боб Удуард^[1] я преследвал в подземен гараж.

— Не ми се започва отначало — заяви.

Това се случи няколко дена след раздялата. По средата на седмицата Тузаря се беше обади и попитал Кари дали не иска да отидат в къщата в Ийст Хамптън. Все още не бяха скъсали окончателно.

— Ще си помисля — отвърна тя.

Вместо това с Нико отидоха в „Мартас винярд“, където Кари прекара почивните дни в алкохолно опиянение. На купон в събота вечерта се запознаха с някакъв тип, когото нарекоха „Тузаря от «Мартас винярд»“.

— С какво се занимаваш? — попита го Нико.

— С изследване и разработване на природните ресурси в бившия Съветски съюз — отвърна той.

— О, със златото и нефта на Русия! — възкликна Нико. Плати за напитките им с новичка стодоларова банкнота. Беше пълна с такива.

— Трябва да забогатеем — каза Кари. — Няма друг начин.

— Не се бой, скъпа — отвърна Нико. — Ще успеем.

В понеделник сутринта Кари намери на секретаря си съобщение от Тузаря.

— Къде беше? Два дена не се обади!

Да, бе!

Позвъни й късно следобед. Гласът му звучеше странно — дори при тези обстоятелства.

— Не се получава. Не мога така. За да запазя разсъдъка си... не бива да продължавам. Противопоказно ми е...

— Благодаря ти, че се обади — рече Кари. — Доста мъка те чака.

Затвори и набра Нико Бароун.

— Свободна съм — каза.

— Така ли? — попита тя.

Начинът, по който го изрече, накара Кари да се усъмни, че може да има друга. Защото това беше част от шаблона.

ДА ЯДЕШ СТРИДИ

Нико доскоро беше омъжена за Дърк Уинстън, набит блед писател, смятан за потенциален талант десетина минути след издаването на първата му книга преди шест години. Когато се премести в Ню Йорк от Бостън, той попадна под опеката на сем. Дийк — младо семейство от амбициозни журналисти. С Уини Дийк бяха приятели от Харвард.

Двете семейства често вечеряха в дома на Дърк и Нико в Саг Харбър. Уини седеше на масата и ровеше храната си — кордон блю.

— Изглежда интересно — казваше. После оставяше вилницата и попиваше устните си със салфетката. — Нико, защо искаш да работиш в телевизията? — питаше. — Там не се прави журналистика. Стани майстор-готвачка.

— Обичам телевизията — отвърщаше Нико.

След няколко месеца Нико и Дърк минаваха през „Гранд сентрал“, когато към нея се приближи добре облечен младеж в костюм и я попита:

— Не ви ли дават по Ей Би Си?

Дърк се обърна и излезе бързо от гарата. Нико отиде в „Ойстър бар“ и си поръча „Блъди Мери“ с шест стриди. В 11,30 часа!

ЧАСТНИЯТ ДЕТЕКТИВ

В края на юли снимаха Кари за едно списание във фотографско студио в центъра на Манхатън. Гримьорът нанасяше течния фон дьо тен с четка. Фотографът казваше:

— Искаме да ви снимаме гола. Имате ли нещо против? Правили ли сте го преди? — с неопределен европейски акцент.

— Не може ли само по бельо? — попита тя. „Искам да съм с нормална жена.“

— Пуснете музика — нареди гримьорът.

„Имате ли нещо против да се снимате гола?“

Сутринта беше ѝ се обадила австралийката. Тя беше частен детектив — приятелка на приятелка. С Кари бяха се запознали на вечеря след кинопремиера. Австралийката стоеше в ъгъла и ядеше с пръсти парче говеждо месо на кървава салфетка.

— Мъжете са едни и същи — каза. — Затова гледам да не се обвързвам.

Съобщила ѝ беше интересни неща. Например Тузаря се обаждал десетина пъти на един и същ номер в Палм Спрингс. Особено след 15 юли. Телефонът бил на професионална състезателка по голф. 28-годишна.

— Вероятно иска да усъвършенства удара си. С безплатни уроци — предположи австралийката. Резултатите не бяха окончателни. И все пак...

— Свалете си блузата зад стола — каза фотографът.

ДА СБЪРКАШ ВЛАК

Фаталният ден, денят, който наклони везните, така да се каже, беше настъпил още през юни, малко след деловата вечеря на Тузаря с представители на компанията за голф, на която, както се разбра, беше присъствала и професионална състезателка по голф.

Той започна с вечеря в един апартамент в Горен Ийст Сайд. У приятели на Нико. Към средата Кари започна да се забавлява. Остави съобщение на Тузаря, че е уморена и ще се прибере у дома.

Беше изтощена, но след вечерята не ѝ се отиваше вкъщи. Не ѝ се вземаха правилни решения. Искаше ѝ се да сбърка влака. Отиде в центъра. Видя някакви познати. Отидоха на друго място. После на друго и т.н.

В осем часа се появи у Тузаря.

— Нищо няма да те питам — каза той.

Кари си легна и пое по дългия прекрасен път към истерията. Струваше ѝ се, че са минали часове, но като вдигна глава, Тузаря още седеше на стола в спалнята по колосана бяла риза и черни чорапи и я гледаше. Нищо не казваше. Но изражението му беше особено.

— Не съм щастлива — рече тя.

След като Тузаря тръгна на работа, Кари се разплака неудържимо. Като влезе, прислужницата се ужаси. В 11 часа Кари му

се обади в офиса.

— Искам да отида в лудница.

Искаше друг да поеме грижите за нея. Не желаше да носи повече отговорността. Искаше да лежи в бяла стая и да гледа телевизия и може би да прави подложки за тенджери.

— Вземи един душ — отвърна Тузаря.

Към средата на септември Кари беше на ресторант и завари там Тузаря. Той дойде и седна на масата ѝ.

— Не знаех какво мислиш — каза. — Ти не говореше за чувствата си. Опитах ли се да повдигна въпроса, затваряше се в себе си. Като киборг, или нещо такова.

Ръката му беше на масата. Кари докосна пръстите му.

„Признай си, помисли си, контрата остана в теб.“

[1] Един от журналистите, разобличили аферата „Уотъргейт“. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Приходите от филма на Станфорд Блач „Жертви на модата“ надхвърлиха 200 млн. долара. Той неотдавна си купи „Чалънджър“ и го обзаведе като будоара на Елизабет Тейлър в „Клеопатра“.

Ривър Уайлд още пише романа си. В него фигурира и Тузаря, който опича дете и го изяжда. Станфорд Блач ходи навсякъде, но не му се случва нищо интересно.

Саманта Джоунс реши да се откаже от Ню Йорк. Замина за Л. А. за връчването на „Оскарите“ и срещна Тайлър Кид на един купон, на който и двамата плуваха голи в басейна. Сега живеят заедно, но той се е заклел никога да не се ожени за нея, защото след като не спечели награда за най-добър актьор, Сам му заявила:

— Така стана, защото филмът беше само готин.

Въпреки това сега тя е продуцент на следващия му филм — артистичен шедьовър.

Дъщерята на Амалита Амалфи постъпи в престижната предучилищна детска градина „Китфорд“ в Ню Йорк. Самата Амалита основа консултантска фирма. Има трима служители и малък персонал — шофьор, бавачка и прислужница. Неотдавна купи на дъщеря си първия ѝ дизайнерски костюм.

Пакета все още е манекен.

Магда, писателката, отиде на прием по случай издаването на календар за нюйоркските пожарникари. Там я свали Мистър Септември, 33 г., и оттогава двамата са неразделни.

Пакард и Аманда Дийл имат още едно бебе — момиченце. Възпитават децата си като бъдещи гении. При последното гостуване на Кари у тях, Пакард попита Честър:

— Съзнаваш ли, че пържените с мед фъстъци са феномен на нашето време?

Той кимна.

Бриджит Чалмърс напусна съпруга си. Последно е видяна в „Тънъл“ в четири часа сутринта да танцува диво с Баркли.

Вечните ергени все още са такива.

Бел и Нюбърт отидоха на даруване на бебе на нейна състудентка, живееща на Пето авеню. Нюбърт настоя да си сложи смешна шапка на райета, а после накара всички да пият шотове текила, докато танцуваше на един бюфет. Уредбата изгърмя точно когато Нюбърт падна през прозореца от петия етаж — за щастие приземи се на тентата. През двата месеца, през които той беше в гипс, Бел стана шеф в банката. Още не е забременяла.

След като прекара една нощ с Рей, Скипър Джонсън се завърна в Ню Йорк и изчезна. След два месеца се появи, като разправяше на всички, че е „лудо влюбен“.

Великолепния бе набеден за баща на извънбрачно бебе. Накара майката да направи ДНК тест и се оказа, че детето не е от него.

Тузаря е щастлив семеен мъж, Кари — щастлива неомъжена жена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.